Diana Marina HANGANU

Misterele școlii Shetland

vol. II

EDITURA VEGA BUZĂU - 2007

DIANA MARINA HANGANU

Misterele școlii Shetland

vol. II

Copertă: **Tibi Cîmpan**
Tehnoredactare: **Tibi Cîmpan**
Tipar executat la: **Vega Prod Buzău**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HANGANU, DIANA MARINA
Misterele şcolii Shetland vol. II / Diana Marina Hanganu
Buzău: Vega Prod '94 , 2007
ISBN 978-973-1784-13-7

821.135.1-31

O DEMONSTRAȚIE DE VIRTUOZITATE ARTISTICĂ ȘI TEHNICĂ

Diana Hanganu posedă un instinct deosebit al scrisului și o lejeritate frapantă a exprimării artistice. Shetland este un spațiu miraculos, întemeiat de autoare, cu reale șanse de a fi trecut pe o ipotetică „hartă a locurilor literare" care fac istorie, cum ar fi, de exemplu, Macondo al marelui romancier Gabriel Garcia Marquez. Cartea de față captivează prin ritmul alert al narațiunii, prin observațiile subtile și firești despre actul creației. Textul are cursivitate, ritm și tensiuni apoteotice. Imaginația autoarei este dublată de plăcerea „intabulării" misterului. Textul poate fi adaptat pentru o piesă de teatru sau un scenariu de film. Acțiunea se petrece într-un spațiu bine delimitat doar în aparență, căci, în ansamblu, este vorba despre un univers sadea. Misterul este construit gradual, cu pedanterie. Nuanțele de „science fiction" reprezintă modalitatea spirituală cea mai convenabilă de a ieși din cadrul rigid al unui spațiu constrângător prin însăși menirea sa uniformizantă. În urmă cu mai mulți ani, când cunoscutului romancier Fănuș Neagu i s-a cerut părerea despre scrisul unui copil talentat, acesta ar fi spus să i se rupă creionul și copilul să fie trimis la joacă. Diana Hanganu transformă creionul („Selena") într-un fel de baghetă magică, înșiruitoare de cuvinte direct...pe aer, făcând din acesta, dar și din alte obiecte neînsuflețite, veritabile personaje ale cărții. În această „joacă de-a povestitorul", tânăra autoare folosește tot arsenalul de cunoștințe temeinic asimilate cu trimiteri „proaspete" înspre și dinspre: geografie, astronomie, matematică, istorie, română, toate acestea fiind strălucit inserate în (par)curgerea unei foarte atractive desfășurări literare. Shetland este o școală oarecare, una reală, transformată prin cuvinte într-o autentică instituție de creație, cu personajele ei, reale și ele, cu tot. O demonstrație de virtuozitate artistică și, de ce nu, tehnică!

Marin Ifrim

MISTER ŞI POEZIE

Misterele Scolii Shetland trebuie salvate. Magia poeziei cultivate de sute de ani aici este în pericol, vraja ei riscă să se risipească sub asaltul curiozităţii ştiinţifice care vrea să o substituie cu limpezimea logicii şi a raţiunii. Cei ce vor salva şcoala şi poezia sunt elevii ei, grupul de copii constituiţi în "Glittery kids", eroii binecunoscuţi din primul volum al acestei cărţi.

Autoarea, Diana Marina Hanganu, a mai crescut. Nu doar biologic. Scrisul a câştigat în dimensiunea sa reflexivă, construcţia este mai solidă şi mai coerentă, ritmul mai dinamic şi mai antrenant. Intriga declanşează soluţii ingenioase de complicare sau de limpezire a subiectului, într-o alternanţă echilibrată, cu inserţii de texte lirice şi de eseu care fac din scriere nu doar naraţiune de întâmplări captivante, ci îi confera şi deschideri autoreferenţiale, insinuări semnificative ale temei autorului. Poezia infuzată în misterul lumii ce ne înconjoară se constitue ca o supratemă a cărţii, generează reflecţii inteligente şi pasionate, ilustrând o înţelegere superioară, surprinzător de matură a relaţiei dintre om şi expresia lirică. Subtilitatea observaţiilor pare, la prima vedere, improprie vârstei personajelor, copii dornici de aventură, dar comentariul naratorului, la persoana întâi, punctează constant, cu umor, ironie, spirit ludic acţiunea, aşa încât, sub ochii cititorului, totul se transformă în demonstraţie de candoare, inocenţă, imaginaţie, sensibilitate, suspans, bucurie, adică în poezie. Cuvântul este valorificat în deplina sa consistenţă, integrat in construcţii sintactice fidele ideii, fascinând frecvent prin precizie sau forţă evocatoare.

Ficţiunea se autodenunţă în final, în spiritul modernităţii, personajele coboară din lumea magică a Şcolii Shetland şi descoperim astfel datele lor fizionomice reale: culoarea exactă, până la nuanţă, a părului, înălţimea strictă, până la centrimetri, talia, diferenţele de vârstă dintre ele. Ieşirea din poveste, din magie, se face, aşadar, 'profesionist', cu intuirea acelui epilog necesar ca un ecou venit din chiar inima misterului: „ Cuvinte-

le înnoadă într-o ţesătură magică poveştile omenirii, unindu-le într-un poem unic, acordându-le o singură identitate... Ce rost poate avea o poezie? Un rost ascuns, diferit pentru fiecare în parte. Şi ce fel de destin îi poate fi atribuit unei poezii?... destinul unui fir de nisip."

Talentul Marinei Hanganu îi pune la îndemână nisipul strălucitor al unui întreg deşert.

Profesor Paul Androne

Cap. I

Shetland, o şcoală nu ca oricare alta... Într-adevăr, având în vedere faptul că nimeni nu ştie unde se află, sau cum s-a înfăptuit o asemenea minune. Însă, de curând, o parte din enigmă a ieşit la iveală. Cum niciun mister nu poate fi în totalitate rezolvat, restul a decis să aştepte în umbră.

Să fi fost magia cea care a creat acest loc mirific? Aşa s-ar povesti... Dar cum magia se naşte din vrajă, iar vraja s-a zămislit din poezie, uşor ar fi să spunem că toate cele trei elemente au clădit, pierdută undeva în lume, şcoala Shetland.

Să fie oare cu putinţă? Mă rog...de ce nu?!... Sau poate vraja s-a desprins din vis, ori din mai multe vise la un loc. Visul copilăriei, necunoscutul poeziei, sau neînţelesul poet, amestecate şi învălmăşite oarecum fără rost.

Să fie oare fără rost? Poate că da...poate că nu...depinde cui îi este adresată întrebarea. Ce rost poate avea o frază adormită pe un colţ...de hârtie...?

*

DRIIING!!!!!!! DRIIING!!!!!!!

Telefonul sună disperat.

DRIIING!!!!!!!!!

Ploaia se înteţeşte. Deasupra norilor, luna încearcă să-şi arate pletele roşiatice. De mult nu a mai fost atât de îmbujorată...

DRIIING!!!!!!!!!!!!

- DA!!!

Reuşesc în sfârşit să ridic receptorul. Nici o voce nu tulbură zgomotul furios al ploii.

- ALO?!

Nimic. O bubuitură puternică mă îndepărtează de receptor. Îl închid nervoasă şi destul de speriată de trăsnetul asurzitor. „Caietul de teme...Of!!!!!..."

- Unde l-am PUS!!!!!!!!

Un fulger mă orbeşte pentru o clipă.

- FURTUNĂ AFURISITĂ!!!!!!!! CAIET... Continuarea invocaţiilor retorice o fac în gând...„ Caiet ce se evaporă!!!!!! În împrejurări miraculoase...!!! Poate de când am pus eu mâna pe el..." Schiţez un zâmbet plin de vinovăţie.

DRIIING!!!!!!!!

- Alo?

Din nou tăcere. Probabil cineva face o glumă.

- ALO?!

Pregătindu-mă să închid pentru a doua oară, un cuvânt rostit pe un ton jos, misterios, îmi captează atenţia.

- *Cheia...*

- Alo? ... Cred...cred că aţi greşit numărul...

- *Domnişoara Croft, nu-i aşa?*

Glasul gros, deşi nu îmi pot da seama dacă este de bărbat sau femeie, mă sperie cumplit... Vorbesc totuşi ferm, superior:

- Hm... probabil eşti cineva din clasa mea şi vrei să faci o glumă... Mâine intru în posesia creionului Selena... Pot afla cu uşurinţă cine eşti şi...

- *Domnişoară Croft, creionul Selena nu poate afla nimic... În orice caz, nu ne cunoşti şi nici nu trebuie să ne cunoşti... Tot ce vrem este o informaţie...*

Încep să cred din ce în ce mai mult că totul este doar o farsă...

- O, da???!!!! Şi, mă rog, această folosire a verbelor şi a pronumelor la plural ce reprezintă? Pluralul autorităţii?! Vocea anonimă cu un slab accent englezesc, foarte dificil de sesizat, răsună la fel de calmă şi convingătoare:

- ...cum spuneam;...nu ne cunoşti. Iată şi motivul acestei convorbiri...Cheia...

- Nu cred că sunt nevoită să ascult toate aceste aberaţii... Trântesc cu putere aparatul.

DRIIING!!!!!!!!!!!!

Arunc o privire plină de spaimă peste umăr. Tocmai azi trebuiau să ne lase mami şi tati singuri?! ...chiar şi numai pentru două ore... E destul timp pentru ca un glumeţ ori glumeaţă să...Hm... Şi chiar acum trebuia Ciprian să se joace la calculator... Nici măcar o bombă nu l-ar putea scoate din *transă*... "

DRIIING!!!!!!!!!!!

- Ascultă, zic eu pe un ton ridicat, nu mă interesează cine „sunteţi" sau ce „vreţi"... LĂSAŢI-MĂ ÎN PACE!!!!!!!!!!!!!!!! NU AM NICI O CHEIE!!!!!! NU AM NICI MĂCAR CHEIA CASEI!!!!!!!!!! BINE? ? ? !!!!!!!

- *Diana?!!! ...*

Cap. II

- Aşteaptă-mă!!!

Ada se întoarce grăbit. În lumina fluorescentă a elseţilor, flori întâlnite doar pe teritoriul Shetlandului, părul său blond pare o aură ce-i înconjoară chipul.

- Dia, ce ai păţit?

Cu un gest de falsă mirare, îmi mişc gâtul puţin înapoi. Nu am de gând să-i divulg motivul pentru care nu am dormit toată noaptea... Nu este oare de ajuns că în urma istorisirii de aseară, părinţii mă cred paranoică?

- Am spus eu ceva? ! ...

Ada mă priveşte cu îngrijorare.

- ...păi, să spunem că amestecul de maroniu şi verde al ochilor tăi a căpătat o tentă gris...

În colţul gurii mi se distinge un surâs, mai mult ca o uşoară strâmbătură.

Deschiderea anului şcolar m-a surprins destul de mohorâtă... (mai supăraţi sunt prietenii mei, Glittery Kids). Din curtea albă, plină de flori, străbatem holul imens de la intrare, apoi coridorul strâmt... Iată acum Orgia, imensa sală de festivităţi... Mamut de piatră şi lumină...şi poate mai mult decât atât.....Hm...cu siguranţă mult mai mult...

- Dia!!!! Ada!!!!

Ioana, verişoara mea, şi membră a grupului „Glittery", ni se alătură gâfâind.

- Dar tu ce-ai mai păţit, Ioana? !

Ada îşi pune mâinile în şold. Cu un ton certăreţ, mă pregătesc să-i dau replica bunei mele prietene:

- Dar tu cine te crezi, Ada?! Mama răniţilor?!!!

Atât Ada, cât şi Ioana, mă privesc înmărmurite. De mult nu m-au mai auzit ţipând în acest fel...

- ...Diana... iartă-mă...nu am vrut să...

- Da!! Da!!! Nu ai vrut...Ce anume?!!!! ... CE VĂ TOT UITAŢI AŞA?????!!!!!!!!

Ultimele propoziţii rostite şi tonul ridicat ce le-a însoţit mă surprind până şi pe mine. Îmi pun mâinile în cap.

-Ce m-a apucat?!!!!????

Între timp, ceilalţi Glittery Kids, anume Ciprian (fratele meu mai mic), Andrei (verişorul meu) şi Dănuţ (fratele Adei), coalizează cu cele două fete, ce nu încetează a mă ţinti cu ochi nedumeriţi.

- Şefa, ai păţit ceva?

Dar gura glumeţului meu văr este acoperită sugestiv de mâinile Adei.

- Îmi...Îmi cer...scu...scuze? ...

Nici eu nu mai ştiu ce să cred...Chiar atât de tare m-a afectat telefonul primit?

- Nu am nimic. Ada, Ioana... îmi cer sincer scuze pentru...

Văzând că mi-am recăpătat stabilitatea, fata îngână...

- Lasă, Dia, nu-i nimic...

- Este...Vă rog să mă scuzaţi... mă duc până la părinţi... Vin repede...

Mă îndepărtez cu paşi pripiţi... Mai aud însă în urma mea o voce râraită... a lui Cipri...

- *Ceva se întâmplă...*

- Bună ziua şi bine v-am regăsit!

Spre nemulţumirea doamnei Axel, vocea dumneaei nu a produs niciun efect asupra gălăgiei infernale.

- Vă rog să faceţi linişte!!!

Nici măcar tonul autoritar pe care doamna directoare a rostit ultimele cuvinte nu a stimulat sala să se liniştească.

Anul trecut, evenimente cutremurătoare au marcat întreaga şcoală... pe mine în mod special. Amintiri dureroase mă macină încetul cu încetul, trezite odată cu revederea acestui loc... Femeia în negru... Probabil copiii nu au uitat glasul cristalin, plin de voioşie al fostei directoare, doamna Elegance. Din păcate, chipul său impecabil mi-a rămas în minte aproape la fel de terifiant şi pătrunzător ca cel al lui Menedik...

- Vă rog frumos să faceţi linişte!!!

Doamna Axel nu reuşeşte să-şi exprime „imensa bucurie" cu privire la revederea noastră. Sunt foarte sigură că acea bucurie exista proaspătă şi entuziastă în inima sa...asta cu vreo trei minute înainte...

Mulţimea se mai potoleşte, apoi haosul se dezlănţuie definitiv, pentru a doua oară. Cu un gest indecis, doamna Axel scoate un creion auriu, mai lat decât unul obişnuit şi scrie cu el în aer. Litere strălucitoare se înşiruie, dând viaţă unor versuri mustind de ironie...pentru noi. Toţi elevii dau din gură, însă nicio undă sonoră nu mai tulbură liniştea de nepătruns în care se cufundă şcoala.

- Îmi pare rău... Dar... spune doamna Axel oftând, a trebuit să arunc o vrajă cu ajutorul creionului Selena. Tot ceea ce spuneţi nu va putea fi auzit.

Creionul Selena...Iată acea combinaţie între magie şi poezie ce se spune că ar fi creat Shetlandul. Efectele folosirii sale au fost detaliate în demonstraţia doamnei Axel. Cine ar fi putut crede, acum câteva luni, că „vraja" şi „poezia" vor fi pronunţate în acelaşi enunţ? Şi...că acest fenomen va avea loc fără aprofundarea figurilor de stil? ...

Discursul se desfăşoară în mod normal (dacă ceva legat de şcoala Shetland poate fi numit astfel). Între-rupându-se brusc, doamna directoare îşi flutură eleganta fustă de stofă spre un om bondoc, gros şi scurt, cu o barbă încărunţită în mod considerabil.

„O, nu...Nea' Boogooo..."

Nea' Bogo, decoratorul Shetlandului, exercită o deosebită atracţie spre arta gotică, spre stilul agresiv. Şi, spunând „agresiv", nu mă refer la stilul avangardist, ci folosesc acest cuvânt cu sensul său propriu. În ciuda străduinţei deosebite a acestuia de a vorbi în şoaptă, liniştea mormântală transmite cuvintele în fiecare moleculă a încăperii:

- În birou vă aşteaptă o persoană...

Din privirea lui Nea' Bogo, doamna Axel înţelege importanţa neaşteptatei vizite.

- ...spune că este urgent...

- Şi nu poate aştepta până la sfârşitul ceremoniei?

- ...Sincer...nu pare cineva care să vrea să aştepte...

- Înţeleg...Vă rog să-i comunicaţi că voi veni îndată...

Doamna directoare se grăbeşte să-şi încheie scurta prelegere.

- Orarul îl veţi găsi afişat la avizier. Manualele au fost distribuite încă de la sfârşitul anului trecut. Sper ca şi de acum înainte rezultatele dumneavoastră, dragi elevi, să fie la fel de mulţumitoare!

Negăsindu-şi cuvintele:

- Succes în anul ce urmează!

Vraja ce ne împiedică să vorbim se spulberă dintr-odată. Uşile masive, din lemn de santal, ale biroului doamnei directoare se închid cu zgomot. Pentru o clipă, mulţimea rămâne inertă.

Cap. III

- ...Cum?!!!

Ne aflăm pe coridorul claselor noastre, deoarece eu, Ada, Ciprian şi Ioana, învăţăm pe acelaşi palier, la primul etaj al acestei şcoli. Un panou mare (pot spune chiar „imens") a apărut de nicăieri în timp ce ne-ndreptam spre sălile de curs. Numeroase hârtii şi hârtiuţe se aşază singure, ca mânate de o vrajă (oricum, sunt sigură că altceva nu poate fi), agăţându-se în bolduri nevăzute. Exclamaţia lui Dănuţ, fratele mai mic al Adei (de vreo zece ani, la fel ca Andrei), nu a fost însă provocată de apariţia misterioasă, ci de ultima foaie, mare şi viu colorată, ce şi-a ocupat locul cu eleganţă.

-Da! Este interesant!
Cum obţii târziu în noapte,
Din poet, un mic savant.
Copii! Nu e timp de şoapte!

Cursuri de astronomie!
Cerul să îl studiaţi.
Ştiu, e o antinomie...
Dar eu sper încercaţi!

Miercuri, la etajul ultim...
Nu. Penultim...mă scuzaţi!
Într-o clasă mai ciudată
Veţi veni să învăţaţi!

Căci eu sunt Astronomia!

Şi ştiu multe poezii,
Despre stelele pulsante
Şi asteroizii mii.

Vă înscrieţi? N-aveţi grijă,
Nu e cine ştie ce!
La biroul doamnei Axel
Veţi depune-o cerere.

Dragi elevi, o săptămână!
Atât timp eu vă ofer...
Căci ţin bolta într-o mână
Cu soarele pişicher.

- Cursuri de astronomie?!

Privim înmărmuriţi avizierul, alături de încă vreo douăzeci de copii. De când se învaţă poezii astronomice aici, în şcoala Shetland...? De ce oare doamna directoare nu ne-a spus nimic ieri? Ar fi avut totuşi destul timp să ne comunice importantul eveniment...

- Of... nu vreau să revăd prea curând...

Subit, o întrerup pe Ioana:

- Nici nu trebuie, verişoară dragă... Recitiţi primele două versuri ale celei de-a treia strofe.

Pentru o vreme, doar vocile mirate ale celorlalţi elevi se mai izbesc de urechile noastre.

- Dar... dar... dar de ce? De ce orele nu se vor ţine în vechea sală de astronomie... la etajul douăzeci? Este o sală perfectă... Şi... pentru ce anume ar dori doamna directoare să amenajeze o alta?

Cu o mişcare a mâinii, îmi aranjez o şuviţă de păr castaniu-deschis. Cuvintele-mi însoţite de o privire glumeaţă răsună în timpanele prietenilor mei:

- Ar trebui să aflăm? ...

Ora de poezii „solemne", cum am poreclit-o, este materia de început. Colectivul nostru de treisprezece elevi aşteaptă „cu nerăbdare" sosirea domnului profesor Dămion... Hm... în realitate, Damian. Anagrama „Dămion" a fost obţinută prin amestecarea celor două specii literare pe care acesta le predă: imn şi odă. Sugestiv, nu credeţi?

Uşa se deschide vreo câţiva centimetri, îndeajuns pentru a intra un om solid, de aproximativ un metru optzeci. Părul său este negru, tuns scurt. Nu are rost să insist asupra trăsăturilor sale; un lucru ar mai trebui însă pomenit: nasul domnului Damian Vernescu este extrem de mic.

- Bună ziua!

- Buu-năăă-ziii-uaa!

- Nu „buu-năăă-ziii-uaaa"... ci „Bună ziua!"... scurt şi la obiect. Să vă aud!

- Bună ziua! strigăm cu toţii.

Glasul ferm al domnului Damian ne-a mai dezmorţit.

- Ei, se pare că vom studia versurile prin intermediul magiei...Aveţi creioanele Selena?

- Daaa!

- Atunci, hai să le folosim!

„De acord", îmi spun în gând. Întipărite în memorie, vorbele misterioasei voci de la telefon îmi răsună pline de nedumerire: *„Domnişoară Croft, creionul Selena nu poate afla nimic..."*. Cum adică? Nu am simţit chiar eu puterea acestui instrument? Cine altcineva ar putea cunoaşte taina creionului mai bine decât mine?

- Nu vă supăraţi, mă întrebam... Există vreo modalitate prin care creionul Selena nu ar putea îndeplini versurile? Adică...

Domnul profesor se uită neştiutor pe fereastră. Brusc, se întoarce.

- Din câte ştiu...

Tonul domnului Damian adoptă un caracter răstit.

- Din câte ştiu, intensitatea versurilor, muzicalitatea şi subtilitatea lor reprezintă nota decisivă... Din toate persoanele, tu ar trebui să cunoşti cel mai bine efectele acestuia.

- Mda...dar mă gândeam că mintea mea de copil nu poate găsi o explicaţie potrivită referitoare la acest fenomen.
Nasul domnului pare a se mări din ce în ce...

- De fapt, Diana... copii... de anul trecut, s-au efectuat câteva studii pe care eu nu le cunosc cu exactitate... Dacă îmi aduc eu bine aminte...

Glasul domnului profesor se răreşte.

- ...se spunea într-o vreme că un creion Selena nu poate contracara puterea altui creion Selena... doar dacă... doar dacă eleganţa versurilor atinge cote uluitoare. Nu am înţeles bine... Oricum, era ceva de genul acesta. Dacă o vrajă este aruncată pentru a împiedica o alta... Nu am reţinut exact. De ce mă întrebi acest lucru?

- Din curiozitate. Îmi pare rău că am luat din timpul orei...Mă scuzaţi!

- Nu nu nu!!! Ceea ce ai întrebat are o foarte mare legătură cu ce vom învăţa astăzi. O mică diferenţă... noi vom folosi magia versurilor pentru a crea...

- La rând, vă rog!!! Staţi la rând, vă rog!

O doamnă profesoară strigă cu disperare la cei aproximativ cincizeci de elevi ce se înghesuie în faţa biroului doamnei Axel.

- Glittery Kids!

Prietenii mei se întorc miraţi.

- Dia! Ce ai păţit? !

- *Eu* ce am păţit?

Cu toţii mă privesc din ce în ce mai tulburaţi. Figura lui Ciprian se destinde prima.

- Vă înscrieţi la cursul de astronomie?

Seriozitatea cu care aceştia m-au întâmpinat se sparge într-un hohot de râs.

- Ce-i?!!!

- Tu chiar crezi că sunt dornică... Ha-ha!... să ştiu pe de rost toate stelele din... Ha-ha!... din cer?

- A... Şi până la urmă, ce faceţi toţi aici?

- Suntem doar curioşi...

Amintindu-mi ceva, mă întorc spre iubitul meu frate:

- Cipri, tu parcă vroiai să te înscrii!

Ciprian dă neştiutor din umeri.

- Vroiam, însă clasa a VI-a îmi va solicita şi aşa o mare parte din timp.

- Hm... păcat. Ar fi trebuit să încerci!

Cu un ton agresiv, acesta continuă :

- I-aaaaauzi! Dar înscrie-te tu, dacă îţi place aşa de mult!

DRIIIING!!!!!! DRIIIING!!!!!!

Buzunarul meu vibrează.

- Ce-i asta?! Parcă mi-am lăsat mobilul acasă!

Cu telefonul în palmă, ies din aglomerata sală. Apăs un butonaş verde.

- Alo!

Niciun sunet.

- Alo!

- *Domnişoara Croft?*

Inima-mi tresare la auzul vocii joase, indescifrabile, ce-mi umple urechea. Mă pregătesc rapid să închid.

- *Nu închideţi! Doresc să lămurim această problemă,* spune grăbit glasul.

- Care problemă?!! Nu v-am spus deja că NU am nicio CHEIE?!!!! ?

- *Nu spun neapărat că aţi avea, domnişoară Croft, ci că aţi putea şti unde se află.*

Faţa îmi pare acum de cinci ori mai lividă decât la început. Buzele mele adoptă un tremur neobişnuit.

- Dia!!!!

Glittery Kids apar în holul uriaş aflat la intrare.

- Şşşşşt!!!! Nu vezi şi tu, măi Andrei, că vorbeşte încă la...Dia, ce-ai păţit?

Însă glasul Adei răsună ca dintr-o altă lume. Ascult înmărmurită vocea de la telefon.

- Continuaţi.

- *Da... Mă bucur că v-am captat în sfârşit atenţia. O cheie foarte importantă a... „dispărut", să spun aşa.*

După reţinerea cu care misterioasa persoană a rostit verbul „a dispărea", realizez faptul că nu este un termen des folosit în vocabularul acesteia.

- A dispărut?

- *Mda...Este un fel de a spune.*

- Iar celălalt fel, care ar fi? S-a teleportat şi aţi vrea ca eu s-o materializez înapoi...

- *Sarcasmul nu este necesar, domnişoară Croft.*

Glittery Kids sunt mai debusolaţi ca niciodată.

- Cu cine vorbeşte? şoptesc Ada şi Dănuţ.

- *...O cheie extrem de veche, pe care, din câte ştiu, dumneavoastră aţi folosit-o recent.*

„O cheie pe care am folosit-o recent? Ce ar putea fi? Cheia de la clasă? Alta nu ştiu să fi folosit. "

- Biiiineee...O cheie. Sunt miliarde de chei pe lumea asta...De unde pot şti eu pe care o căutaţi?

- *Îţi voi da un indiciu. Ceva din şcoala la care înveţi...ceva ce face parte din Shetland.*

- Cheia clasei, cumva?

- *Hm... nu. Ceva asemănător. Este vorba de* Bip. Bip. Bip. Bip...

- Alo!???

Nimic.

- ALO??!!

Probabil legătura s-a întrerupt. Of...şi chiar acum, când totul avea să fie lămurit.

- Cine era, Dia?

Încerc să mint, deşi nu-mi stă în fire:

- Nimeni. Mă rog, doar cineva care făcea un sondaj de opinie.

- Despre cheile de clasă? HmHm...Diana, nu ne convingi.

- Are legătură cu telefonul care te-a speriat?

Patru capete se întorc curioase. Ioana, Dănuţ, Ada şi Andrei întreabă la unison:

- ***Ce telefon?***

Văzându-mi sprâncenele drepte, Ciprian înţelege...

- Ups!

- Da, ups!

Nu am ce face. Trebuie să le povestesc totul.

- Ce telefon??!!

Le întorc spatele şi mă îndrept spre treptele de aur.

- Diiiaaa...

- Urmaţi-mă!

În tăcere, Glittery Kids pornesc spre *Semisuspendatele Scări de Aur*. Bat cu piciorul la întâmplare. Ceva mă ridică brusc. În câteva secunde, „liftuleţele" ne aduc pe toţi la ultimul etaj.

- Deci, ne POŢI explica şi nouă ceea ce se petrece?!!!?

Oftez. Coridorul vechi, îngălbenit din cine ştie ce motiv, probabil de pensula timpului, pare a-mi împărtăşi frustrarea.

- În seara... mă rog, cu o zi înainte de începerea şcolii, o persoană misterioasă a sunat... Dorea să-mi vorbească. O oarecare cheie, deşi se pare că pentru „ei" este de o importanţă maximă, a „dispărut". Aşa cum am aflat acum câteva secunde, persoana respectivă se aşteaptă ca eu să cunosc unde ar putea fi. Cheia deschide ceva existent în această şcoală...

- O cheie către ceva din Shetland?

- Da.

- Şi nu ţi-a spus ce ar putea fi?

- Tocmai dorea...Când telefonul s-a întrerupt.

Observ dezamăgirea prietenilor mei.

- Păi...să ne gândim. Ce nu poate fi deschis?

Îmi rotesc întrebătoare ochii de jur împrejur. Privirea mi se opreşte asupra unei uşi metalice. Sala de astronomie... Hârtiile ce se aşezau singure, apoi ultimul bilet...

- Între timp, am putea căuta răspunsul la o altă întrebare...

Copiii îşi întorc capetele spre acelaşi obiect binecunoscut. Poarta plină de praf... A trecut aproape un an de când nu am mai intrat aici.

- Chiar! Oare de ce nu se ţin cursurile de astronomie în această încăpere?

- Să aflăm.

Mă apropii prudent de clanţa argintie. Încerc să o mişc, însă degeaba.

- Nu se poate deschide.

- Încerc eu!

Ciprian împinge cu toată puterea. Mânerul e de neclintit.

- Vezi să nu reuşeşti! ...îngână Ioana sarcastic.

- La o parte!

În mâna mea se află un creion alb-sclipitor, de dimensiuni mai mari decât unul obişnuit. Litere strălucitoare se înşiruie în faţă:

Aş vrea să ştiu,
Aş vrea să te cunosc,
Sanctuar de şoapte mute,
Clădit pe streaşină de nori,
Sub stelele cernute.

De ce nu vrei să te desprinzi
Din plapuma de vise,
Când cerul stă să îl alinţi,
Mii zări se las-atinse?

Cât mi-aş dori din nou să sper
La clipele de pace,
Să mă cufunzi iar în mister
Când vraja te preface...

Versurile înconjoară uşa precum o sferă de foc. Dintr-o dată, se sting. Feţele noastre sunt lungi, încât par a atinge pământul.

- CUUUM???!!!!!

- De când până când creionul Selena nu poate înfăptui o...o...

- O poezie? ...

- Şi chiar foarte frumoasă !

Reuşesc să-mi dezmorţesc degetele. În urma şocului pe care l-am avut, mâinile mele au îngheţat. Păşesc încet spre obiectul ce a generat atâtea exclamaţii.

- Recunosc, limbajul a fost prea ambiguu.

Andrei e gata să sară cu întrebările. Ioana îl opreşte, arătându-i palma.

- Înseamnă „neclar", Andrei...

Verişoara mea nu reuşeşte să-şi oprească un oftat.

- Sigur! Limbajul a fost MULT prea neclar!!! repet eu ceea ce am rostit mai devreme.

- Dar, Dia! Eleganţa versurilor, subtilitatea lor!

- Nu e cea mai bună creaţie a mea. Ne trebuie ceva exact, la obiect.

- Încerc eu.

Dănuţ străpunge aerul cu acelaşi tip de instrument folosit de mine. Din nou lumina învăluie poarta, apoi piere în întunericul coridorului.

- E IMPOSIBIL!!!!! izbucneşte Ada.

„Domnişoară Croft, creionul Selena nu poate afla nimic..." Cuvintele, acum perfect logice, îmi străbat amintirea. Misterul începe să se lege.

- Staţi puţin!

Discuţiile încetează.

- O cheie foarte veche...ceva, ceva ce se află...ÎN ŞCOALA SHETLAND!!!!!!!!!

- Într-adevăr, Dia, ai descoperit America! spune Cipri cu degetele în urechi.

- Poate că nu am descoperit America, însă ştiu ce cheie lipseşte!!!

Fixez prin ochelarii fără ramă uşa inertă, încleştată în liniştea secolelor.

Cap. IV

- Ultimele cereri au fost depuse!

Avizierul vrăjit acaparează atenţia tuturor. O coală albă, menită să ne anunţe expirarea termenului limită...

- Pentru cursul de astronomie...

- Încă nu eram decisă.

- În legătură cu ce?

Ada primeşte o privire sceptică.

- Adică... adică tu... vroiai să te înscrii la orele suplimentare? Nu e de ajuns faptul că eşti clasa a VIII-a?

- Hm... Mă gândeam că aş putea afla mai multe. Oricum, e prea târziu.

- Ce te face să crezi că participând la acele lecţii vei căpăta un răspuns?

Gânditoare, mă aşez pe una din treptele aurii. Cu capul sprijinit de podul palmei, mă încrunt spre podeaua proaspăt spălată. Vorbesc rar şi încet:

- O vizită neaşteptată în biroul doamnei Axel. Brusc, se anunţă cursuri despre elementele cereşti. Lipseşte o cheie...apoi realizăm că este cheia vechii săli de astronomie. Nu vi se pare ceva suspect?

Un timp îndelungat, doar liniştea tronează asupra holului exagerat de mare. Ada are dreptate. Nu e oare de ajuns că am atâtea teme încât le-aş putea da de pomană? Din momentul în care am folosit cheia, oricine putea să o ia. Chiar doamna Elegance mi-a spus, cu un an în urmă. Poate că...

- Nu cumva doamna Elegance avea cheia?

Starea de visare în care se află prietenii mei se dizolvă într-un entuziasm evident.

- Aşa e!!! Ultima persoană ce a pomenit despre cheie a fost doamna Elegance.

- Da. Fiind directoare, era normal... cu totul normal!!!!!! Doar nu ar fi lăsat ceva atât de important pe mâna oricui.

- Din păcate, nici acest fapt nu ne ajută prea mult. Doamna Elegance a murit.

Dezamăgirea şi zgomotul copiilor aflaţi în pauză creează un aliaj rece, zdrobitor, mult prea crud, mult prea real.

- Unde ar fi putut să o ascundă?

- PĂI ORIUNDE, nu e clar?!

- E destul de clar, Dia! Însă acei oameni se aşteaptă ca TU să ştii unde!

- Dar eu nu ştiu nimic!!! Doar ceea ce am dedus acum trei secunde!!!! TREI SECUNDE, nu mai mult!!!! Şi asta e tot ce pot să le spun. Dacă stau să mă gândesc, nu ar trebui să ştie nici acestea! Poate au intenţii rele! Puterea lui Menedik este necunoscută! La fel şi a lor!

- Diana, am şi eu o întrebare.

Cu un glas între filozofie şi ironie, îi răspund Adei:

- Oare nu avem cu toţii?

- Serios vorbind. De câte ori am intrat în biroul doamnei directoare, nu am observat vreo altă uşă în afară de cea care dă spre Orgia.

Câteva clipe, rămân cu gura căscată. Într-adevăr, în ziua deschiderii anului şcolar, doamna Axel a fost singura care a intrat sau ieşit din acel birou. Cum dumneaei a stat în permanenţă în faţa uşii din lemn de santal, aş fi observat cu uşurinţă orice încercare de a pătrunde.

- Ada, ţi-am mai spus vreodată că eşti un geniu?

Fata îşi roteşte ochii peste cap, apoi rosteşte amuzată:

- De un miliooooon de ori...

Chipu-mi drăgălaş eliberează un zâmbet larg.

- Să vedem... Ada mi-a dat o idee strălucită! Pe unde a intrat musafirul doamnei Axel? L-am fi văzut!

- Poate a folosit creionul Selena.

- De asemenea, Nea' Bogo. Eu nu îl ştiu mare poet...fie vorba între noi, nici cine ştie ce decorator...

- Mai exact, un artist neînţeles! chicotesc Glittery Kids.

- Enigma este: „cum au ajuns în birou"?

- V-am mai spus; cu ajutorul creionului Selena.

- Dănuţ, teoria ta este interesantă. Însă creioanele Selena nu pot fi folosite decât de elevii şi profesorii acestei şcoli! Domnii şi doamnele profesori pot oricând vorbi cu doamna directoare, deci ce rost ar avea să o facă în timpul unei ceremonii? Misteriosul vizitator vine din afară. Nea' Bogo încă nu deţine un creion Selena. Concluzia? Mai există o cale de acces!

- Şi cu ce ne este de folos acest lucru?

- Ne-am putea da seama dacă vizita neaşteptată din prima zi a anului şcolar are vreo legătură cu sala de astronomie. În caz că această uşă are deschidere spre curtea interioară, *cineva* ne-ar putea lămuri...

Spunând mai mult pentru mine:

- Puţin probabil...

*

Curtea imensă, acaparată de vraja zidurilor înalte, aşteaptă liniştită. Aflat în armonie, totuşi evident ca un intrus, stejarul pare a şopti...Mă rog, nu pare. De fapt, ţipă:

- Oh...OOOOH!!!! Mă şopeşte!!!!! Şoare enerşant!!!! Afurişitule!!!! Neşrebnicule!

- Ăăă... Ernest?

Stejarul îşi suceşte coroana uimit. Văicărelile lui încetează.

- Diana!!!!! Fetişoară ştragă!!!!!! Şino la Ernest!!!!! Ooo...da' şe dor mi-a şost de şine!!!!!

- Ce mai faceţi, *domnule* Ernest van Gogh de la Mancha?

- Oh...Diana, daşa-i ştii şe rău mi-a şost vara aşasta... Nişi aşum nu mă şimt prea bine. Şoarele şăsta enervant!!! Prea

şald, mult prea şald!!!!! O-OH!!!!! Şimt şă mă şopesc!!!! Şred că am inşolaţie!!!

Într-un fel, şi mie mi-a fost dor de copacul şâşâit ce m-a ajutat atât de mult în urmă cu câteva luni. Stejarul vorbăreţ şi tinereţea lui eternă fac parte din magia şcolii Shetland. Pe neaşteptate, scot creionul Selena.

Când soarele îşi scaldă
A razelor sclipire,
Ori norii te îmbată
Cu stropi de amăgire,
Stejarul ce stă tânăr
În veşnicia-i oarbă,
Nu sufere de vară,
De iarnă sau de toamnă.

O aură îl înconjoară pe vorbăreţul Ernest, apoi strigătele acestuia se sting.

- Diana!!! O, Diana!!!!! A şâta oară m-ai şalvat? !

- Îţi datoram asta, copăcelule!

Am aruncat din nou o vrajă asupra stejarului (anul trecut îl supăra vântul), deşi fără îndoială va exista mereu ceva care să îl nemulţumească.

- Şopăşel???!!!! Şopăşel??!! Dar eu nu şam un nume?!! Mă şeamă Ernest van Gogh de la Mancha!!!!!

- Bine, bine... te alintam.

- În şegulă.

- Ernest, doream să te întreb ceva. În ziua deschiderii, când se presupune că toată lumea se afla în Orgia, ai văzut pe cineva în curte?

Ernest îşi roteşte „ochii" precum un om care se gândeşte. În cele din urmă, „privirea" i se opreşte asupra unuia din pereţii îndepărtaţi ai şcolii.

- Aşolo... Erau doi şoameni... Unul mai şuplu şi mai înalt, iar alşul mai îndeşat şi mai şcund...

„Cel îndesat şi scund era Nea' Bogo, sunt sigură! "

Mă întorc în direcţia indicată de copac. Peretele este situat total opus zonei în care se află biroul doamnei Axel.

- Eşti sigur, Ernest?

- Dar şum şă nu şiu şigur, feşiţo??!!! Mă şrezi şenil?!

- Ernest, este ceva extrem de important.

Înainte ca stejarul să mai apuce să spună ceva, două voci cunoscute îmi concentrează atenţia:

- Sunteţi sigură că niciun elev nu se află prin zonă?

Auzind acestea, mă pitesc după trunchiul subţirel al stejarului.

- Absolut. Tocmai am creat o poezie ce ne va oferi liniştea necesară.

- Doamnă director, ştiţi foarte bine că sunt sceptic în privinţa creionului Selena.

- Probabil sunteţi, având în vedere toţi anii pe care i-aţi petrecut infirmând orice teorie ce nu implică ştiinţa. Totuşi eu cred în puterea cuvântului mai mult decât...

- Nu vreau să fiu nepoliticos, însă prea puţin contează ceea ce credeţi dumneavoastră. Atâta timp cât îmi garantaţi confidenţialitatea...

- În această privinţă suntem de acord. Nimeni nu trebuie să afle.

- Cu toate acestea, cineva a aflat... sunt absolut convins.

Doamna Axel se întoarce panicată spre bărbatul înalt, de vreo patruzeci şi cinci de ani, îmbrăcat într-un sobru costum negru. Aş putea recunoaşte accentul englezesc de la telefon dintr-o mie.

- Nu vă speriaţi. Cea care ştie este cea care trebuie să ştie... deşi e doar un copil.

Ochii doamnei Axel par profund tulburaţi.

- Un...un elev?

- Mai exact o elevă...una dintre cele mai bune.

- Diana? Diana Croft? De ce trebuie implicată? A trecut prin destule anul trecut!

- Da, şi din acest motiv avem nevoie de ajutorul său.
Pesemne observând chipul mâhnit al doamnei directoare, aceasta adaugă:

- Este inutil să fiţi îngrijorată. Fata nu trebuie decât să ne spună ce a făcut cu cheia.

- Dar nu o are!!! Doamna Elegance, fosta directoare, era singura care avea acces la cheie!

- Înţeleg. Va fi contactată o singură dată. Dacă nu ştie nimic, atunci nu e nicio problemă. E doar un copil.

TROOOSC!!!!!!!
O crenguţă pocneşte sub piciorul meu. Cei doi se întorc alarmaţi.

- Parcă spuneaţi că nimeni...
Doamna dirigintă porneşte cu paşi hotărâţi spre...locul în care mă aflu!!!!

- Ernest, ai auzit ceva?
Domnul în costum elegant priveşte ca pe o ciudăţenie a naturii (mă rog, aceasta şi este) copacul personificat. Stejarul îi întoarce o uitătură certăreaţă (modul său obişnuit de a întâmpina), apoi îi răspunde foarte respectuos interlocutoarei sale:

- Nuuuuda... Da, şoamnă direştoare... şântul şăsta... mia şărâmat o creangă.

Răsuflu cât de cât uşurată, pitită după trunchiul lui Ernest. Doamna Axel e gata să plece, însă se întoarce nedumerită:

- Ernest, nu te lăudai anul trecut că Diana a aruncat o vrajă asupra ta?... Astfel încât vântul să nu te mai deranjeze?

Stejarul capătă o tentă roşiatică.

- Da, da!!! Îmi amintesc perfect! O zi întreagă orele nu sau putut desfăşura deoarece tu ţipai cât te ţineau...
Doamna face un semn cu ambele mâini, încercând să explice ceva. În cele din urmă renunţă, pronunţând „straniul" cuvânt:

- ...„plămânii".

- Da... Nu m-am eşprimat şorect... mi-a... Of... nu şrebuie şă mă mai aşcund!

„Nu, Ernest, nu face asta!!!!!" îmi spun în gând agitată.

- ...şe...şe...şe la o vreme...

Stejarul începe să plângă.

- ŞOARELE MI-A UŞCAT O MULŞIME DE ŞRENGI!!!!!!!!!!! OOOOOO!!!!!!!!!

OOO!!!!!!!!!!! VIAŞĂ ŞINUITĂ!!!!!!!! OOOH!!!!!!!!!!!

Cu greu mă abţin să nu-mi duc mâinile la urechi. Ernest ţipă din toate puterile. Cei doi se îndepărtează rapid, alergând spre poarta ce face legătura între curte şi clădirea şcolii. Mă asigur de faptul că au plecat, apoi strig la Ernest:

- TAAAAAACI!!!!!!!!

Nimic. Copacul pare a nu mă fi auzit. Cu nervii întinşi la maxim, smulg creionul Selena şi mă arunc în faţa „tenorului".

- DACĂ MAI AUD UN SINGUR SUNET, NU CRED CĂ VREI SĂ ŞTII CE ŢI SE POATE ÎNTÂMPLA!!!!!!!

Surprinzător, stejarul încetează să se smiorcăie.

- Ai şpus şeva, Diana?

Derutată, îi răspund :

- ...da. Ţi-am mulţumit pentru ajutor.

Expresia ciudatei forme de viaţă se înmoaie.

- Într-adevăr îţi mulţumesc, Ernest! Pentru o clipă, chiar am crezut că vei spune unde m-am ascuns. Nu trebuia să...să...

- Şe-ai îndoit de mine?

Observ profunda-i dezamăgire.

- Nu...Ernest, aceea era persoana pe care ai văzut-o în ziua deschiderii? încerc eu să schimb subiectul.

- Poşibil. Era şot în şoştum negru. Un şom înalt... şemăna... Însă nu pot fi şigur.

Ernest van Gogh de la Mancha îşi recapătă veselia.

- Şi cum îşi şpuneam, a intrat pe aşolo.

Din nou peretele estic.

*

Soarele străluceşte cu toată puterea. Teritoriul şcolii Shetland pare învăluit într-o aură mistică. Dealurile nu prea înalte radiază un verde proaspăt, aproape ca în toiul verii. Şi când te gândeşti că e toamnă! Câţiva copii încearcă să-şi transforme mâinile în aripi. Hm... sincer, nici nu prea au cum să reuşească. Creionul Selena nu poate înfăptui orice scriere jucăuşă. Trebuie să existe măiestrie în versuri. Fără această condiţie, oricine ar putea folosi magicul instrument.

În aer pluteşte o mireasmă caldă, precum un început de vacanţă. Mai degrabă, aroma pauzei de la ora zece.

- Diana, tot ceea ce ne-ai povestit e...e fantastic!

- Mai degrabă, un scenariu greu de crezut, le răspund prietenilor mei.

- Ar trebui să cercetăm locul indicat de Ernest, spune Ada muşcând dintr-un baton de ciocolată.

- Ada, nu cumva mai ai unul în plus?

- Verişoare, îi spun eu lui Andrei, nu ştiu cum eşti atât de slăbuţ, având în vedere câte dulciuri mănânci.

Îi înmânez una din ciocolăţelele mele.

- Semăn cu tine, şefa! Numai că pe tine te ia vântul...

Văzând că sunt gata să mă reped la el, aruncă restul frazei din fugă:

- ...ăăă... doar dacă bate mai tare!

Pornesc într-o goană nebună după micul meu văr. După noi, se avântă şi restul echipei.

- Te-am prins!!!

Andrei se opreşte răzând.

- Să ne întoarcem la discuţia anterioară.

- Ideea Adei nu mi se pare rea, însă nu prea văd cu ce ne-ar putea fi de folos.

- Ai dreptate, Ciprian. Noi trebuie să găsim cheia.

Ascult ca pe un ecou vocile prietenilor mei. A spus că mă va contacta o singură dată. De ce să mă implic într-o poveste fără rost? Nu ştiu nimic... dar parcă mi-aş dori să ştiu.

- Nu.

Glittery Kids mai vorbesc puţin, apoi realizează cuvântul rostit de mine.

- „Nu" ce?

- Nu vreau să mă implic.

- De ce nu?

- De ce „da"? ...

Sunt evident dezamăgiţi cu toţii şi simt acelaşi lucru ascuns în sinea mea. Însă raţiunea învinge în faţa unui mister aparent impenetrabil.

- Ştiu că vreţi să evadaţi din atmosfera lecţiilor, a temelor. Sunt oameni necunoscuţi cu puteri necunoscute. Noi, pe de altă parte, suntem doar nişte copii. Nu trebuie, categoric nu trebuie să ne amestecăm. În plus, se presupune că doar eu ştiu acest secret. Dacă află că v-am spus...

Coechipierii mei sunt profund tulburaţi. Ciprian reuşeşte să spună:

- Nişte copii care au salvat magia versului.

Capetele ni se ridică rând pe rând.

- Tocmai de aceea, Cipri.

- Cum adică?

- Sala de astronomie...Eu am deschis-o pentru prima oară, aşa că aşteptarea lor este să o deschid şi acum. Pe lângă argumentele prezentate, am foarte mult de lucru. Abia fac faţă cerinţelor profesorilor. Teme, referate, poezii, istoria literaturii, simt că nu mai pot.

Stăm aşezaţi pe vine într-un semicerc bleu cu negru (culoarea uniformelor noastre). Brusc, mă ridic.

- Vă rog frumos să nu mai povestiţi nimănui cele discutate. Să încercăm să uităm totul.

Ada se ridică de asemenea.

- Eşti prietena mea şi îţi voi respecta decizia.

Urmându-ne exemplul, ceilalţi Glittery Kids sar în picioare.

- Surioară, în mod excepţional, voi face aşa cum spui.

- Dia, pentru că mi-ai dat ciocolata...

Andrei îşi freacă stomacul cu o mână, iar pe cealaltă o îndoaie cu palma în sus în semn de aprobare. Surâd.

- Diana, sper ca această poveste să se sfârşească în curând, zice Dănuţ apropiindu-se de Ada.

- Dia, ştii că te susţin!

- Ştiu, Ioana.

Clopoţelul alungă ultimele clipe de pauză. Deasupra, flacăra tainei se aprinde treptat.

Cap. V

- Ciprian, mergi mai repede! Hai! Întârziem!

Eu şi Cipri alergăm cât ne ţin picioarele pe aleea înconjurată de frumoşii elseţi.

- Dia, nu mai pot!

Mă întorc spre Ciprian, care s-a oprit pe marginea cărării.

- Oricum am întârziat. Să ne odihnim puţin.

Mă uit la ceasul violet cu baretă de piele ce-mi atârnă la mâna stângă.

- E abia fără zece!!! Am uitat că începem la fix!

- Adică „m-ai târât" până aici cu o viteză de o sută de kilometri pe oră doar ca să...

- Mişcarea nu strică, frăţioare.

- Doamne! Nu mai...nu mai merg cu tine la şcoală niciodată!!!îngână el oftând.

Însă, orice zgomot pare a răsări din cu totul alt univers. La mică distanţă de locul în care ne aflăm, strălucirea minunatelor flori s-a stins. Rămân şocată.

- Dia. Iuu!!!Diiiaaa!!!

Ciprian îşi flutură palma prin faţa ochilor mei. Din instinct, i-o opresc şi o îndrept spre pata albă, fără lumină, formată din vreo cincizeci de elseţi.

- Cuuuum??!?

- Ciprian, tu ai mai văzut vreun elsete care să NU împrăştie o aureolă fluorescentă?

În întunericul noroasei dimineţi de octombrie, porţiunea stinsă contrastează uimitor cu marea de strălucire.

- Straniu!

- Poate că este un fenomen pe care nu l-am observat până acum, Dia!

- Poate...Totuşi...

Stau gânditoare pe aleea înconjurată de flori.

- Să mergem. Vom întârzia.

Îl iau pe Ciprian de mână şi pătrundem în clădire.

DRIIING!!!!!!!! Telefonul se agită în interiorul ghiozdanului. Îi arunc fratelui meu o privire îngrijorată. E ciudat cum aparatul mă însoţeşte pretutindeni, deşi eu sunt sigură că a rămas aruncat undeva acasă. Scotocesc rapid în interiorul genţii.

- Alo!

- *Domnişoară Croft. Bună dimineaţa.*

- Bună dimineaţa...

Recunosc vocea gravă. Nicio emoţie, niciun simţământ nu poarte fi perceput în glasul tainic.

- *Cu certitudine aţi realizat despre ce cheie este vorba.*

- Lămuriţi-mă cu un lucru! De fapt, cu mai multe! Există dinamită, există bombe, există atâtea invenţii ce ar putea sparge, deschide, dărâma uşa!!!!! Dar ceea ce doriţi este...este *o cheie*?

Un moment de pauză inexplicabil, apoi vocea reia:

- *Văd că înţelegeţi ironia situaţiei.*

Cu toate că persoana încearcă să-şi stăpânească trăirile, pentru întâia oară sesizez o abatere de la tonul calm, uniform. Acesta pare oarecum intrigat, enervat.

- *Se pare că doar „o cheie" poate releva...*

- Poate releva *ce*? îl întrerup eu curioasă.

- *Vă rog să intraţi în sala de festivităţi. Lângă suportul ce susţine oglinda se află un anumit lucru ce v-ar putea lămuri.*

- Staţi puţin, eu nu vreau să...

BIP! BIP! BIP! BIP! ...

- Oooooh!!!!!! Mi-a închis iar!!!! IAR!!!! M-am săturat!!!!!

- Ce ţi-a spus?

Mă uit puţin la Cipri, apoi ţâşnesc spre Orgia. În caz că nu am menţionat, pe tavanul sălii se află un cadran imens, ale cărui cifre romane sunt scrise în sens invers. Singurul mod de a le citi îl reprezintă o oglindă situată în mijlocul încăperii. Imaginea ceasului se reflectă în adevărata sa esenţă. În locul indicat se află pitit un plic mare, alb. Îl scot din ascunzătoare. Încep să îl desfac meticulos... mi-e teamă. Deschizându-l, ar însemna să mă implic într-o aventură fără sens... înconjurată de oameni necunoscuţi, incapabili să înţeleagă vraja poeziei... Dar... taina mă cheamă... „Nu..." Sfâşii cu hotărâre hârtia imaculată, descoperindu-i controversatul conţinut.

- O...o poezie...

Ochii mei parcurg rapid copia unui manuscris ciudat, greu inteligibil. După câteva secunde, ridic privirea fixă, entuziasmată:

- Unde sunt ceilalţi?

Glittery Kids aleargă panicaţi spre vechea uşă a sălii de astronomie. Îi aştept nerăbdătoare.

- Gata...uh...oftează Ada, suntem aici. Ce s-a întâmplat? Te-ai răzgândit? Ai găsit cheia???

- Mai încet. Nu, încă nu am găsit cheia. În schimb, am fost din nou contactată – şi am primit asta.

Copiii se uită la coala scrisă de mână.

- Vrei să spui că te-ai întâlnit cu...

- Nu. Plicul în care am găsit-o era ascuns în Orgia. Ascultaţi:

Când cerul cerne raze de sclipire
Din vecinicie, vis, nedumerire,
Când umbra grea se lasă pe ascuns,
Destăinui cel mister de nepătruns.

E steaua ce se-anină în felendreş de gheaţă;
Sub unduirea lunii adesea mă învaţă,
Îmi spune, rătăceşte, şoptind scânteietoare,
Smaragdele vestirii, secretele amare.

Şi calea mi-o arată, adâncul îl veghează,
În stropi de aur moale apusul luminează,
Şi-n loc să se-nnopteze, din negură şi ceaţă,
Apare răsăritul mult dătător de viaţă.

- La ce se referă? întreabă Ioana.

Îi surâd. Însă veselia îmi piere brusc, de parcă cineva ar fi scurs-o din mine cu o viteză uluitoare. În partea de jos a paginii, inscripţionat de acelaşi scris caligrafic, se distinge suficient de clar pentru a mă înfiora...*Menedik.*

- Nu...

Auzindu-mă, Ada se apropie.

- Cuuuum???!!!!!!

Reacţia Adei exprimă aceeaşi teamă şi mirare pe care le simt ascunse în sufletul meu.

- Până la urmă e logic! Această sală i-a aparţinut lui Menedik!

Dănuţ are dreptate. Nu ştiu cum de nu ne-am gândit până acum la acest lucru. Cheia dispărută... poezia... totul are legătură cu femeia în negru...

- Clar!!! Nu am ce discuta cu aceşti oameni!!! Nimic!!!!

Prietenii mei încearcă să mă convingă.

- Diana, ştim cât de mult te-au marcat evenimentele de anul trecut. Dar... merită să încercăm...

O privesc pe Ada cu ochi fulgerători.

- De ce să merite? ...Dacă ne vom risca din nou vieţile? Crezi că merită?!! Mai exact – pufnesc eu - nici nu ştim pentru ce!!!!!

- Bine. Eu trebuie să ajung la ore, spune Andrei întorcându-mi spatele.

- În ultimul timp, Diana, gândul tău zboară doar la lecţii! Chiar nu te captivează acest mister?

- Da! Nici nu ne-am mai văzut atât de des! Orice am vrea să facem, tu eşti prea ocupată!

- Nu este adevărat! Şcoala ne clădeşte viitorul! Şi până la urmă, ce vă pasă? ! De ce vă interesează ceea ce fac eu?! Un mister? Nu văd niciun mister! Doar un grup de oameni care ar putea să fie teroriştі!

Dezamăgiţi, Glittery Kids pornesc spre *Semi-suspendatele Scări de Aur*. Însă fragmente de memorie mi se înşiruie rând pe rând, aproape ca într-un film stricat. Visez cu ochii deschişi. Mă aflu în Orgia, înconjurată de cei cinci copii. Nerăbdătoare, întreb:

- *Ai luat cheia?*

Mă simt de parcă un văl negru s-ar fi ridicat, eliberându-mi amintirile. Trezită din vuietul timpului, încep să alerg şi să strig:

- STAAAAŢI!!!!!!!!!!

Ada se întoarce speriată.

- Ştiu unde se află cheia!!!!!!!!

Cap. VI

Gonim purtaţi de un vis... adânc, stăruitor, ducând spre un univers ce brusc a căpătat sens.

- Unde mergem?

- Oriunde! Încât să nu putem fi văzuţi.

- Mai exact...

- Staţi.

Ne-am oprit pe un coridor pustiu. În imensitatea Shetlandului, doar vocile noastre par să răsune. Scot creionul alb – strălucitor şi încep să scriu. Dintr-odată, în mâna mea apare un hanorac bleu (pe timp de iarnă, cămăşile de la uniformă sunt înlocuite de hanorace colorate identic).

- Bine. Deci ai folosit creionul Selena pentru a-ţi aduce bluza. Îţi este cumva frig?

- Sarcastic, ironic, sceptic – cel puţin în privinţa mea, frăţioare. Şi *nu*, nu îmi este frig.

Deşi cearta reprezintă un scop în sine când vine vorba de mine şi Ciprian, încep să scotocesc emoţionată buzunarele obiectului pe care îl ţin în mână. Respiraţia mi se taie în momentul în care degetele mele ating o suprafaţă rece, metalică.

- Cheia...

Glittery Kids şoptesc fără noimă, încercând să-şi explice uimitorul eveniment. La rândul meu, pipăi contrariată, totuşi cuprinsă de o deosebită satisfacţie, mult căutata deschizătoare de drumuri.

- Cum...Dar cum...

- Ştiam. Ştiam cu toţii, doar că timpul s-a jucat nevinovat, antrenându-ne în jocul uitării.

Ada zâmbeşte. Totuşi în zâmbetul ei regăsesc, consternată, aceleaşi sentimente bulversante, aceleaşi întrebări fără răspuns – le simt în mine, în fiecare din noi. Se întrepătrund, fă-

când să vibreze atmosfera densă, apăsătoare, cufundată în linişte. Simplă linişte.

- Vă amintiţi? S-a întâmplat acum câteva luni. Ne pregăteam să plecăm spre *inima stejarului*. Interpretând oarecum greşit ghicitoarea, l-am rugat pe Andrei să îmi dea cheia. Cheia sălii de astronomie. Rămăsese în pământul palmierului. Probabil de secole aştepta să fie găsită oriunde gândul nu putea pătrunde. Magia! Într-adevăr „magia"! Magia versului!

- Aşa că tu...

- Ai băgat cheia în buzunar?

- Cred că în mod inconştient, din reflex. Da.

Andrei şi Dănuţ bat palma bucuroşi. Însă restul ne privim reciproc cu îngrijorare. Realizăm incertul viitor, veridicitatea unei noi încercări, al cărei sfârşit oscilează sub semnul întrebării. Fără să vrem (mă rog, fără ca *eu* să vreau), misterul se dezlănţuie în faţă. Oftez, incapabilă de a-l mai opri. Să nu-mi pot controla destinul? Nici nu gândesc! Incapabilă?! ...Niciodată.

- Vor afla. Oricine ar fi *ei*. Însă până atunci, suntem noii posesori ai cheii. Ceea ce ne dă...drepturi de-pline.

Ultimul cuvânt îl rostesc fragmentat, deoarece pornesc rapid spre scările de aur.

- Detest când face asta, spune Ciprian încercând să mă prindă din urmă.

În câteva clipe, ne găsim din nou lângă vechea poartă, undeva la ultimul etaj. Un plescăit răsunător, apoi scârţâitul obişnuit al unei uşi ce se deschide. Acelaşi univers ascuns sub cerul vast, acum pătruns de lumina zilei. În infinitul său sacru, bolta se dezlănţuie albastră, strălucitoare, murmurând în grai neînţeles. Căutăm ceva; probabil misterul, deşi nu înţelegem încă ce rol joacă în firescul lucrurilor. Şi poate asta încercăm să aflăm. Cert este că ceea ce sperăm să găsim depăşeşte limitele timpului sau ale spaţiului până acum cunoscute.

- Lăsând deoparte toate acestea, vă anunţ că mai avem cinci minute din pauză.

- Mulţumim că ne-ai stricat tot cheful, Ioana.

- Cu plăcere, Andrei.

Micile ciondăneli ale prietenilor mei sunt suprimate, concentrarea mea fiind mult prea intensă. Nu mai simt, nu mai percep mediul înconjurător. De ce? Din ce motiv antica sală de astronomie constituie un important obiectiv?

- Deci...ce anume căutăm?

- Poftim? întreb eu derutată.

- Ce anume căutăm?

- La asta mă gândeam. Am revăzut fiecare colţişor din încăpere, însă nimic nu-mi pare nou, deosebit.

Ochii mi se opresc întâmplător asupra catedrei situate în mijloc.

- Doar dacă...

Păşesc încet spre mormanul de hărţi stelare aşezat pe masă. Glittery Kids se apropie grăbit, nerăbdători să atingă pergamentele prăfuite.

- Nu! ...

Observ nedumerirea cu care Dănuţ îşi retrage mâna.

- Nouă sute de ani mi se par cam mulţi. Mă mir că hărţile nu au putrezit. În orice caz, mi-e greu să intuiesc dacă în momentul în care vor fi atinse se vor sfărâma în bucăţi sau nu.

- Uitaţi-vă! Parcă că au fost scrise ieri! Sunt perfect conservate!

- Mda. Poate Menedik a aruncat un fel de vrajă asupra lor sau aşa ceva.

- Dia, voi încerca să ating una din ele.

Realizez faptul că Ada are dreptate.

- În fond, doar riscând putem afla adevărul.

Ada îşi lasă tremurând degetul asupra uneia din hărţi. Nu se întâmplă nimic, prin urmare o ridică prudent.

- Ce ciudat!

- Consistenţa?

- Da. Pare hârtie, totuşi e mai aspră, mai... primitivă.

- Hârtie? Într-adevăr ciudat, având în vedere faptul că hârtia a fost folosită în Europa abia începând cu anul 1150!!! În niciun caz în spaţiul locuit de români, ci în Spania!

Contrariaţi, observăm atent obiectul din mâna Adei.

- Deci, vrei să spui că nu este hârtie?

- Nu ştim unde se află şcoala Shetland, în consecinţă aceasta ar fi putut întreţine anumite legături comerciale cu restul Europei fără să afecteze situaţia populaţiei române. Dar anul...anul este incompatibil perioadei despre care discutăm. Menedik a trăit până în 1112. Ar fi fost puţin probabil!

Încerc cu disperare să-mi amintesc datele învăţate la poeme istorice, ori pur şi simplu acumulate de-a lungul anilor.

- Vom situa nivelul şcolii Shetland mai presus de continentul european. Undeva, să zicem, pe plan mondial, cuprinzând şi Asia de est şi sud-est. Spunând „mondial" mă refer la globul cunoscut lumii medievale.

- Din moment ce nu ştim poziţia şcolii nu ar trebui să ne legăm de formele de organizare prestatale în care trăiau românii.

- Da...spun eu fără tragere de inimă. Ai într-un fel dreptate, Ada. Totuşi, aici s-a studiat mereu în limba română – avem o grămadă de poezii strânse pe parcursul anilor de la diverşi elevi. Ar însemna că cei care învăţau aici erau copii români. Limba noastră nu este foarte răspândită în lume, aşa că îmi este greu să consider că veneau prea mulţi oameni din alte părţi.

- Dar de ce a mai fost construit internatul? Nu pentru cei care vin din străinătate?

Realizez că tocmai am găsit răspunsul. Întrebările Ioanei au scos la iveală ipoteza cea mai plauzibilă.

- Verişoară, eşti excepţională! Era atât de uşor! Copiii din alte ţări veniţi să înveţe limba română au adus cu ei hârtia! Au venit din Asia şi au adus hârtia!

Mă aplec asupra catedrei. Lângă bucăţi de hârtie şi pergamente inscripţionate caligrafic, remarc un fel de cărţulie alcătuită din foi legate între ele.

- Un codex...

- Poftim?

Ciprian se oferă să-i explice lui Dănuţ cuvântul pronunţat de mine:

- Codexul: cea mai veche formă a cărţii de astăzi. A fost folosită de către greci, apoi de romani. Un codex era construit după modelul tablelor romane legate prin balamale.

- Exact, Cipri.

- Cartea Evului Mediu, prezentată sub forma unei culegeri de texte. Am mai auzit.

- Într-adevăr, Ada.

Tăcere. Răsfoiesc uşor, cu grijă, codexul de mărime medie, aproximativ cât palma. O antologie...dar nu de texte. O multitudine de hărţi astrale, notate cu cerneală neagră, aparent în litere latineşti.

- Diana, aceasta este un alt fel de hârtie.

Andrei, renumit pentru spiritul său de observaţie, explică înainte:

- Uitaţi-vă! Hărţile sunt alcătuite dintr-o foaie mai albă, pe când codexul dintr-un material maro-deschis, oarecum delicat! zice verişorul meu pipăind una din filele codexului.

Descrierea efectuată de Andrei mă face mai atentă la însuşirile hârtiei. Codexul prezintă nişte linii neregulate, ondulate, ce intră în componenţa materialului din care este făcut. La poeme istorice am învăţat câte ceva despre tipurile de hârtie şi originea acestora.

- *Amatl, amate, papel amate...*

- Poftim?

Repet ca pentru mine cuvintele necunoscute de prietenii cei curioşi.

- *Amatl, amate, papel amate...*

- Ce tot bolboroseşti?

- *Amatl* este un tip de hârtie folosit de culturile mesoamericane. Codexurile maiaşe şi aztece erau alcătuite din *papel amate* – denumirea în spaniolă. Scoarţa interioară a anumitor copaci, în special a celor din familia smochinilor, era fiartă. Materialul fibros rezultat era presat sub o piatră până se

obţinea hârtia maro-deschis, delicată, cu linii ondulate pe care o ţin în mână.

- Uau! Bravo, Dia!

- Vreau şi eu să scriu pe *amate* dintr-asta!

- Ce vocabular elevat, Ciprian! îl critică Ioana pe verişorul său.

„Scrisul! "

- Tocmai mi-am dat seama de ceva!

Brusc, în liniştea sălii se aude un bubuit puternic. Un scaun cade lovindu-se de podea. Întoarcem speriaţi capetele.

- Cum a căzut acel scaun?!!!?

Fără a sta prea mult pe gânduri, ascund codexul în geantă:

- Să mergem!

leşim tulburaţi. Încui clasa de astronomie, apoi coborâm la parter în goană.

- Ce s-a întâmplat?!

- Cineva ne-a spionat!

- Ce vrei să spui, Ada?

- Ceea ce aţi auzit! Nu am vrut să vă distrag atenţia, dar am văzut o umbră cu puţin înainte ca scaunul să se dărâme. O umbră umană. Am crezut că mi se pare...

- Dacă era fantoma lui Menedik? !!

Îi aruncăm priviri ironice lui Ciprian.

- Ştii ce înseamnă codex...

- ...dar când să mă laud şi eu că am un frate cult, o dai în bară.

Ciprian se încruntă.

- Glumeam.

- Dacă am fost spionaţi, trebuie să aflăm de către cine. În urma a ceea ce s-a întâmplat anul trecut, nimeni nu mai are curajul să urce până la acel etaj. Cu siguranţă am fost urmăriţi!

- Tocmai spuneai că ţi-ai dat seama de ceva.

Amintindu-mi, scot manuscrisul primit la începutul zilei.

- Sala de astronomie i-a aparţinut lui Menedik, da? Iar după moartea ei, aceasta s-a sigilat automat. Vedeţi modul în care este scris codexul?

Glittery Kids compară cele două lucruri pe care le ţin pe genunchi.

- Chiar! Codexul are notaţii latineşti, pe când poezia este scrisă în limba română.

- Da, cu litere din alfabetul limbii române. Înclinarea literelor se aseamănă izbitor, dar ambele documente sunt inscripţionate de Menedik?

Glittery Kids nu răspund.

- Nu. Nu are cum. Doar unul dintre cele două obiecte este autentic.

Copiii întreabă cuprinşi de uimire:

- Ce??!!

- Cum adică?!

- Atunci care?

Soneria anunţă începerea orelor.

- Ceea ce *ei* caută...*codexul.*

Cap. VII

- Bună ziua! Mă numesc Adela Celeste şi îi voi ţine locul domnului Vernescu în această săptămână.

În faţa clasei se află o doamnă înaltă, slabă, elegantă, de vreo treizeci de ani. Părul şi ochii îi sunt negri, tenul alb, vocea calmă.

- Nu vă supăraţi, dar de ce lipseşte domnul profesor? Bineînţeles, curioşii colectivului nostru nu se pot abţine de la anumite întrebări ce nu ar trebui să îi intereseze. Doamna răspunde liniştită:

- Are o problemă, din câte am înţeles. Oricum, presupun că nu te incomodează prezenţa mea, nu?

Copilul îşi pleacă fruntea. Doamna începe să se plimbe cu manualul; după câteva clipe se opreşte. Cercetează spaţiul înconjurător, apoi se aşază la catedră.

- Unde aţi ajuns cu materia?

- La *Structura Abstractă a Odei.*

- Da...Gândind conceptul de „poezie" în profunzime, veţi descoperi o lume întru totul abstractă.

Tonul glacial, însoţit de un surâs plin de dezamăgire, trădează impresia de echilibru a persoanei. Ridic sfioasă mâna:

- Sau abstractizarea cunoscutului şi contragerea nefirescului în firesc.

Câţiva colegi mă privesc surprinşi. Doamna se uită fix la mine, ca atrasă de un magnet invizibil. Nu pot citi nimic în ochii săi mari, adânci, plini de mister. În cele din urmă spune:

- O filozofie interesantă...cum te numeşti? ...

- Diana Croft.

La auzul numelui meu, doamna pare străbătută de un uşor fior...sau poate e doar o senzaţie.

- ...Diana. Însă nu cred că înţeleg foarte bine. Poate ai dori să ne explici.

Sunt absolut convinsă de faptul că doamna profesoară a înţeles perfect fraza rostită mai devreme. Probabil doreşte să-mi dovedească afirmaţia sa cu privire la *poezie.*

- Ceea ce cunoaştem nu mai oferă satisfacţie... Realitatea izbeşte crudă, mult prea adevărată. Poezia încearcă să apropie natura de om şi omul de natură... natura lucrurilor. Astfel, firescul este transpus în factori ai nefirescului. Taina este elucidată, ori cel puţin acceptată ca fiind parte integrală a vieţii... Astfel concep eu *poezia.*

Din nou sunt aţintită, de această dată de întreaga clasă. Scepticism, admiraţie, invidie, toate aceste sentimente le recunosc în jurul meu, amestecate, zdrobitoare. Dar persoana din faţă nu simte nimic. Se ascunde în negura părului, în întunericul ochilor şi aparent nu simte.

- Da-da-da... Deci aşa percepi tu poezia... Deşi, din ceea ce ai zis, reiese faptul că versurile reprezintă un refugiu. Realitatea îţi displace, uneori, iar neaflarea tainei te face să te simţi frustrată. Să vă explic şi eu? ... opinia mea?

Timbrul plăcut al vocii captivează atenţia tuturor.

- O lume întru totul abstractă. Fără limite, fără puncte de reper, o lume în care te poţi rătăci sau nu, un loc pe care îl poţi... înţelege – sau nu. O legătură cu lumea reală? Mă tem că nu... Doar vagi rămăşiţe, oarecum lipsite de sens – banale influenţe. O lume doar a ta, pe care vei decide dacă s-o accepţi.

- Dar dumneavoastră aţi acceptat-o – din moment ce sunteţi profesoară.

Afirmaţia a venit de undeva din spate. Doamna răspunde cu o dificultate aproape insesizabilă:

- Se poate spune şi aşa.

*

Cinci noiembrie. Se presupune că azi serbăm împlinirea a 901 de ani de la înfiinţarea şcolii. Nu ştim de ce, dar doamna Axel nu a pomenit nimic despre *Festivalul Anual de Poezii*. Stăm şi aşteptăm plini de speranţă.

- Aţi văzut-o cumva pe doamna directoare?

Un grup de vreo cinci copii s-a oprit lângă noi. Auzim tot ceea ce vorbesc.

- Nu.

- De fapt, nimeni nu a mai văzut-o de câteva zile.

- Of... se poate ca tradiţia festivalului să fie întreruptă acum, după atâţia şi atâţia ani?

Discuţia se mută în grupul Glittery. Plecăm pe coridorul aglomerat.

- Aparent da.

- Nu vi se pare straniu? Doamna Axel lipseşte, domnul Damian lipseşte...

- A trecut mai mult de o săptămână de când doamna Celeste predă în locul dumnealui. Câţiva colegi spun că ar fi bolnav.

- Diana, tot nu ne-ai lămurit în privinţa codexului.

Nea' Bogo răsare ca de nicăieri.

- Domnişoara Croft este chemată în biroul doamnei directoare.

Ada şopteşte:

- De când Nea' Bogo joacă rol de secretară?

Răspund printre dinţi:

- Cam de la începutul anului...

Apoi tare:

- Da, eu sunt!

- Ştiu că tu eşti! Vino!

Întorc o privire disperată spre prietenii mei. Aceştia îmi fac zâmbind cu mâna.

„Buni prieteni...", îmi zic în gând.

Treptele, apoi biroul. Decoratorul ciocăne în uşa din lemn de santal. Îi răspunde glasul doamnei Axel... Deci nu lipseşte, precum credeau copiii de pe hol. Pătrundem în încăperea puternic luminată. Inima îmi tresare cumplit la vederea unei siluete negre (toate persoanele sunt îmbrăcate în negru?!!), aşezate pe scaunul din faţa doamnei directoare. Nu se mişcă nici măcar în momentul în care sunt poftită să iau loc pe unul din fotoliile alăturate. Nu cu mult timp în urmă, ascultam legenda doamnei Elegance din acelaşi loc comfortabil.

Cu o voce tremurândă, doamna directoare îmi explică motivul pentru care am fost chemată:

- Diana... ştii... tu... ai vorbit... ai fost contactată în legătură cu...

Dacă momentul vederii omului în costum a fost şocant, nu pot descrie teama, groaza ce mă cuprind în clipa când acesta începe să rostească:

- Dacă îmi permiteţi...

Fără a se răsuci câtuşi de puţin:

- Domnişoară Croft. Vă amintiţi. Am vorbit de curând.

Picioarele mi se înmoaie. Norocul meu este că am fost invitată să stau jos.

- V-am trimis un document important, ceva din arhiva...

Deşi sunt speriată, găsesc forţa necesară pentru a întrerupe discursul enigmaticului domn:

- Un document fals.

Niciun sunet. Nu-i pot vedea chipul celui cu care vorbesc, însă cel al doamnei Axel inspiră mirare amestecată cu teamă.

- Vă asigur că documentul este...

- Este fals!

- Ce vă face să credeţi acest lucru?

- Simple date istorice. În perioada în care a trăit Menedik, anume sfârşitul secolului al XI-lea şi începutul secolului al XII-lea, scrierile se făceau fie în limba latină, fie în

limba română, cu litere chirilice. Istoricii nu ştiu exact când a fost introdus alfabetul slavon. O mare parte din poeziile deţinute în arhiva şcolii sunt notate în limba română, însă cu litere chirilice, şi puteţi obţine confirmarea doamnei directoare în această privinţă. Mult mai târziu apare scrierea pe care o cunoaştem, caracterele alfabetului din prezent. Începutul secolului al XII-lea? Nici nu se pomenea de scriere propriu-zisă în limba română!

Pâlpâirea elsetelui uriaş ce ţine loc de lustră pare că s-a stins, umbrită de necunoscut, pierdută în mister. Bărbatul în costum se întoarce încet, rotindu-se cu scaunul ergonomic.

- Şi dacă eu ţi-aş spune, domnişoară Croft, că istoria de care te agăţi cu atâta convingere s-ar putea nărui într-o clipită...

Domnul pocneşte din degete.

- ...sub lumina a ceea ce zace ascuns în acea încăpere?

Profitând de încurcătura mea, persoana continuă:

- Aveţi vreun act, vreun document, vreo poezie din secolele despre care vorbiţi cu atâta însufleţire?

Înţeleg întrebările persoanei în negru, rostite pe un ton oarecum frustrat. Nu avem nimic relevant din acea perioadă. Parcă şcoala Shetland nici nu exista pe atunci! Blestemul lui Menedik a şters nu doar magia versului, ci şi amintirile oamenilor, care au uitat ceea ce numai ei ştiau. Dacă scriau într-adevăr cu litere din alfabetul zilelor noastre? Dacă erau mai avansaţi decât ne-am închipuit vreodată? Menedik a avut grijă să înlăture acele creiere luminate, însă literatura i-a ajutat să progreseze din nou, în ritmul societăţii contemporane. Au uitat din pricina unui farmec, iar Blestemul Terţiar a rămas un fel de povestire, un fel de basm îndepărtat. A fost reţinut în memoria oamenilor datorită impactului emoţional pe care vraja l-a avut asupra lor, asupra celor din şcoala Shetland. O rană prea adâncă, o rană străveche, ce abia anul trecut a început să se vindece.

Codexul îmi vine în minte pe neaşteptate. Civilizaţiile mesoamericane erau total necunoscute europenilor în acea vreme. Descoperirea Americii rămâne încă un mister, deşi îi este atribuită lui Cristophor Columb. Vikingii sau Marco Polo este posibil să fi găsit acest continent cu secole înaintea lui Columb! Cum de Menedik avea un codex din hârtie amatl, care era obţinută doar în America? Ştiu că omul din faţă are dreptate, însă mă grăbesc să neg:

- V-aş răspunde că istoria poate fi rescrisă...într-o clipită, dar nimic din acea cameră nu semăna a instrument de scris!

Frapată, observ un uşor zâmbet pe faţa rece, indescifrabilă a interlocutorului.

- Aţi fi surprinsă prin câte obiecte poate fi rescrisă istoria.

Mă încrunt. Domnul în costum observă, mutându-şi privirea asupra unui ceas elegant şi cu certitudine exorbitant de scump.

- Presupun că nu dispuneţi de informaţiile necesare pentru a ne ajuta să găsim cheia.

- Într-adevăr, nu.

- Atunci, vă mulţumesc pentru timpul acordat.

Şi spunând acestea, se întoarce către doamna Axel.

- Să nu întârzii la cursuri, Diana, mă atenţionează doamna directoare.

Ies pe uşa masivă, nu înainte de a saluta respectuos. Poarta se închide cu zgomot.

- Diana ! Diana, stai puţin!

Ioana mă prinde de mână. Oftând, îi dau replica:

- Nu am chef!

- De ce anume?

- De vorbă; de nimic. Pa!

Îmi smulg morocănoasă braţul din strânsoarea Ioanei.

- Diana, ce ţi-a spus doamna directoare?

- Doamna directoare? Nimic. Musafirul său - ceva.

- Nimic...bine...nimic. Uiţi care îţi sunt prietenii. De ce nu ne laşi să te-ajutăm?

- Fiindcă am intrat fără să vreau într-o încurcătură de zile mari!

- „De zile mari"?! Uau! Dar eşti foarte supărată! Preferi expresii în loc de neologisme!

Remarca verişoarei mele mă mai linişteşte... mai că îmi vine să râd.

- Ai observat „pasiunea" mea pentru neologisme?

- Da.

Mă hotărăsc să îi spun câteva detalii.

- Ioana... Vocea de la telefon „s-a întrupat" în biroul doamnei Axel.

- Omul în costum elegant pe care l-ai văzut în curtea şcolii?

- În persoană.

- Şi ce ţi-a zis?

- Nu mare lucru. În capul meu se învălmăşesc o mulţime de informaţii fără sens. Codexul, poezia... ambele sunt reale!

- Ambele? Parcă nu era decât...

- Ştiu. „Istoria de care te agăţi cu atâta convingere s-ar putea nărui într-o clipită, domnişoară Croft, sub lumina a ceea ce zace ascuns în acea încăpere", ironizez eu tonul grav al bărbatului.

- Tu ne-ai explicat fenomenul folosindu-te de date istorice privind formarea limbii noastre.

- Care sunt eronate, luând în considerare spusele sale.

- Dar de ce codexul? De ce nu oricare altă hartă din sala de astronomie?

- Tot o anomalie istorică. Se crede că America a fost descoperită de europeni mai târziu, nu în secolul al XII-lea. Menedik avea un codex utilizat de azteci şi maiaşi! Care trăiau în America! Istoria se schimbă, timpul capătă noi valenţe de neînţeles!

- Şi ai presupus că nu pot căuta altceva.

Aprob cu o înclinare a bărbiei. În urma discuţiei anterioare, bănuielile mele s-au întărit. Codexul în sine ar putea rescrie istoria!

- Eşti sigură că este *papel amate*?

- Am căutat mai multe informaţii. Am fost chiar la un muzeu zilele trecute, unde am putut compara imaginea codexului nostru cu imaginea unui codex maiaş veritabil. Sunt identice, nu asemănătoare, identice!

Hohote de râs răsună pe întreg culoarul. Încerc să le ignor, dar se aud din ce în ce mai tare.

- De unde se aud...

Ne aflăm la etajul nouăsprezece. Observ o uşă trântită de perete.

- Cred că de acolo. Vino!

Ne apropiem încetişor de clasa respectivă.

- Şi cum vă spuneam...constelaţia mare în formă de dublu v este...Cassiopeia...sau cel puţin aşa cred. Nici strămoşii noştri n-au ştiut de la bun început, aşa că...

Un nou val de râsete necontrolate. Arunc o privire fiinţei ce pare că predă, aşezată cu o lunetă în dreptul ferestrei. Seamănă cu un călător pierdut la răscruce de timpuri. Poartă un fel de robă bleumarin, având un guler dreptunghiular, de culoare albă. Pe cap, o pălărie desprinsă din vremea lui Napoleon. Un elev îi adresează o întrebare. Profesorul se întoarce cu lunetă cu tot:

- Da!

Abia mă pot abţine să nu mă tăvălesc pe jos de râs. Îi şoptesc Ioanei:

- Cursurile de astronomie! Vezi cine predă?

Fata este roşie. Abia mai poate respira.

- D-da!!!Ha-ha-ha-ha-ha!!!! Într-o zi l-am văzut frecând pereţii!

- Cum adică? mă interesez eu, amuzată de ciudata întâmplare povestită de Ioana.

- A luat la rând toţi pereţii şcolii. Îi pipăia, de parcă ar fi căutat o trapă sau aşa ceva. Un elev l-a întrebat curios ce face, iar el i-a răspuns că Shetland este veche şi mai mult ca sigur are nevoie de o consolidare.

- Straniu...

Iau o scurtă pauză pentru a urmări comportamentul bizar al domnului profesor de astronomie.

- Este lumină! Ora prânzului! Şi el se uită cu telescopul...sau luneta! Am auzit de la un coleg care studiază această materie că profesorul îmbrăcat ciudat îi învaţă foarte bine. Însă îi place să îi şi distreze. Are o metodă aparte, prin care îi face pe copii să reţină totul. Cursuri de astronomie...

Râsul îmi dispare. „Nu pot să cred că nu mi-am dat seama până acum! "

- Să plecăm!

- Abia am început să ne distrăm, Dia.

- Nu avem timp de distracţie! Haide!

Ada vine din faţă, aşa că ne întâlnim pe scări.

- Dia, ce faci?

- Ada!

- Da!

- Am aflat cine este spionul!

Ada şi Ioana se urmăresc reciproc, apoi strigă într-un singur glas:

- Cine? !

- Domnul profesor de poezii astronomice!

- Acea raritate spaţio-temporală? !

- Vorbim despre un cadru didactic, aşa că să păstrăm respectul. Sunt sigură că individul din biroul doamnei directoare i-a inspirat ideea cursurilor... încât să existe în permanenţă cineva care să ştie ceea ce eu fac!

- Despre cine este vorba? Ce individ? Cum...

- Să lăsăm explicaţiile! Oricum sunt insuficiente! Ne confruntăm cu ceva inimaginabil!

- Adică? !

- Adică...nu îţi pot răspunde – inimaginabil! Să găsim codexul!

- Dar nu îl ai cu tine?

- L-am lăsat în ghiozdan, în clasă.

Ada tace, sprijinită de peretele rece.

- Diana, eu nu înţeleg un lucru. Dacă într-adevăr există un spion, atunci de ce nu ai fost somată să predai cheia?

- „Individul" din biroul doamnei Axel era chiar omul în...

- Bine bine, însă de ce nu ţi-a cerut cheia?

- Probabil încă nu a fost informat.

- Mă cam îndoiesc.

- Ce altă justificare am putea găsi?

- Nu ştiu. Eu doar ţi-am atras atenţia asupra unui aspect important.

O zbughesc spre primul etaj al şcolii, gata să dărâm vreo câţiva elevi în fuga mea nestăpânită, pătrunsă de o teamă zguduitoare. Mă reped la ghiozdanul aşezat pe scaun.

- *Poeme istorice, Pasteluri, Elegii...*

Răstorn întregul conţinut pe bancă. Înlemnită, exclam:

- *A dispărut! ...*

Cap. VIII

- Ori ştia...deci discuţia din biroul doamnei Axel a fost doar o diversiune...

- Ori există două grupuri de interese.

- Poate. Dar interes în legătură cu ce?

Glittery Kids. Micii mei prieteni. Suntem doar nişte copii, implicaţi într-o aventură mistică, un simplu joc al sorţii. Ce avantaje avem? Isteţimea. Ce dezavantaje? Nu cred că există un număr rezonabil pentru a le caracteriza.

- Să recitim poezia.

- Cu ce ne va fi de folos? Am mai citit-o de vreo sută de ori!

- Da, însă e clar că ceva ne scapă.

Întrerup aprinsa discuţie. I-am lăsat să îşi expună punctul de vedere. Eu doar am ascultat, sperând în găsirea unui indiciu, în înfiripărea unei idei.

- Sunt de acord cu Ciprian. Să...să recitim poezia.

Despăturesc hârtia.

- Propunerea mea este să încercăm să comentăm – aşa cum facem la orele de curs.

- Perfect – nici în pauză nu pot scăpa de afurisita de şcoală!

- Exprimă-ţi nemulţumirile mai târziu, Andrei.

- Ha! E o nemulţumire generală, Diana! Comună tuturor elevilor chinuiţi din această lume.

Îmi muşc buzele cu supărare.

- Du-te la tribunal! Nu pricepi că avem treabă?

- Ce treabă? Aceasta numeşti tu „treabă"? Vreau să spun, îmi place la nebunie să dezleg mistere...

Privesc întâmplător ultimul vers al poemului: *„Apare răsăritul mult dătător de viaţă.* "Zâmbesc cu satisfacţie.

- Se pare că m-ai enervat cu un scop, verişoare; fără să vrei, însă ai reuşit!

- Să te enervez? Asta era şi ideea!

- Mai muuult decât atât. Menedik a dezlegat un mister, o taină neştiută până atunci; după cum se vede, nici până acum.

- Oare domnul în negru caută altceva, nu codexul? Am crezut că acesta este motivul pentru care vroia să ajungă în sala de astronomie. De ce a dispărut codexul? Ce fel de taină îi interesează?

- Să o luăm cu începutul: prima strofă sugerează venirea nopţii. De fapt, sentimentele exprimate sunt structurate pe două planuri: cel al succesiunii zi-noapte şi cel al descifrării tainei. Totul se dezlănţuie odată cu apariţia stelelor, a lunii, a elementelor cereşti. Este evidenţiat un anumit astru, *„ce se-anină în felendreş de gheaţă"*. Astrul este călăuzitorul său, un enigmatic îndrumător nocturn. Încercarea de a afla misterul se perpetuează, până când eul liric creionează o nouă înserare. *„Din negură şi ceaţă"* răsare soarele, simbol al luminii spirituale, intelectuale. Taina îşi are dezlegarea în propria putere, în propriul destin. Readuce soarele în plan principal, ca o punte de legătură între cele două secvenţe ce s-au dezvoltat în paralel.

- Şi eu înţeleg cam acelaşi lucru.

- Deci Menedik a descoperit o mare taină cu ajutorul stelelor? Poate viitorul?

- Nu ştiu. Orice este posibil.

- Şi ce propui să facem?

Mă uit în stânga, în dreapta, apoi în spate. Şoptesc:

- Să-l urmărim pe domnul profesor de poezii astronomice. Un fel de –contra-spionaj.

- Să ne folosim de creioanele Selena. Nu e o idee bună?

- Ba da. E o idee...

- ...genială.

- ...nu asta vroiam să spun, Andrei. E o idee, însă trebuie gândit un mod eficient de urmărire.

O fată vorbeşte la telefon puţin mai departe.

- De exeeempluuu, lungesc eu vocalele cuvântului, de fiecare dată când „omul în costum" va fi contactat de persoana în cauză, îmi va suna telefonul.

Ating uşor buzunarul paltonului.

- Şi voi auzi fiecare plan al *Societăţii anonime a ciudaţilor ştiinţifici.*

Batem palma. Ne retragem pe un culoar pustiu.

- Daţi-vă puţin înapoi.

Cu vreo treizeci de mişcări ale încheieturii, reuşesc să transmit aerului versurile strălucitoare. Se topesc în nevăzut.

- Ceea ce ne rămâne de făcut este să aşteptăm.

DRIIIING!!!!!!!!!!

Peste măsură de miraţi, observăm telefonul ce vibrează în interiorul hainei.

- Alo! Da.

Nu eu am răspuns. La câţiva metri distanţă, succesorul lui Galileo Galilei se mişcă agitat, trăgând după sine pelerina din epoci de demult. Apăs un buton verde. Convorbirea se desfăşoară la urechea mea.

- Ai luat codexul?

- Da. Însă părerea mea este că ne grăbim. Toate aceste supoziţii, toate aceste teorii, au la bază o simplă poezie, un singur indiciu acordat de creionul Selena. O poezie ce se presupune că ar fi fost scrisă de Menedik.

- Domnule Mihăescu, cunoaşteţi foarte bine scepticismul meu în legătură cu arta, lirismul, poezia. Însă acele versuri sunt autentice. Ceea ce ştiam, ipotezele privind trecutul, prezentul, viitorul, în general timpul, s-a spulberat. Nu mai există adevăr. În acea şcoală se ascunde un mare secret, ce poate sfida legile omenirii cunoscute până acum. Doar cunoaşteţi fenomenul ce poate fi observat doar de pe teritoriul şcolii Shetland...

- Desigur. Este singurul loc de pe glob de unde se văd toate stelele, stelele din ambele emisfere - nordică şi sudică. Însă multă lume cunoaşte acest lucru. Aţi mai aflat ceva suplimentar?

- Nu cred că vă priveşte. Tot ceea ce mă interesează de la dumneavoastră este codexul.

- Este posibil ca domnişoara Croft să îşi fi dat seama.

- Nu mai are nicio importanţă.

- Credeţi?

- Chiar dacă ar realiza scopul cercetării, nu ar putea face nimic. În plus, de ce ar acţiona împotriva noastră? Ar fi absurd.

- Menedik a descoperit poziţia Shetlandului folosindu-se de dispunerea stelelor. Dacă informaţia ajunge acolo unde nu trebuie...

- Pe lângă acest pericol, harta spre un tărâm nebănuit, anume locul în care se află Shetland...Stai!

- Ce s-a întâmplat?

- Suntem ascultaţi. Te voi contacta eu.

Convorbirea se întrerupe la fel de brusc precum a început. Am stat pitiţi după un colţ al coridorului. Omul îmbrăcat de parcă ar fi evadat de la un carnaval al costumelor porneşte precaut spre scările de aur. Ne asigurăm că nu mai este nimeni în jur.

- De unde şi-a dat seama?

- Ce să-şi dea seama?

- Binecunoscuta voce de la telefon, cu accent englezesc, a remarcat faptul că discuţia era ascultată. Să nu mă mai mir. Cine ştie ce puternică instituţie are în subordine!

Dintr-odată, scap mobilul din mână. Se loveşte de podea cu zgomot. Din fericire, nu păţeşte nimic. Abia acum procesez datele acumulate mai devreme. Chipul meu trece dintr-o stare în alta.

- Menedik a... a... a aflat... poziţia... Shc... Shetlandului. FOLOSINDU-SE DE DISPUNEREA STELELOR!!!!!!! Iată călăuzitorul nocturn din poezie!!!!! O stea!!!!! Logic!!!! O banală stea!!!!!!! A aflat cealaltă jumătate a misterului!!!!! Misterul şcolii Shetland! Faimosul mister...

Simt cum viaţa capătă o nouă semnificaţie, cum ambiţia mă cuprinde întru totul, curiozitatea şi uimirea se împletesc în mine umplându-mă precum o muzică lină, un vals dansat în

paşi de necunoscut. Menedik a aflat poziţia şcolii Shetland, eterna şcoală Shetland, locul în care *fantasticul* adoptă numele de *firesc*, acel univers abstract de legile firii, având propria-i viaţă, hotărându-şi singur soarta... Dar oare şi-o mai hotărăşte singur?

*

Ascult vântul...tainic, furios, gata să mă ia pe sus... Pare că vrea să-mi spună ceva, dar mi-e teamă să-l aud, să-l simt, să-l văd... Nimic nu are sens, deşi timpul se roteşte în carapacea lui de ore. Nimic nu poate fi înţeles, cel puţin nu de mine, căci totul s-a contopit, fără a-şi da seama, în mister... Şi oare ce-nseamnă *mister*?

Ascult cerul...şi parcă îl aud, îl simt, îl văd. S-a-nfipt în sticla lui albastră, amorţit, şi-ar vrea să-mi povestească taina sa.

Ascunde...! şi încă multe, multe taine. Deşi eu nu le cunosc, nu în întregime, şi poate niciodată n-o voi face. E straniu cum ceva atât de mare poate fi redus la un cuvânt...„o taină"... Şi, cum ceva atât de simplu precum vântul poate şopti, în limba sa neînţeleasă, un mister. Dar oare ce *mister*?

Nu vreau să ştiu...Nu vreau să înţeleg... Dar toate par a vrea să-mi spună. De ce să-mi spună ? Căci eu nu vreau să-mi spună...

Aşa că mă aşez pe jos, lângă elseţii aproape stinşi. Cine ştie de ce s-au stins? Este toamnă, spre sfârşit, însă e cald; e foarte cald. Cine ştie de ce e cald? Încep să scriu o poezie. O notez pe o foaie oarecare, smulsă dintr-un caiet de clasă. Măzgălesc, mai întâi; îmi măzgălesc miile de gânduri. În final, aleg doar unul, care stăruie, dornic de a fi scos la lumină, la lumina soarelui ce pare mai îndepărtat... cu toate că e cald.

Fără sens
Fără sens îmi pare totul.
Absorbit în neguri dense,
Universul se răsfrânge

În lumina din ferestre.
Înainte scriu; afară
Vântul bate zbuciumat;
Se dezgheaţă, se răceşte,
Trei secunde...şi a stat.
Scriu: „În cameră se luptă
Patru zări scăldate-n aur,
Alte două mări încinse
De focul vreunui balaur.
Un balaur fără margini,
Fără cap şi fără coadă "-
- reprezintă neştiinţa,
Goală, fadă, vinovată.

Fără sens îmi pare totul.
Tot ce înţeleg e scrisul.
Se scurg fraze, mii cuvinte,
Spulberându-mi treptat visul.

N-are sens, însă îmi place.
Eu încerc să-i aflu versul;
Versul lumii conturate,
Înălţate din abisuri.

Un nonsens e lumea-ntreagă,
Schimbătoare, progresistă,
Dar, de fapt, ea se contrage,
Povestea fiindu-i scrisă.

Mă supun, parcă vrăjită
De misterul din ferestre.
Scriu. Destinul îmi dictează
Zeci de litere celeste.

Am compus o poezie. Îşi are misterul său, la fel ca cerul, la fel ca vântul. Ea are un secret pe care nu-l pot înţelege, nu-l

pot pricepe nici chiar eu, care am creat-o. Pentru fiecare om, poezia are altă semnificaţie ascunsă, alt miez profund ce necesită descoperit. E plină de magie şi arată altfel pentru persoane diferite. Se adaptează sufletului uman, nu are o formă exactă. Poezia este o mărime adimensională, căci nu există o unitate de măsură care să îi stabilească o anumită intensitate afectivă. Te impresionează sau nu, îţi place sau nu. Iată misterul versurilor.

Dar este posibil ca tu să percepi doar o parte din mesajul disimulat de cuvinte. Să nu te îngrijorezi, deoarece misterul poeziei va spori, plăcerea de a o reciti va creşte proporţional. O vei iubi din ce în ce mai mult. Cum ai putea iubi ceva ce n-are un secret?

*

- Ce ore ai astăzi?

- De ce vrei să ştii?

Eu şi Ada încercăm o conversaţie, undeva, într-o parte a Orgiei, deşi eu nu dau dovadă de nici cea mai mică bunăvoinţă.

- Încercam doar să te scot din această transă ce durează de două zile! De când ai aflat ce ai aflat, nimeni nu-ţi mai poate perturba enervanta aură de misticism! Gândeşte-te şi tu la altceva!

- Păi mă gândesc!!! La şcoală!!! La teme!!! Am luat zece la toate testele!!! Ce anume vrei să fac?! La ce ai vrea să mă gândesc?!! La aşa-zisa enigmă ce tocmai ne-a ieşit în cale?!! Nu înţelegi că nu ştiu?!!... Parcă vroiaţi să mă implic în toate acestea, parcă doreaţi să nu mai fiu atât de prinsă de şcoală! Eu sunt prinsă atât de enigmă, cât şi de şcoală! V-aţi liniştit?!

Ada nu spune nimic. Vorbele mele au fost de ajuns. Mă sucesc pe vârfuri şi plec, şoptind ca pentru mine:

- Normal că nu înţelegi...

Mai exact, nici eu nu înţeleg. Poetul – căutătorul; poezia – căutarea. Cel ce vine în acest loc îşi mai începe eterna căutare? Nu. E perfect logic că „nu". Taina va fi dezvăluită, poezia

se va topi odată cu ea. Poezia trăieşte prin Shetland, Shetland trăieşte prin poezie. O dualitate greu de explicat, însă reală, cât se poate de reală. Poezia există prin Shetland, la fel cum Shetland există prin poezie. Nici una nu poate trăi separat. Misterul le păstrează magia. Magia le păstrează misterul. Iar misterul e pe cale să fie dezlegat.

Lumina caldă, venită din podea, pare a păli încetişor. Nu poate păli, doar e veşnică! Probabil mi se pare, cufundată în adânca-mi meditaţie. Închid ochii. Nu mă simt foarte bine. Cumva sunt gata să leşin? De ce imaginea mi se întunecă treptat? Ridic pleoapele. Visez?! Fasciculele răspândite de jos în sus se sting precum o lumânare ce rămâne fără ceară. Câteva secunde, apoi întunericul difuzează în întreaga încăpere. Ţipete disperate însoţesc bezna dimineţii de decembrie (razele soarelui încă nu s-au ridicat îndeajuns pentru a lumina cupola ce acoperă imensa sală de festivităţi).

- Diana!!!Dianaa!!!

Ciprian mă strigă disperat. Fără a sta prea mult pe gânduri, scotocesc după creionul Selena. În mod obişnuit, versurile compuse plutesc prin aer, apoi dispar. Din vârful magicului instrument ţâşneşte o lumină albă. Explodează deasupra tuturor, însă fără zgomot, asemenea unui artificiu incapabil de a pocni. În loc să dispară, conferă spaţiului înconjurător o strălucire stranie, un fel de „aură mistică", aşa cum Ada mi-a precizat mai devreme.

Mulţimea de copii se înghesuie pe coridorul îngust într-o adunătură de zbierăte infernale.

- Ciprian!!!

Îmi regăsesc frăţiorul. Îl iau de mână, apoi ne străduim să ieşim în învălmăşeala celorlalţi. Uşa cancelariei se deschide aproape simultan cu cea a biroului doamnei Axel. Unii din domnii profesori încearcă să liniştească elevii, alţii vorbesc între ei, speriaţi şi peste măsură de miraţi.

În aproximativ cincisprezece minute, nimeni nu se mai află în Orgia. Vraja mea încetează şi soarele îşi aruncă mult aşteptatele sclipiri.

- Copii, vă rog să faceţi linişte.

Doamna directoare vorbeşte agitată. Până la urmă, nimic grav nu s-a întâmplat. E surprinzător cum un lucru minor poate stârni spaima întregii şcoli. Acum câţiva ani, îmi amintesc de o pisică adusă de unul din colegii mei. Rătăcindu-se, umbla disperată pe holuri, mieunând şi zgâriind uşile sălilor de clasă. Toată ziua s-a crezut că un spirit a poposit în Shetland. În final, copilul şi-a regăsit pisica şi povestea a fost uitată.

Să fie oare doar atât? Nu. În şcoala Shetland e imposibil de admis un „doar atât". Orice fapt implică numeroase consecinţe, orice lucru îşi are locul lui exact, nimic nu este întâmplare. Lumina din podea se presupune că era pentru totdeauna, căci dintotdeauna oamenii o ştiau acolo, împietrită, ieşită din sfera timpului. Veşnicia-i iluzorie trebuia să se sfârşească? Poate că da, însă nu cred. Ceva s-a petrecut, obligând lumina versului să piară. Iată explicaţia panicii generale ce s-a produs: eternitatea a încetat să mai existe.

- Vom afla care este defecţiunea şi...

Defecţiune? Doamna Axel nu cunoaşte neştiinţa tuturor? Căci nu se poate să repari ceva atât de diferit, o enigmatică lumină venită din necunoscut; doar din necunoscut. Ce o alimenta? Magia versului. De ce s-a stins? ... nimeni nu ştie încă. Totala neştiinţă, banala neştiinţă – nu ştim.

- Diana.

- Da?

Mă întorc spre glasul ce mi-a pronunţat numele. Ada, împreună cu Ioana, Ciprian, Andrei şi Dănuţ.

- De ce nu vrei să ne explici?

Surâd cu tristeţe, apoi îi privesc pe rând:

- Dănuţ, eşti pasionat de piramide. De ce?

Băiatul se uită în sus pentru o clipă; răspunde:

- Fiindcă nimeni nu a aflat încă modul în care au fost construite. Tehnologia din ziua de azi este inutilă; măreţia Egiptului Antic nu poate fi egalată.

- Exact. Neştiinţa, misterul. Misterul, dragi prieteni.

Ochii mei se mută asupra lui Ciprian:

- Cipri. De ce îţi place ţie cerul?

- Păi fiindcă îmi place! pufneşte el.

Văzând că nu râdem, ia un aer serios:

- Fiindcă nimeni nu a reuşit să îl cuprindă. Nimeni nu i-a descoperit marginile.

- Deci, să-nţeleg, din nou misterul, neştiinţa.

Glittery Kids par a nu pricepe.

- Ada, Ioana, Andrei. De ce vă place să credeţi că Shetland se află într-o lume aparte, magică, neavând nimic în comun cu restul universului cunoscut?

Ada îşi spune sfioasă părerea :

- Deoarece nimeni nu i-a descifrat poziţia, nu i-a relevat misterul.

Ieşim în grădina plină de elseţi. Şi ei şi-au pierdut aparţia fantomatică, fosforescentă.

- De ce îmi place poezia? ...fiindcă nimeni, dar nimeni nu i-a găsit încă un sens universal. Taina a rămas a ei, fermecând-o, presărând-o cu încântare.

Amicii mei ascultă cu atenţie. Doar susurul fântânii ce aruncă apa în spirală mai face să tresară liniştea abisală, mult prea dureroasă.

- Două cuvinte, prieteni, două cuvinte : *mister* şi *neştiinţă*. Ceea ce se întâmplă cuprinde o singură conotaţie: şcoala Shetland moare. Abia acum înţeleg: moare, ucisă de oamenii de ştiinţă ce doresc să-i dezvăluie secretul. Moare...

- Înseamnă că noi trebuie să împiedicăm această moarte, nu?

Andrei vorbeşte degajat, limpede.

- Andrei, ai tu o oarecare dreptate, un oarecare simţ al răspunderii.

- „Oarecare"? Ha-ha-ha! Diana, în sfârşit eşti de acord cu ideile mele, deşi îţi este greu să recunoşti!

- Nu îmi este greu să recunosc!

- Nu? Atunci de ce ai folosit cuvântul „oarecare"?

- Ca să te miri tu! Şi, pentru a-ţi arăta cât de mult apreciez sugestia ta, poftim o ciocolată! Vom salva din nou şcoala Shetland!

- Sigur, Diana? Nu ai teme, proiecte, alte lucruri mai importante?

Nu dau atenţie cuvintelor cu substrat ale Ioanei. Andrei primeşte bucuros dulciurile în formă de creion.

- Sunt la „regim de ciocolată". Totuşi, dacă insişti...

Cap. IX

Din nou Crăciunul. O clipă, doar atât. O bucurie efemeră. Însă meritată exploatată, deşi va aduce apoi regrete. Regrete însoţite de dorinţa de a modifica timpul: să fi trecut mai încet; să fugă, după ce a trecut, mai repede. Nu ştiu ce simt ceilalţi. Dar eu doresc ca niciun Crăciun să nu se mai sfârşească. Pur şi simplu, să continue la infinit. Însă-l voi mai iubi? Mai mult ca sigur – nu. Ce rost ar mai avea? Toată ziua Crăciun? Ce va rămâne din frumoasa sărbătoare, care oricum şi-a mai pierdut din plăceri, din importanta semnificaţie? Mă refer la ce semnifică pentru oameni. Un crucial moment religios. Ce rost ar avea să fie mereu Crăciun? Mă voi bucura de perioada anterioară, de miile de pregătiri, de figurinele luminoase, magice, atârnate peste tot în Shetland, de Crăciunul în sine, cu farmecul, povestea sa străveche, vacanţa şi cadourile, cât şi de perioada care vine. Va fi din nou Crăciun, să nu mă tem de acest lucru. Nu trebuie să aştept, căci viaţa nu se rezumă la trei zile, ci la ea însăşi, cu totul său, în întregime. „Trăieşte clipa! " – o binecunoscută zicală. E iar Crăciun.

Ultima săptămână de lucru. Bradul uriaş nu îşi mai are locul în Orgia, o sală a cărei lumină este răspândită – în mod neobişnuit – de nişte frumoase candelabre, situate de jur împrejur. Ambianţa asemănătoare unei piese de teatru, al cărei principal subiect îl reprezintă o oarecare grupare fanatică având propriile ritualuri, serveşte doar utilului, nu şi esteticului. Grandoarea sălii de festivităţi s-a spulberat odată cu acea lumină, lumina versului. O simplă sală enormă, presărată de lămpi – ce se potrivesc perfect unui salon, dar nu şi şcolii She-

tland. Simplitate, însă nu într-un context bun, elegant, ci trist, de-a dreptul deprimant.

Bradul şi-a ocupat mândru noua sa poziţie în holul de la intrare, în faţa *Semisuspendatelor Scări de Aur*. Totuşi, atmosfera nu mai este la fel cu cea de anul trecut. *Festivalul anual de poezii* a fost încredinţat uitării, serbarea de Crăciun la fel. Tradiţia în general se uită. Însă şcoala Shetland moare. Nimeni nu vrea s-o spună, însă toţi o ştiu. Nu este doar uitare, ci mult mai mult. O moarte vizibilă, dureroasă şi lentă.

- Coliiindeeee!!!!!

Ada ni se alătură lângă arborele gătit.

- Cine?

- Nu „cine", „ce"!

- Te cam încurci în pronumele relative, nu?

- Poftim?

Ada se află cu gândul în altă parte. Pe buzele sale se mai observă, din când în când, un uşor murmur.

- Ce ai păţit, Ada?

- Cum? A...Nu, nimic.

- Nimiiiic?

- Da, Dane, nimic. Diana, putem vorbi puţin?

Surprinsă, mă ridic de sub bradul scânteietor, încărcat de beculeţe plutitoare (câţiva elevi şi-au permis „să scutească" administraţia şcolară de o plată inutilă la curent; în fond, există creioanele Selena). Eu şi Ada ne retragem într-un colţ al coridorului. Fără a scoate vreun cuvânt, Ada desface fermoarul genţii. Dintre numeroasele manuale şi caiete, ridică puţin o carte veche...deosebit de veche.

„O, nu!!!"

- *Codexul* !!! exclam în şoaptă. Ada, de unde...dar cum?!!!!?? ...

- Doamna Celeste. Există două grupuri de interese, Dia!

Îmi pun mâinile în cap.

- Cum?! Ada, chiar nu mai înţeleg nimic!!! Dar nimic!!! De ce ţi l-a dat ţie? De unde ştie? Nu am spus nimănui faptul că am descoperit intenţia oamenilor de ştiinţă!

- Calmează-te! Doamna mi-a explicat tot. De ce mie? Deoarece ştia că tu eşti supravegheată non-stop. Domnul Mihăescu nu a încetat să te ţină sub observaţie. Ba mai mult, l-a convins pe „omul în costum" că poţi împiedica „bunul mers" al lucrurilor.

O privesc înmărmurită pe cea din faţa mea.

- Şi ce legătură are doamna Celeste?

- A fost trimisă aici cu un scop: acela de a investiga. Nu mă întreba ce, fiindcă nu mi-a spus. Este astronom şi lucrează la instituţia condusă de „omul în costum".

- Atunci de ce ţi-a dat codexul?

- Pentru a ţi-l da ţie, nu e evident?

- Bine, dar de ce?

- Fiindcă a descoperit ceva ce verifică teoria ta privind „moartea" şcolii Shetland. Din nou, nu mă întreba ce sau de unde ştie ideile tale. Ne va ajuta. Colegii săi nu cred în descoperire, prin urmare este de părere că numai tu poţi şi trebuie să descifrezi codexul.

- Cum aş putea eu descifra o multitudine de hărţi astrale, pline de denumiri latineşti? În plus, eu nu vreau să aflu poziţia Shetlandului! Tot timpul am fost într-o căutare, o perpetuă căutare. Vreau să caut veşnic, nu doresc să aflu misterul poeziei!!! Povestea o ia de la capăt! Crearea unei poezii presupune relevarea aparentă a misterului, căci întotdeauna acesta trebuie să sporească!!!Voi distruge codexul.

- Diana, nu înţelegi!!!Au făcut copii! Doamna Celeste ţi-a trimis exemplarul original, sperând în găsirea unei soluţii. Orice indiciu este important, orice aspect, doar ştii asta! Trebuie să le-o luăm înainte!

- Înainte spre ce?

Ada se blochează.

- Este vorba de acea taină, presupun... Cred că hărţile nu aduc soluţionarea problemei. Aflarea poziţiei depinde de altceva...

- Iar drumul spre acel ceva îl reprezintă codexul. Atunci, *acel ceva* trebuie distrus.

Ceilalţi Glittery Kids se apropie curioşi.

- Ce este?

Zâmbind, le răspund:

- A, nu, nimic. Am găsit şi noi...un codex.

- Ce aţi găsit?!!!

Mergând puţin legănat, trec pe lângă ei. Brusc, mă întorc.

- Să vă explice Ada.

Fericită, cu toate acestea împovărată de tenebrele istoriei Shetlandului, păşesc uşor, treptat, în necunoscut.

- Trebuie să fie altceva. Nu se leagă! Ceea ce vrem să găsim nu poate fi pe lună!!!

- Cu siguranţă nu poate fi pe lună!

- Atunci, de ce ni se oferă hărţi?

Studiem controversaţi codexul, stând închişi în sala de astronomie (avem cheia, prin urmare putem încerca aflarea unor noi ipoteze). Am adus şi o enciclopedie astronomică pentru a ne ajuta să ne ghidăm în universul desenat de Menedik.

- Poate că hărţile nu indică stelele, ci locuri din Shetland.

Am făcut şi noi o copie a manuscrisului; bineînţeles, folosind creionul Selena. Cine ar fi xeroxat culegerea medievală fără a ne pune o grămadă de întrebări? Îmi permit astfel să fac însemne cu mina creionului.

- Observaţi?

Le indic o secţiune marcată de linii punctate.

- Acest *triunghi* se repetă odată la trei pagini.

Răsfoiesc cu grijă copia. După o vreme, reiau:

- Polaris, adică steaua ce indică Polul Nord geografic, se repetă de asemenea la un interval de trei pagini, însă niciodată pe aceeaşi filă cu triunghiul.

- Da! Iar constelaţia Ursa Major (sau Carul Mare) la fel!

- Ordinea este următoarea: triunghi – Carul Mare – Steaua Polară (Polaris). Nu se întâlnesc niciodată. Fiecare îşi are locul pe o coală distinctă.

Ciprian studiază enciclopedia.

- Nu e un oarecare triunghi, Dia! *Triunghiul Primăverii*!

- Lasă-mă să văd.

Citesc explicaţia denumirii :

- „Cele trei stele ce formează Triunghiul Primăverii sunt vizibile, pe durata primăverii, în ambele emisfere (nordică şi sudică). "Oare acest lucru se ştia încă din acea perioadă?

Mă autocorectez :

- Să nu mai implic istoria. Se schimbă din ce în ce, cu cât aprofundăm dilema codexului. Oare „cheia" o constituie cele trei elemente?

- Păi...da, pe măsură ce doar ele se repetă în mod regulat.

- Iar de pe teritoriul Shetlandului se pot vedea toate stelele! Nu ştiam! exclamă Andrei.

- Eu da, spune Dănuţ, însă nu am acordat niciodată o prea mare importanţă acestui fapt.

Îi smulg din mână enciclopedia lui Cipri.

- Ce te-a apucat?!

- Lipsa de timp, goana contra-cronometru. Se termină în curând pauza. Am oră de poeme geografice.

Degetele mi se opresc asupra unei scheme înfăţişând Triunghiul, Ursa Mare şi Steaua Polară.

- *Alkaid* este o stea din constelaţia Ursa Mare care indică spre unul din vârfurile Triunghiului, un corp ceresc numit *Arcturus*.

Mă uit acum la codex. Rostesc:

- Însă Menedik evidenţiază altceva: *Mizar şi Alcor*, stea dublă în Carul Mare. Eventual, Menedik a considerat că Mizar şi Alcor sunt cele ce joacă un rol important în recunoaşterea *Triunghiului Primăverii*.

Studiez atent amândouă schemele, cea făcută de Menedik şi cea din carte:

- Ultimele două astre din Ursa Major trimit spre Polaris. Deci *triunghiul*, *Carul Mare* şi *Steaua Nordului* sunt legate între ele.

Privirea mea stăruie asupra schiţei, apoi închid cu putere cartea. Concluzionez:

- E un drum. *Triunghiul Primăverii* arată spre *Mizar şi Alcor*. *Dubhe* şi *Merak* (ultimele două stele ale Carului Mare) arată spre Polaris. Triunghi - Ursa Mare - Steaua Polară. Un drum ceresc ce necesită să fie reconstruit pe Pământ, chiar aici, în şcoala Shetland. Drumul ce va salva, ori din contră, va spulbera oniricul acestui loc. Rămâne de văzut.

*

- Cine îmi poate spune diferenţa dintre un imn şi o odă? Doamna Celeste se plimbă, ca de obicei, printre mese. Ridic mâna:

- În imn, subiectul este inaccesibil contemplării, pe când în odă este apropiat, în pofida limbajului solemn ce caracterizează ambele specii.

Aprobă printr-o înclinare a capului, reluându-şi apoi şirul de întrebări:

- Ce se preamăreşte într-un imn?

Ridic din nou mâna, însă altcineva este numit să răspundă.

- Un erou, divinitatea, un anumit eveniment...

Soneria. Doamna Celeste respectă cu desăvârşire fiecare pauză.

- Salvaţi de clopoţel.

Din respect, niciun copil nu îndrăznește să se ridice înaintea plecării doamnei Celeste (lucru extrem de rar atunci când vine vorba de colectivele din ziua de azi, chiar și de al nostru). Își ia geanta și iese cu viteză din clasă. O urmez.

- Doamnă profesoară, stați puțin!

- Da, Diana?

- Am primit...

Dar persoana mă fulgeră cu privirea. Înțeleg esențialul: nu este momentul potrivit pentru a discuta asemenea probleme.

- Tot ceea ce era de spus presupun că ți-a fost transmis. Mai mult nu e nevoie să știi.

Doamna înaintează apăsat.

- Tot ceea ce s-a aflat mă poate ajuta. Trebuie să știu.

Oprindu-se, afirmă:

- Te asigur că nu trebuie.

Își reia mersul rapid, însoțit de sunetul estompat al tocurilor.

„Nu trebuie? "

- *AAAAAaa!!! Mi-e friiig!!! E șăpadă!!!!!*

- O, nu! Eeeernest.

Mă reped spre arcade (o sală cu pereții formați din ferestre largi, ce se desfășoară de sus până jos). Priveliștea este magnifică. Ernest, stejarul vorbăreț, înconjurat de câțiva fulgi de zăpadă.

- Zăpadă?!!!! Ninge!!!

Pentru prima oară în acest an școlar, fenomenul numit „ninsoare" bucură sufletele copiilor – Ernest, deși infantil, nu intră în categoria menționată. Dau buzna în sala de clasă, îmi pun haina, căciula și o zbughesc afară.

- Erneeest!!! Te rog; ba nu, te implor; taci două clipe!!!

Nu sunt auzită.

- ERNEEEEEST!!!!!!!

- Da?

„Un glas" perfect normal (pentru un copac).

- Ce ai mai pățit?

- Mi-e frig!!! Mi-e groaşnic de FRIIIIG!!!!!!

- Ieri te văitai de cald!

- Ieri era şald ca primăşara. Era foarte şald!

- Nu am făcut eu un fel de vrajă care să te apere de toate greutăţile oricărui anotimp? Teoretic, tu nu mai simţi nici frigul, nici căldura.

- Da...A...şred, şred c-am uişat...

- Deci te vaiţi din instinct, nu din alt motiv! Te rog, taci!

Suspinând:

- O şă înşerc.

„Ieri era cald ca *primăvara*." Primăvara, anotimp mereu tânăr. Reprezentarea ciclică a vieţii prin intermediul stărilor naturii. Viaţa este infinită, cel puţin cea a lui Ernest, se reface odată cu primăvara.

- Tu eşti *Triunghiul Primăverii*!!!!!!!

- Eu??? Şriunghi?!!!!

- Da!

O observ pe Ada venind spre mine.

- Ada! Uită-te spre Ernest! strig eu de la distanţă.

- *Mă uit!* răspunde ea.

- Ce vezi?

- *Un copac sclifosit!*

- Altceva! Încearcă să-l încadrezi într-o figură geometrică.

Fata stă puţin pe gânduri, construind cu degetele diverse forme.

- *Cred că...un triunghi. Întors cu vârful în jos.*

Mă apropii de ea zâmbind.

- *Triunghiul Primăverii.*

- Cum?!

- Primăvara, natura se trezeşte.

- Iar Ernest van Gogh de la Mancha reprezintă simbolul acestui anotimp. Tinereţea veşnică. Am înţeles.

- Vârful triunghiului indică spre Mizar şi Alcor, supranumite şi „calul şi călăreţul".

- De ce li s-au dat asemenea nume ?

- Cele două corpuri formează o stea dublă. Încă nu se ştie dacă o dublă optică sau o dublă fizică. Este posibil ca cele două corpuri să fie doar aparent apropiate, percepute astfel din cauza poziţiei faţă de Pământ. Sau, o altă ipoteză ar fi următoarea: Mizar şi Alcor gravitează una în jurul celeilalte. Ele sunt supranumite „calul şi călăreţul", tocmai graţie acestei orbitări reciproce. M-am interesat.

- Dar Ernest seamănă cu un triunghi întors cu vârful în jos. Sper că nu va trebui să intrăm din nou sub pământ!

Amintiri mă cufundă în unda lor îndepărtată. Anul trecut am fost nevoiţi să traversăm un tunel subteran pentru a putea salva şcoala.

- Nu. Nu cred că e ceva atât de evident. Un triunghi are trei vârfuri. Din punctul meu de vedere, oricare din ele ar putea arăta calea.

- Să ne consultăm şi cu ceilalţi.

Nu răspund nimic. Pentru mine, totul s-a transformat în ninsoare. Fulgii sunt singurele fâpturi ce contează, restul nu are decât să aştepte. „Trăieşte clipa! " – o binecunoscută zicală. Învăţ să o trăiesc.

Cap. X

Vacanţa de iarnă a trecut extraordinar de repede. A ţinut vreo două săptămâni. După aceea, timp de două luni de zile, am încercat să uit enigma ce se accentuează cu aceeaşi viteză uluitoare caracteristică vacanţelor. Prietenii m-au îndemnat să caut următorul indiciu alături de ei. Nu i-am ascultat, preferând să mă detaşez puţin de evenimentele controversate petrecute în şcoala Shetland. Este luna martie, iar domeniul s-a umplut de verdele fraged al primăverii.

Eu mă plimb prin praf, adunându-mi gândurile, făcând abstracţie de starea euforică a naturii. Mă plimb cu totul aiurea, ştiind că acest lucru nu-mi va limpezi mintea, şi nicidecum nu mă va ajuta să dezleg misterul. Mă plimb prin praf, căci praf a mai rămas în curtea şcolii. Taina aproape s-a dus, deşi ea pare a spori cu cât încerc să o aflu. Da. Nici eu nu înţeleg. Iar raţiunea mi se opreşte în momentul în care parcă am găsit soluţia. E o taină veche, totuşi împrospătată de fantezie, de necunoscut. Şi se pierde, cu toate că pentru mine se conturează din ce în ce. Se stinge şi se dezvoltă simultan, concomitent.

Un triunghi poate avea trei vârfuri. Un simplu adevăr geometric, o simplă constatare ştiinţifică. Probabil eu încerc să caut prea în profunzime. Probabil că semnul decisiv se află undeva deasupra, mai palpabil decât mi-am imaginat. Însă nu reuşesc să îl văd. Nu reuşesc să îl percep, cufundată într-un univers logic, coerent, prea bine definit.

Aş vrea să risc, dar miza e prea mare. Shetland. Căci Shetland este miza. Din nou destinul a coborât în mâinile mele. Iar eu nu am cum să îl modelez, cum să-i acord o însuşire

perfectă, creionându-l sub semnul poeziei. Nici poezia nu este perfectă, sau este mult superioară nouă, celor ce uneori nu reuşim să o înţelegem. Ea ne înţelege. Ea smulge din adâncul sufletului, acolo unde noi nu îndrăznim să căutăm, şi relevă.

- Diana? Di-aaa-naaa...DIANA!!!!

- Dacă mai îndrăzneşti să ţipi aşa odată, E GRAV!!!!

Văzând surâsul lui Ciprian, adaug:

- ...pentru tine. Nu vezi că mă gândesc? De ce mă întrerupi?

- Tocmai pentru a-ţi da un nou subiect de gândire.

Observ că ţine în mână codexul.

- Ce faci??!!!Vrei să ne vadă cineva??! Ascunde-l!

- Suntem singuri în curte, surioară!

- Din şcoală se poate vedea fiecare particulă a curţii!!!

- Dia, calmează-te. Uite.

Din coperta scorojită, de culoare maro-închis, trage puţin o hârtie aurie. Îi arunc o privire încruntată, concentrându-mă după aceea la codex. Hârtia se află sub copertă, aşa că o scot cu mare atenţie, încât să nu o rup.

- Scrie : *„spre locul greu de găsit, ascuns în spatele pereţilor albi, construit în aşa fel încât să indice o direcţie opusă, oarecum greşită*".

Hârtia are o formă triunghiulară. Literele sunt notate caligrafic, întipărite de o cerneală neagră. Recunosc scrisul lui Menedik... un scris mare şi foarte înclinat spre stânga.

Ciprian, cred că ştiu ce vârf indică drumul.

Ciprian ridică din sprâncene.

- Ştii?

- Da. Îţi aminteşti pe unde a intrat omul în negru în biroul doamnei Axel?

- Peretele estic.

- *„Locul greu de găsit"*, aflat într-o direcţie menită să provoace confuzia. Categoric – peretele estic. Prin urmare, vârful din dreapta.

Închid un ochi, ţintind cu degetul un punct din aer.

- Acolo.

Merg spre zidul rece. Ciprian se ţine după mine.

- Deci trebuie să găsim intrarea?

- Da, presupun că trebuie, răspund eu plictisită.

Cu toate acestea, Ciprian continuă:

- Ce legătură are drumul spre biroul doamnei Axel?

- Încă nu ştiu, dar voi afla.

După o scurtă pauză, reiau:

- Frăţioare, ai remarcat antiteza din toate textele scrise de Menedik?

- Nu. Ce antiteză?

- Dintre cuvintele folosite. Utilizează neologisme (vreau să spun, cuvinte noi chiar şi în vremea noastră) :„mister", „indică", „secretele", dar şi arhaisme, cuvinte ieşite din uz în zilele noastre:„felendreş", „smaragde". Întreaga structură a poeziei lui Menedik este destul de modernă, iar topica propoziţiilor respectă regulile din prezent. Nu e ciudat?

- Este chiar foarte ciudat. Poate că textele sunt false.

- Nu. Mi-a spus foarte clar omul în costum. Versurile primite, cât şi fraza inscripţionată pe hârtia aurie sunt reale. Toată această agitaţie, oamenii de ştiinţă...pentru nimic?

Mă opresc puţin.

- Ciprian, este greşeala mea. Neologisme, arhaisme, ce mai contează? Oricum timpul nu are nicio relevanţă. Nu are rost să luăm în considerare timpul. Ceea ce ştiam despre istorie s-a dat complet peste cap.

- Şi totuşi, timpul nu a încetat să zboare la fel ca întotdeauna.

- Adevărat. Însă zboară mai repede. Apropo, eu am oră de pasteluri. Mă cam grăbesc. Se termină pauza.

- Stai! Nu căutăm intrarea? Uite! Vin şi ceilalţi.

Alte patru capete zâmbăreţe se ivesc alături de noi. Ciprian spune:

- Tocmai ne-am dat seama ce vârf indică drumul.

- Da?! Cum?

- Vă vom spune mai târziu.

Ţin în mână creionul Selena. Măzgălesc în aer câteva versuri. Instantaneu, o săgeată luminoasă, imaterială, părând a fi făcută dintr-un amestec fluid şi strălucitor, porneşte din cel mai îndepărtat vârf al stejarului. Vârful din dreapta. Apoi, perfect rectilinie, paralelă cu pământul, atinge unul din pereţi.

- Să mergem.

Raza persistă, generată de nevăzut, stinsă în necuprinsul zidurilor. Locul în care peretele este atins de fascicul se află cam la înălţimea unui om matur. Reuşesc să pipăi asperităţile zonei. Apăs.

O intrare întunecată este conturată pe zidul imaculat, de parcă ea s-ar crea singură, în această clipă. Se evidenţiază din ce în ce, asemenea unei amintiri venite din trecut.

- Pe aşolo a intrat omul în şostum!!!Pe aşolo, Diana!!!

Mă uit nespus de plictisită la Ernest:

- Ştiu. Oare cum se închide?

- Abia ai deschis-o. De ce să o închizi?

- Vom cerceta după şcoală. Acum am ore. Din câte ştiu eu, nu sunt singura.

- Crezi, crezi că şcoala Shetland mai are atâta timp? Dacă nu va mai exista Shetland, adio lecţii!!!

- Uraa!!!!!!

- Taci, Andrei!

Nu spun nimic. De data aceasta, eu sunt instruită de colegii mei.

- De fapt, doamna Axel chiar a trecut pe la clasa ta, când noi te căutam. Le-a spus copiilor că nu va veni astăzi. O şedinţă, tra-la-la...nu interesează. Nu vine! A spus să plecaţi.

- Cât despre restul, am terminat programul pe ziua de azi.

- Atunci, ne vom anunţa părinţii că întârziem.

- Îi sunăm imediat.

Alocăm un număr de secunde convorbirii cu familiile. Le cerem voie să mai rămânem puţin la şcoală, pentru a ne juca în curte după ore.

Privesc pe deasupra ochelarilor tunelul negru. Nu sunt plictisită. De fapt, abia aştept să cunosc următorul element al drumului nostru. Sunt curioasă, la fel ca astronomii ce distrug acest loc. Şi mă dispreţuiesc pentru aceasta. Mă dispreţuiesc pe mine însămi, deoarece doresc să ştiu, dar nu este bine. Oricum, presimt că voi ajunge foarte aproape de cheia misterului. O voi lua şi o voi arunca, departe de vreo conştiinţă umană.

- Vă poftesc să intraţi.

- După tine, Diana.

- Am auzit ceva, Andrei? Cumva dai înapoi?

- Noooo...ţi se pare, verişoară, ţi se pare...

- Ha! Să aflu eu că de fapt ai lipsit de la vreun curs... Andrei adoptă o faţă jignită.

- De parcă s-a mai întâmplat...Să ştii că nu chiulesc, pe stima mea de om nemaipomenit de onest!

- Ştiu că nu s-a mai întâmplat. Glumeam şi eu, pe seama *stimei tale de om nemaipomenit de onest.*

Fac primii paşi pe coridorul pustiu. Este destul de larg. În lumina soarelui observ că se aseamănă culoarului pe care venim zilnic, anume „Calea fără de care nu există cale". Deasupra, tavanul precum o oglindă reflectă doar întunericul podelei. Cred că aceasta s-a stins, la fel ca şi podeaua cărării subterane prin care ajungem la şcoală, la fel ca şi podeaua Orgiei.

- Avem nevoie de o lanternă. Chiar de mai multe.

- De ce nu folosim creioanele Selena?

- Nu ştiu. Am doar un sentiment care îmi spune că o abordare mai lumească a problemei va avea de câştigat.

- Avem lanterne. De anul trecut, părinţii, respectiv direcţiunea, ne obligă să le avem în permanenţă.

- Am şi eu.

După ce intrăm cu toţii, poarta se şterge treptat, până ce dispare. Luminiţele acordă spaţiului înconjurător un aer fantomatic.

- Bine...dar noi cum ieşim? Cu siguranţă nu putem pătrunde în biroul doamnei directoare!

- Până să ieşim, Dănuţ, căutăm indiciul care ne va trimite spre soluţionarea...

- Mizar şi Alcor? mă întrerupe Ada.

- Da. Stea dublă. Cele două corpuri sunt foarte apropiate, încât se crede că se rotesc unul în jurul celuilalt, răspund eu atentă la pereţii netezi ai tunelului.

- Înaintăm?

- Nu încă. Vreau să examinăm fiecare colţişor. În plus, sunt absolut sigură de faptul că acest coridor înconjoară şcoala, astfel încât să ajungă la biroul doamnei directoare.

- Deci nu este foarte mult de mers.

- Întocmai.

Cobor lanterna, zicând:

- Nu e nimic aici. Voi aţi găsit ceva?

- Ăăă...mai exact ce căutăm?

- Căutăm, Ioana, orice ţi se pare că ar putea fi asemănat unei stele duble.

- Nici eu nu am găsit nimic. Haide să mergem.

Pătrundem mai adânc în întuneric. Pe măsură ce parcurgem holul, am senzaţia că se schimbă, metamorfozându-se sub paşii mei. Se îngustează. se lăţeşte; uneori, prietenii mei parcă sunt acoperiţi de beznă, în ciuda lanternelor aprinse. Poate rămân în urmă şi mă ajung din când în când. Îi aud tot timpul, deşi ştiu că nu sunt lângă mine. Îi aud şi le vorbesc, deşi îi pierd deseori. Coridorul îmi dă fiori, dar ştiu că vom găsi ceva, ceva ce ne va trimite pe cărări mult mai întortocheate.

- În faţă!

Ada strigă entuziasmată.

- E ceva!

Îndrept lanterna astfel încât să văd despre ce este vorba.

- Tunelul se termină.

După anunţul veştii dezamăgitoare, Glittery Kids izbucnesc laolaltă:

- CUUUM???!!!

- Păi, păi n-am găsit nimic!!!!

- Dacă am interpretat greşit indiciile? !

Mă întorc spre ei. Şoptesc:

- Mai încet! Acolo este intrarea în biroul doamnei Axel. Vreţi să ne audă?

Surprinzător, pe zidul din faţă se conturează, ca atunci când am intrat, un fel de scobitură mare, în formă de semicerc. Lumina se măreşte, se amplifică şi...

- Fugiţi!

Dar nu apucăm să facem nicio mişcare. Vocea cunoscută, liniştită, cu un accent uşor englezesc, vorbeşte politicos:

- Domnişoară Croft, vă aşteptam.

- Cum spuneam, fugiiiiţi!!!!

Alergăm spre ieşire sughiţând, sperând să ne îndepărtăm rapid de biroul doamnei directoare ce ni s-a deschis fără ca noi să fi dorit un asemenea lucru. Alergăm fără lanterne, deoarece le-am scăpat în urma şocului suferit. Alergăm până ce ne lovim de un perete invizibil. O lumină se aprinde în ochii noştri, orbindu-ne momentan. Disting un om îmbrăcat ciudat. Mă ridică de jos, la fel de politicos precum vorbeşte:

- Domnişoară Croft, doar suntem intelectuali... Nu este nevoie să faceţi asemenea gesturi...

- Gesturi cum ar fi să cadă, lovindu-se în întuneric de un individ suspect, îmbrăcat ca o paiaţă medievală?

Îi fac un semn discret lui Ciprian să tacă. Eu tac de asemenea, uitându-mă speriată la omul ce ne-a oprit din sens opus persoanei în costum. Domnul Mihăescu arată cu mâna în direcţia deschizăturii ce duce în birou. Zâmbind, zice:

- Dacă nu vă supăraţi...

Îmi dau seama că nu are rost să mă opun, deoarece suntem doar nişte copii. Să sperăm că doamna Axel ne va lua apărarea. Ciprian nu se abţine să nu-mi zică încetişor:

- Iată „şedinţa" pentru care doamna directoare nu a venit la tine la oră...

Intrăm în încăperea luminată de elsetele uriaş. Domnul în costum stă picior peste picior, aşezat pe unul din fotoliile confortabile. Doamna Axel se află la birou. Cum ne vede, se ridică, privindu-ne agitată.

- Diana! Ce căutaţi în tunel? Este interzis! Elevii nu trebuie să ştie despre acel loc!

Depistez mai mult îngrijorare decât supărare în tonul doamnei. Dar îngrijorare pentru ce? Pentru faptul că am intrat în tunel, sau pentru ceea ce va urma?

- Domnişoară Croft, ultima oară am vorbit chiar aici, faţă în faţă. V-aţi lămurit cu privire la veridicitatea documentului pe care l-aţi primit?

- Da.

Camera se învăluie în linişte. Domnul în costum îşi pleacă privirea şi, timp de câteva secunde, fiecare pare a fi uitat scopul pentru care am fost aduşi.

- Dar dumneavoastră? Cum v-aţi descurcat cu acel codex luat de la noi? V-a folosit?

Domnul se uită brusc la mine.

- Cred că aceasta este întrebarea pe care eu trebuia să v-o adresez.

- Deci, aţi aflat.

Am vorbit calm, fapt ce îl derutează pe omul în costum.

- Ce anume, domnişoară Croft?

- Că am recuperat codexul.

- Nu...nu l-aţi recuperat. Este o relicvă, aparţine societăţii noastre.

- Vă contrazic. Aparţine unei poete ce dorea distrugerea şcolii Shetland, distrugere ce într-un mod sau altul va avea loc.

- Cunosc teoria doamnei Celeste...în adevăr este teoria ta. Sunt lucruri fără o explicaţie ştiinţifică...

- Da. Nu au o explicaţie ştiinţifică, totuşi tind să cred că Shetland se va autodistruge odată ce misterul îi va fi aflat. Tot ceea ce se întâmplă arată spre o singură direcţie – inevitabilul. Lumina elseţilor, flori ce nu se găsesc în afara şcolii, lumina veşnică a podelei sălii de festivităţi, lumina din tunel...au...au pierit. La fel va pieri şi Shetland. Trebuie să înţelegeţi! Veţi distruge şcoala!

Discursul meu nu produce nicio reacţie pe faţa omului în costum, însă doamna Axel sare în picioare.

- Nu mi-aţi spus că noua descoperire va pune în pericol şcoala!

- Doamnă Axel, nu am considerat necesar...

- Vă rog să îmi spuneţi *adevărul*!

Se face pentru a doua oară linişte.

- După cum susţine domnişoara Croft, Shetland se va autodistruge în momentul în care secretul va fi dezvăluit, idee ce nu are niciun fundament logic.

Nu mă pot abţine să nu izbucnesc:

- DAR CEEA CE S-A ÎNTÂMPLAT ACUM UN AN?!! Ce explicaţie logică aţi putea ataşa evenimentelor petrecute? !!

- Existenţa unui secret, existenţa a ceva care îi dă putere creionului Selena.

- Ceva există...poezia, misterul în sine. Poezia îi dă putere!

- Asta este! Vă interzic pătrunderea în incinta şcolii!

- Nu ne veţi interzice nimic, doamnă Axel, deoarece nu aveţi autoritatea să o faceţi. Vă asigur că presupunerea domnişoarei Croft este falsă.

Sunt indignată. De ce neagă totul?... O amintire îmi străfulgeră gândul. Întreb despre un fenomen ce m-a frământat de când am fost prima oară sunată de omul în negru:

- De ce creionul Selena nu poate afla nimic?

- Poftim?

- Prima oară când am vorbit mi-ați spus că nu se poate afla nimic cu ajutorul creionului Selena. De ce?

- Fiindcă...„ s-a aruncat o vrajă"...

Este evident că domnul se simte penibil zicând aceste cuvinte.

- ...și nu aveați cum să descoperiți cine eram. Am făcut o aluzie și la inutilitatea creionului în aflarea secretului. Nu știm de ce nu îl putem utiliza.

Din întunericul coridorului pe care am venit se apropie trei siluete. Unul din oameni poartă în spate un rucsac cât mine de mare și cred că de două ori mai greu.

- Domnule, veniți să vedeți.

Omul în negru se ridică, urmând persoanele respective. Strig în urma lor, dar nimeni nu întoarce capul:

- Veți distruge totul!

Domnul Mihăescu se desprinde din grup, venind spre noi.

- Îmi pare rău, doamnă Axel, dar nu vom renunța la perspectiva acestei descoperiri.

Doamna directoare a înlemnit cu mâna pe telefon. Nu vorbește, doar se uită într-un mod ciudat, exprimând indignare, nedumerire, teamă. Coridorul se șterge sub expresia supărării mele, în biroul mare, mobilat cu bun gust, singurul lucru oficial fiind aparatul ținut în mână de doamna dirigintă.

- Nu se poate! bat eu din picior.

- Ba se poate! răspunde, cu o voce plânsă, Ada.

- Ba nu se poate!

Mă reped spre biroul de lemn.

- Doamnă directoare! Îi putem opri! Mai... mai este încă timp! Timpul condiționează reușita noastră! Încă mai e timp!!! Nu putem permite distrugerea școlii!!!

Doamna continuă să se uite țintă la mine, strângând telefonul. Îl trântește dintr-odată. Tresărim cu toții. La fel de neașteptat, deschide ușa, spunând:

- Rămâneţi aici! Nicio mişcare! Mă întorc imediat! Să nu cumva să plecaţi!

Iese zgomotos, lăsând uşa să se închidă singură în spatele ei.

- Să ne adunăm gândurile. Am pozat în memorie imaginea tunelului. Dacă ne unim forţele, putem afla următorul indiciu.

- Diana, ţi-am spus şi acolo. Nu era nimic.

- Dar grupul care tocmai a plecat a văzut ceva ce noi nu am reuşit să vedem.

- Voi nu aţi avut senzaţia că în unele momente ne pierdeam unii de ceilalţi?

Ciprian a subliniat un punct al expediţiei noastre anterioare.

- Ba da! zice Dănuţ.

Totul era confuz în tunel. Parcă erau două drumuri ce se încrucişau regulat, fără ca noi să le percepem. Straniu, apucam pe direcţii paralele, până ce ne regăseam din nou.

- ŞTIU!!!!!

Glittery Kids sar de pe scaune.

- Ce ştii?!!!

- Indiciul!!!

Cele cinci chipuri se acoperă cu o veselie evidentă, vădită.

- Indiciul este...

Sunt privită cu atâta curiozitate...

- ...tunelul. Două stele care gravitează una în jurul celeilalte – două drumuri. Este imposibil să recunoşti vreunul din ele, fiindcă se contopesc uşor, indescifrabil. Se orbitează reciproc. Mizar şi Alcor. Calul şi călăreţul. Totul capătă un sens definit.

- Înseamnă că Menedik a aflat tipul de stea dublă compusă din Mizar şi Alcor. Dacă se orbitează reciproc...dublă fizică! concluzionează Ada.

- Deci...vom căuta în acest birou.

- Da, Ioana. Aici duce tunelul, aici vom căuta. *Dubhe* şi *Merak*, ultimele două stele ale grupării numite „Carul Mare".

- Şi ce cunoaştem despre ele?

-Mai nimic, de aceea va fi extrem de dificil. Ultimele două stele ale Carului Mare, cum vă spuneam. Succes!

Încerc să gândesc eficient, matematic. Mizar şi Alcor fac parte din aceeaşi constelaţie. Dacă acel coridor, împreună cu biroul în care suntem, formează un contur asemănător unui car?

- Ciprian, cu ajutorul creionului Selena, întocmeşte o hartă a parterului şcolii.

- De ce?

- Fiindcă am o idee.

Ciprian scrie versurile care după o perioadă se dizolvă în aer.

- Poftim harta.

Întind bucata de hârtie pe jos. Ciprian exclamă:

- Am înţeles ce vrei să faci, Dia.

Pe foaia albă, apărută din senin, este desenată o schemă ce seamănă cu o roabă. Coridorul pe care am venit reprezintă mânerul, iar biroul, restul.

- Colţurile peretelui ce conţine uşa, spune Ioana, apoi arată cu degetul: Dubhe şi Merak.

Ne apropiem de peretele uriaş. În fiecare colţ se află încrustată o stea. Scrijeliturile sunt aproape insesizabile, marcate undeva, în josul zidului. Urmărim linia formată de cele două colţuri.

- Oare unde se continuă?

- Acela este Dubhe, iar acela este Merak, precizez eu, ţinând harta în mână.

Trasez în gând o linie imaginară dinspre Merak spre Dubhe.

- Oriunde s-ar continua, trebuie să ieşim afară.

- Dar doamna Axel a spus...

- De când îţi place să respecţi regulile, Andrei? Este în joc mai mult decât o notă scăzută la purtare!

Ada încearcă să deschidă uşa.

- Clanţa este blocată!

- Mai încearcă.

Fata se împinge cu disperare în uşă, însă degeaba.

- Ne-a închis aici!

Ioana scoate creionul Selena. Utilizând procedeul cunoscut, literele luminoase dispar în aer. Nu se întâmplă nimic.

- Un creion Selena nu poate contracara puterea unui alt instrument de acelaşi fel. Deci este adevărat ce mi-a spus domnul Damian! Creionul Selena nu ne poate ajuta în găsirea următorului indiciu fiindcă Menedik s-a folosit de el pentru a crea drumul!

Un alt gând mă înspăimântă...dacă, în realitate, creionul începe la rândul său să îşi piardă puterea? Reflecţiile mele sunt rapid întrerupte de un glas:

- Şi până la urmă cum ieşim?

Ţâşnesc spre unul din pereţi.

- Pe unde am venit!

Apăs o clapă invizibilă. Intrarea se accentuează treptat.

- Diana, dacă bărbatul în negru şi oamenii lui sunt încă acolo?

- Poate avem noroc şi nimerim pe drumuri paralele! Ei pe unul, noi pe altul! Merită să riscăm, nu? Chiar voi m-aţi învăţat!

- Doamne, ce-am creat? întreabă Andrei retoric, minunându-se de avântul meu.

Din fericire, nimeni în afară de noi nu mai cutreieră coridorul cufundat în beznă. Ieşim afară. Lumina soarelui ne bucură nespus.

- Haideţi în Orgia. De acolo, putem vedea unde se continuă dreapta ce conţine cele două colţuri ale biroului doamnei Axel.

Pe holuri nu mai este nimeni. Din Orgia se poate auzi o discuţie...

- Nu! spun eu repede.

Prietenii mei se opresc instantaneu. Culoarul strâmt ce duce spre sala de festivităţi ne oferă posibilitatea de a asculta persoanele ce poartă o conversaţie în încăpere fără a fi văzuţi. Doamna Axel şi doamna Celeste vorbesc destul de tare:

- Le-am spus profesorilor să îi ţină pe copii în clase.

- În regulă. Nu cred că ar fi fost o decizie bună să îi trimiteţi acasă. S-ar fi produs panică.

- Diana şi ceilalţi sunt închişi la mine în birou.

Dănuţ ne face semn cu ochiul, rostind în şoaptă:

- Da da...vezi să nu.

Câteva chicoteli, înăbuşite imediat de privirea mea dezaprobătoare.

- L-am atenţionat! Nu a vrut să mă asculte. Trebuie să îi aduci dovezi ştiinţifice, clare, altfel nu crede!

Doamna Celeste respiră adânc şi îşi expune mai departe ideile:

- Dovezi... Institutul nostru a monitorizat activitatea seismică în zona şcolii Shetland. Nu ştiu dacă aţi observat, dar aceasta a crescut considerabil de la începutul anului iar situaţia se înrăutăţeşte.

- Iată o confirmare a distrugerii inevitabile ce pândeşte şcoala.

- Încă ceva...Sunteţi la curent cu efectul de încălzire globală. Anul trecut, cele mai „normale" temperaturi din Europa se înregistrau pe teritoriul Shetlandului. Se părea că şcoala nu este influenţată de problemele umanităţii. Iarna precedentă a fost friguroasă, cu ninsori abundente.

- Iarna aceasta a nins într-o singură zi, timp de zece minute, iar temperaturile în general sunt mai ridicate faţă de anul trecut. Da, am remarcat aceste schimbări bruşte.

- I-am adus argumente pur ştiinţifice, însă el persistă într-o greşală! Nu este destul de clar în opinia lui că acest loc se

autodistruge! I se pare că o coincidenţă şi susţine că exagerata căldură a anotimpurilor derivă din încălzirea întregii planete! Nu ia în calcul că până acum un an Shetland nu era afectată!

- Va conştientiza în momentul în care va fi prea târziu. Până atunci, să găsim o soluţie.

- Să le cerem ajutorul Dianei şi prietenilor ei?

Doamna Axel pare supărată:

- Nu! Sunt doar nişte...

- Copii?

- Exact!

- Amintiţi-vă, Diana este cea care a salvat anul trecut şcoala. Bineînţeles, alături de...

- Nu îi implicăm! Este hotărârea mea definitivă!

Glittery Kids ascultă cu atenţie. Le spun cu un glas scăzut:

- Haideţi.

Ne ducem spre poarta uriaşă de la intrarea în şcoală. Auzim în urmă:

- *Să mergem în birou...*

Suntem în faţa clădirii imense. Doamna Celeste are nişte certitudini ştiinţifice. Efectul de încălzire globală mai accentuat aici decât în alte părţi ale planetei, cutremurele... Domnul în costum susţine că nu este nimic elocvent şi refuză să atribuie datelor menţionate statutul de „argumente ştiinţifice".

- S-au dus în birou şi au descoperit că lipsim.

- Acum ce facem?

- Linia determinată de colţurile biroului doamnei directoare arată spre Sud.

- Spre Sud? ! *Polaris* este steaua care arată Nordul!

- Punctele cardinale sunt menite să ne deruteze. Aţi văzut scrijeliturile din colţuri. Este imposibil să nu fie adevărat că linia se continuă spre Sud.

- Ar putea fi zidul exterior.

- Nu cred. A fost verificat de domnul Mihăescu. Îţi aminteşti, Ioana, ceea ce mi-ai povestit?

- Da. L-am văzut într-o zi pipăind pereţii...de parcă ar fi căutat o intrare secretă!!!

- Pariez că asta şi căuta!

- Atunci, ne mai rămâne o variantă. Ce mai există în partea sudică?

Ne uităm toţi în direcţia menţionată. Nu se observă nimic, nimic care să coincidă cu ultimul indiciu. Nu cumva...

- *Calea fără de care nu există cale...*

Fără să mai scoatem vreun cuvânt, alergăm mânaţi de un singur gând, o dorinţă comună - păstrarea misterului şcolii Shetland. Intrăm în coridorul negru, iar destinul ni se pierde în umbră...

Cap. XI

„Calea fără de care nu există cale" este un tunel subteran, reprezentând modalitatea de acces spre domeniul şcolii Shetland (*singura* modalitate de acces!). Un lucru ce trebuie ascuns se plasează adesea dedesubt. Drumul spre Shetland face parte din acea categorie de taine îngropate, ţinute la distanţă de lumina prea cutezătoare a soarelui.

Poziţia şcolii Shetland a fost un mister încă de la început. Cine poate şti cum s-a construit, sau dacă ea s-a aflat aici iniţial, înainte de toate, înainte de timp? Neştiinţa oamenilor o face atât de fermecată, atât de...aparte, neobişnuită!

Holul enorm, lat de vreo trei sute de metri, era luminat de jos în sus, aidoma Orgiei. Podeaua ce înainte strălucea s-a transformat într-un fel de smoală uniformă. Oglinda din tavan, ce se regăseşte şi în coridorului ce duce spre biroul doamnei Axel, s-a opacizat, a devenit asemenea materialului negricios pe care călcăm.

Poteca situată sub pământ este plină de felinare puternice, aşezate pe margini. Felinarele emană fascicule destul de slabe în comparaţie cu lumina podelei de altădată.

- Ce intenţionăm să găsim?

Vocea lui Dănuţ răsună terifiant în imensitatea goală.

- De ce întrebi? Nu este logic? Ceva util! răspunde Ada într-un mod răutăcios.

- Diana, de ce şcoala nu a fost distrusă atunci când Menedik i-a aflat poziţia?

Întrebarea lui Ciprian a sosit neaşteptată. De ce şcoala nu a fost distrusă? O idee se formează în mintea mea.

- Dacă Menedik *nu a apucat* să aplice metodele prin care putea descoperi această poziție?! Dacă a murit înainte să poată face ceva?!

- Înseamnă că a lăsat codexul și toate indiciile pentru ca altcineva să dezvăluie, în viitor, misterul. S-a asigurat că Shetland va fi distrusă.

- Dar cunoștea faptul că Shetland ar dispărea în momentul relevării...

- Poziției? Probabil. Haideți să ne concentrăm asupra Stelei Nordului, zic eu, iar ecoul vorbelor mele este purtat în holul sinistru.

Mi se pare că aud un zgomot venind din spate. Mă sucesc pe călcâie, însă nu zăresc nimic în afară de poarta înaltă pe care am intrat, lăsând-o întredeschisă (poarta era deja întredeschisă și nu am dorit să atragem atenția asupra tunelului). Podeaua se înclină lin, greu de sesizat, semn că ne afundăm din ce în ce în interiorul scoarței terestre. Ne-am împărțit în două grupuri: eu, Ciprian și Andrei, respectiv Ada, Dănuț și Ioana. Holul este foarte mare, drept consecință fiecare grup studiază câte un perete. După un timp, schimbăm partenerii. Este o strategie inventată pentru a ne comunica unii altora ideile mult mai ușor. Cât de tare am țipa ca să ne auzim de la aproape trei sute de metri depărtare? Abia dacă ne vedem reciproc în bătaia slabă a felinarelor!

- *Polaris* este steaua care nu își schimbă locul față de planeta noastră. Se identifică mereu deasupra axei ce străpunge imaginar polii geografici ai Pământului.

Ada mă ascultă puțin, apoi oftează:

- Diana, cunoaștem acest coridor de ani de zile. Există aici ceva care te-ar ajuta să descoperi locul sub stele al școlii Shetland? Nici măcar stele nu avem! Unde vezi tu stele?!

Mergem încontinuu, iar drumul este presărat cu deziluzii. Uneori vedem o umbră și

ne speriem, alteori vorbim fără noimă, încât să ne auzim ecoul. Ajungem la capătul culoarului. Aici se desparte în zeci, poate chiar sute de coridoare mai mici, ducând spre câte un oraş din România. S-a terminat „Calea fără de care nu există cale", iar noi nu am fost capabili să aflăm ultimul indiciu. Ne reunim pentru discuţii.

- Ne întoarcem?

- Unde, acasă ori la şcoală?

- Ne întoarcem spre şcoală, de această dată cu mai mare atenţie. Vom găsi Steaua Polară!

Mergem înapoi uniţi într-o singură formaţie. Studiem fiecare celulă a tunelului. Este inutil. Speranţa ne părăseşte pe măsură ce ne apropiem de ieşire. Subit, Andrei se opreşte.

- Aţi auzit ceva?

Ne uităm unii la alţii contrariaţi.

- Nu, cred că...

Îi arăt palma loanei, semn să facă linişte. Într-adevăr, se aud nişte glasuri.

- Avem unde să ne ascundem? întreabă grijuliu Dănuţ.

- Nu avem destul timp să ne pitim într-unul din coridoarele mai mici!

Am în mână creionul Selena. Scriu câteva versuri.

- Cum?!

- Din nou! izbucneşte Ada, văzând că nu devenim invizibili, aşa cum am cerut eu în strofa compusă.

- Poate ne vedem între noi şi suntem invizibili pentru ceilalţi, sugerează Ciprian.

Ating instrumentul magic. Albul lui strălucitor nu mai este acelaşi... Se stinge şi el...

- Nu. Nu mai putem folosi creioanele Selena. Şcoala Shetland moare, iar ele îşi pierd puterea.

Abia termin de rostit şi distingem câteva siluete destul de familiare. Omul în costum, însoţit de domnul Mihăescu şi cele trei persoane pe care le-am întâlnit în biroul doamnei Axel. În

urma lor vin doamna directoare şi doamna Celeste. Întunericul îi face să pară mai îndepărtaţi, dar în vreo zece secunde sunt lângă noi.

- Diana, de ce aţi fugit din biroul meu?

Domnul în negru răspunde pentru mine, fixându-mă cu privirea:

- Fiindcă vrea să descopere taina astrelor.

Îşi plimbă ochii spre toţi cei şase Glittery Kids, adăugând:

- Şi o va face, împreună cu prietenii ei.

Doamna Celeste intervine:

- William, încetează! Nu înţelegi că vei distruge acest loc?!

Ciulesc urechile. Este pentru prima oară când aud numele misteriosului personaj. Am priceput bine rămăşiţele de accent englezesc din glasul omului. Doamna Celeste reia:

- Acum puţină vreme, îţi împărtăşeam visul cunoaşterii. Am fost dezamăgită, în trecut, de literatură...

Îmi revine în memorie ziua în care am cunoscut-o pe doamna Celeste. Ne-am expus părerile despre poezie, iar ea ne-a zis că literatura nu are legătură cu lumea reală, că este ceva individual, nonconformist.

- Am învăţat aici, însă creaţiile mele nu erau destul de apreciate. Am hotărât că matematica este soluţia, că ceea ce nu are la bază logica este demn de neglijat. Şi aşa am început să ignor versurile...

Omul în costum o întrerupe:

- Şi ai ajuns unul dintre cei mai mari astronomi din Europa. Nu văd nicio problemă.

- Nu este o problemă! Nu este o problemă până când începi să negi tot ceea ce nu ţine de ştiinţă, William! Ce dovezi mai vrei?!

Se lasă tăcerea. Decid că este momentul să le spun opinia mea. Mă adresez bărbatului îmbrăcat elegant:

- Dovezi, nu? Vreţi dovezi! Altele decât cele ce v-au fost deja prezentate...

Ridic puţin tonul:

- Să vă dau dovezi! Orgia...începem cu Orgia. Dumneavoastră, stimaţi oameni de ştiinţă, aţi aflat cumva modul de producere a luminii de acolo? Sau, mai degrabă, materialul din care este confecţionată acea podea, sau chiar această podea...

Lovesc cu piciorul materialul de pe jos.

- Biologii...au mai descoperit altundeva florile numite „elseţi"? Nu.

Ada îmi sare în ajutor:

- Dar Ernest van Gogh de la Mancha?

Remarcă nedumerirea oamenilor:

- Stejarul din curte. Cum de un copac, un corp teoretic neînsufleţit, are ochi, nas, gură? Mai mult! Vorbeşte!... şâşâit, ce e drept, dar vorbeşte!

Glittery Kids se reped să aducă argumente:

- Creionul Selena? Cum îl explicaţi?

- Din orice colţ al ţării ai veni, îţi trebuie în jur de zece minute să ajungi la şcoală! Nu sunt sfidate, oarecum, legile spaţio-temporale?

Vorbesc încet:

- De ce toate acestea se năruie?

Arunc pe jos creionul Selena. Cade cu zgomot, inert, lipsit de strălucire.

- De ce îşi pierde puterea?

Cu toţii privim spre obiectul de pe podea. Mă aplec şi îl ridic.

- Fiindcă doriţi să-i aflaţi secretul!

- Probabil după o anumită perioadă acele lumini trebuiau să se stingă, iar creionul Selena este o taină încă neelucidată. De unde ştiţi că nu se petrece ceva firesc? Domnişoară Croft, zice vocea calmă şi convingătoare a adultului costumat în negru, nimeni nu a aflat toate cele pe care ni le-aţi înşiruit. În

schimb, eu intenţionez să le aflu. Dumneavoastră şi aceşti prieteni ai dumneavoastră ne veţi ajuta.

„Ştiu că nu este aşa fiindcă Menedik dorea să distrugă şcoala. Ceva firesc? În Shetland nu există *ceva firesc*...poate doar poezia. "

Andrei şuşoteşte cu Dănuţ în timp ce ieşim din coridor în faţa şcolii:

- Încep să cred că tunelurile ne poartă ghinion...

Ioana întreabă:

- De ce am ieşit?

Domnul Mihăescu o lămureşte:

- V-am urmărit prin intermediul telefonului mobil pe care îl posedă domnişoara Croft. Nu aţi fost surprinsă că mereu îl aveaţi cu dumneavoastră? îmi zice mie domnul Mihăescu. A fost o... „vrajă" efectuată de creionul Selena.

- Ehei...era bine să mai poată face vrăji, se vaită Ciprian ca un om bătrân.

- Deci...nu aţi urmat indiciile?

- Nu. Nu am avut aceeaşi sursă de informaţii... Presupun că în codexul original mai era ascuns ceva... Am ieşit din tunel pentru a interpreta încă o dată aspectele găsite de voi. Triunghiul primăverii este stejarul. Holul secret ce face legătura dintre biroul doamnei Elegance şi exterior reprezintă steaua dublă – Mizar şi Alcor. Ne-am dat seama când v-am găsit acolo. Rămâne o întrebare: unde sunt Dubhe şi Merak?

Domnul Mihăescu, de această dată îmbrăcat precum un om normal, ne aţinteşte pe toţi.

- Ce căutaţi în tunel?

Nimeni nu oferă vreun răspuns. Am rămas în urmă împreună cu domnul Mihăescu: Ioana, Andrei, Dănuţ, Ada, Ciprian şi eu. Nu ştim ce să facem.

- Ce căutaţi în tunel? repetă dumnealui întrebarea.

- Sunteţi sigur că în Shetland se află ceva? încerc eu să exploatez îndoiala pe care am perceput-o atunci când l-am auzit vorbind la telefon.

- V-aţi gândit la o carieră în psihologie, domnişoară Croft? spune zâmbind.

Interpretez interogaţia domnului Mihăescu – a înţeles intenţia mea. Mai am o ultimă încercare:

- Şi dacă refuzăm să cooperăm?

- Suntem oameni de ştiinţă, domnişoară Croft, nu criminali. Însă împrejurările vă obligă să participaţi la căutarea noastră. Presupunând prin absurd că teoria distrugerii Shetlandului este adevărată, aţi putea avea o şansă...de a opri distrugerea.

- Am putea opri distrugerea dacă nu vă ajutăm! afirmă Andrei.

Dinspre şcoală se aude un strigăt:

- Domnule Mihăescu, veniţi!

Ne îndreptăm spre clădirea Shetlandului, apoi spre biroul doamnei Axel.

- Am găsit...Dubhe şi Merak.

Domnul în negru ţine în mână harta parterului întocmită de fratele meu. Arată spre colţurile examinate mai devreme de noi.

- Linia care uneşte colţurile nu atinge nici un alt perete în afară de acesta...

Omul în costum pipăie peretele care conţine unul din colţuri, însă fără succes. Îşi continuă raţionamentul:

- Aici nu e nimic, deoarece Polaris nu poate coincide cu Dubhe. Dreapta mai intersectează zidul exterior al construcţiei care a fost deja verificat. Linia duce spre Sud...deci spre tunelul din care tocmai am ieşit.

- Tunelul în care umblau copiii.

- Vă asigur că nu este nimic acolo! se chinuie Ciprian să îi deruteze.

- Da. Ne-am uitat cu lupa la fiecare centimetru pătrat din tunel, susţine Andrei cu seriozitate.

Adulţii se poartă ca şi când cele două păreri nu au fost auzite. Doamna Celeste exclamă:

- William, trebuie să analizezi faptele obiectiv! Dacă poziţia şcolii Shetland va fi aflată, toate celelalte mistere ale sale vor dispărea! ...şi nu vor mai putea fi dezvăluite, înţelese!

- Doamnă Celeste, acea poziţie ascunde cheia tuturor misterelor din Shetland, îşi dă replica rece domnul stilat.

Făcând abstracţie de experienţa noastră în „Calea fără de care nu există cale", cât şi de avertismente, acesta ordonă:

- Să mergem.

Domnul Mihăescu şopteşte, trecând pe lângă noi:

- Se pare că nu mai aveţi altă alternativă...

Din nou în afara şcolii. Este cald, aproape ca la un început de vară (deşi este abia primăvară!). Adie un vânt răcoros, care transformă atmosfera apăsătoare într-o după-amiază destul de plăcută.

Cei trei însoţitori ai omului în costum au primit sarcina de „a avea grijă de noi", de a ne supraveghea ca pe nişte copii neascultători. Ne apropiem de coridorul subteran. Dintr-odată, în gând îmi răsună un cuvânt: „SUBTERAN!!!!!". Al treilea indiciu trebuie să fie pe teritoriul şcolii Shetland! Culoarul duce în exterior, părăseşte domeniul! Scrutez cu ochii poarta din lemn de santal de vreo cinci metri înălţime de la intrarea în tunel. Întotdeauna am avut impresia că este identică celei de la intrarea în şcoală. Descopăr că este ceva mai mică, iar filigranele de aur existente pe suprafaţa sa se repetă în mod regulat. Ba chiar sunt dispuse circular. Globul format de filigrane este străpuns prin mijloc de o axă. Nu este un glob perfect, este oarecum bombat pe linia de mijloc şi turtit la capete. Are formă de geoid şi de teroid!!!!! Sunt însuşirile planetei Pământ!!!!! Domnul în negru avea dreptate!!!! Istoria se rescrie în faţa noastră!!!! Într-un timp în care oamenii încă mai consi-

derau planeta ca fiind plată, Menedik a aflat cu exactitate adevăratul său aspect!!!! Axa atinge în partea de sus un rotund, un cerc cu diametrul de vreo cincisprezece centimetri, destul de mic în comparaţie cu restul desenului. Este Steaua Polară!!!!! Rotundul se află destul de sus, la vreo doi metri şi jumătate înălţime. Este aproape imposibil să ajung să îl ating! În jurul desenului sunt sculptate alte forme neregulate, poate pentru a ascunde vederii adevăratul sens al modelelor.

Oamenii de ştiinţă s-au oprit şi ei înaintea porţii. Probabil au remarcat dispunerea mai ciudată a filigranelor. Aproape de mine, pe jos, zăresc o piatră nu foarte mare. Cei trei, meniţi să ne păzească, pleacă de lângă noi şi se duc la restul grupului. Mă aplec şi iau piatra. Glittery Kids observă şi mă întreabă încet:

- Vrei cumva să-i spargi capul unuia din ei?

- Tare glumeţ eşti, Andrei...

Cercetătorii studiază atent filigranele. În curând îşi vor da seama...Mă concentrez intens. Abia dacă mai aud bolboroselile amicilor mei. Încep să alerg spre uşă, iar când sunt la o depărtare de vreo patru metri de aceasta, mă balansez de pe un picior pe celălalt şi arunc piatra. Bolovanul vâjâie prin aer şi se loveşte zgomotos de lemn. Am lovit...chiar în cercul de deasupra!!!! Oamenii se întorc surprinşi, poate chiar speriaţi de obiectul neaşteptat. Mă întorc rapid la prietenii mei, unde mai găsesc o rocă. O bag în buzunar, în caz că va trebui să mai arunc o dată. Pentru câteva clipe, toată lumea rămâne nemişcată. Liniştea umple teritoriul îmbrăcat de razele unui soare portocaliu. Dintr-odată, se aude un sunet asemănător celui generat de două pietre frecate între ele. Pesemne că undeva, în iarbă, s-a deschis o trapă. Sursa sonoră trebuie să fie în apropiere. Cercetătorii ne privesc perplecşi. Glittery Kids se uită la mine în acelaşi mod straniu, care trădează nedumerirea şi imposibilitatea de a reacţiona. Caut disperată locul în care s-a deschis intrarea. Nimic, nimic...Ciprian se uită fix într-un punct. Îmi

face un semn discret cu degetul, arătându-mi o gaură dreptunghiulară în pământ cam de un metru şi jumătate lăţime şi doi metri lungime, situată la cincizeci de metri de noi, spre clădirea şcolii. Oamenii de ştiinţă au realizat ceea ce s-a întâmplat şi aleargă. Strig:

- Glittery Kids, urmaţi-mă!!!

O iau la goană pe pajiştea verde din faţa şcolii. Copiii se grăbesc şi ajung pe aceeaşi linie cu mine. În spate, şapte adulţi ne urmăresc cu îndârjire.

- Diana, vorbeşte Dănuţ în timp ce fuge cât îl ţin picioarele, intrăm...în...intrăm în gaură?

„Gaura" este de fapt o intrare subterană. Pe măsură ce sunt mai aproape, observ că nu este prea adâncă. Sunt şi nişte trepte care coboară. Îi răspund lui Dănuţ şi simultan mă prind cu mâinile de marginile adânciturii:

- Da.

Cobor în scobitura perfect geometrică. După mine, restul copiilor. Ne trezim într-o încăpere ce măsoară în înălţime aproximativ doi metri.

- A-ah!!!Să căutăm o cale de a închide trapa!!!

Domnul în costum este la numai şase metri...patru...trei ...

- Am găsit! ţipă Ada entuziasmată.

Camera din pământ se acoperă. Vedem privirea încruntată a domnului în negru pierzându-se într-un amalgam de cuvinte neinteligibile ce încă mai răsună de deasupra.

Cap. XII

- Să ne grăbim, ne vor ajunge din urmă!!!

Încăperea de sub pământ nu este luminată. Dimensiunile ei sunt mai mari decât cele ale trapei. Norocul nostru că avem lanterne! Ada a găsit un fel de buton şi a reuşit să îi întârzie pe oamenii de ştiinţă.

- Ce vedeţi voi deosebit?

- Este pur şi simplu o cameră...

- ...gata să se prăbuşească. Doar suntem în scoarţa terestră! Există şi acest risc, nu?

- Se prea poate, Ioana, îi răspund eu.

Am pornit spre partea stângă a camerei. Brusc, peretele parcă dispare şi mă trezesc într-un loc identic. „Ce s-a întâmplat?! "Mă învârt de jur împrejur. Ceilalţi nu sunt alături de mine. Mă tem...

- Ciprian! Ada! Unde sunteţi?!

Copiii intră în acelaşi mod bizar, de parcă nu ar exista ziduri!

- Mi s-a părut mie, sau tocmai am trecut prin perete?

- Chiar aşa a fost, Ada.

Mă duc spre următorul zid. Din nou sunt singură, prietenii mei evaporându-se. Pătrund şi ei după mine.

- E cumva o iluzie? !

- Să verificăm, Andrei.

Îmi dau jos hanoracul bleu şi rămân într-un tricou de aceeaşi culoare.

- Vrei să laşi un semn în această zonă pentru a vedea dacă este o iluzie?

- Da.

Păşesc spre peretele din stânga. Mă trezesc într-un alt spaţiu. Amicii mi se alătură. Lanterna împrăştie razele luminescente pretutindeni. Hanoracul nu este aici.

- E foarte adevărat!

- Trecem prin pereți! Nicio iluzie! strigă, în naivitatea lui, Dănuț.

- Cred că tocmai pereții sunt iluzii. Mai mult ca sigur ne aflăm într-un tunel. Să continuăm...

Mergem atenți, însă foarte repede, conștienți că exploratorii sunt puțin mai în spate. Ne desparte o himeră, un gigant de întuneric. Alergăm, iar cărarea privată de radiația solară se îngustează. Bine că nu suntem claustrofobi, deși eu oarecum evit zonele strâmte, mici. Trebuie să mă aplec pentru a putea trece mai departe. Aceeași situație și pentru Ada, care este cam cât mine de înaltă. Mă uit la ceas: înaintăm de douăzeci de minute. În urmă percepem niște zgomote...cineva vorbește:

- *Am găsit hanoracul, deci nu pot fi deporte...*

Andrei zice:

- Să fugim, deoarece sunt aici!

Fără alte discuții, îi urmăm sfatul verișorului meu. Traversăm încă zece astfel de încăperi. Peretele din stânga... ne aruncăm prin zid cu toată încrederea, înainte.

- Ce e asta? !

În loc de camera înghesuită și întunecată, identificăm o sferă enormă. Cerul negru, plin de stele, ne înconjoară din toate părțile. Parcă suntem în centrul Universului, în centrul unui Univers presărat cu diamante... Astrele par atât de aproape!

- Uite *Luna*!

- Da! Și *Luceafărul*!

- Am căzut??!!!!

Ada începe să plângă. Până și sub tălpile noastre sunt stele. Pun mâna pe jos. Remarc faptul că imaginea cerului se reflectă sub noi.

- Nu, Ada. Este doar o oglindă, cu toate că noi nu ne vedem în ea. Cu certitudine este identică celei prezente în *Calea fără de care nu există cale.*

Și eu lăcrimez, dar nu de spaimă. Această clipă s-a lăsat așteptată atât de mult! Misterul școlii Shetland se condensează chiar sub ochii noștri. Mă uit în sus. Nu văd o anumită stea pe

care îmi place adesea să o privesc, deşi nu-i ştiu numele. Iluzie... Abia acum înţeleg. Bolta pe care o vedem de pe teritoriul şcolii Shetland este o iluzie, o proiecţie imaginară! Adevăratul cer se reflectă aici, în această arie subpământeană! Întrebarea este cum voi distruge locul mirific în care mă aflu. Oamenii de ştiinţă vor interpreta poziţia şcolii aşa cum navigatorii, în trecut, reuşeau să se orienteze pe mare după corpurile cereşti. De acum, lucrurile stau extrem de simplu pentru ei. Însă eu doresc să ascund acest loc.

- Ce facem, Dia?

Încă mă gândesc. Sunt agitată! Tremur...

- Acest loc se află sub pământ, nu? ...care stă să se surpe, nu?

Ioana se întinde pe oglinda de jos, ascultând ceea ce zic.

- Dacă am provoca un cutremur?

Propunerea mea se izbeşte în urechile copiilor.

- Cum să producem un cutremur?

- Diana, nu ne-ar prinde sub pământ? Pe unde să mai ieşim?

- Aşa este...recunosc eu dezamăgită. Nu avem cum să generăm un cutremur, iar dacă prin absurd am reuşi să facem asta, am fi blocaţi sub dărâmături.

Din unul din punctele sferei răsar oamenii de ştiinţă, însoţiţi de doamna Axel. Cel ce poartă rucsacul deosebit de greu îndepărtează bretelele groase şi lasă ghiozdanul. Au pătruns în încăperea ce trebuia ferită de ei. Am dat greş...

- Diana, plecaţi! Ce a fost în capul vostru?! Aţi venit aici singuri! Exista riscul să vă răniţi!

Singura care vorbeşte este doamna directoare. Nimeni altcineva nu îndrăzneşte să tulbure liniştea „cosmică". Mă aşez în genunchi şi pipăi suprafaţa rece. O lacrimă izvorăşte din adâncul sufletului meu şi cade atrasă de gravitaţie, inutilă, izbindu-se de oglinda fără suflare. Plâng, sunt tristă, voi pierde locul pe care l-am îndrăgit atât, voi pierde taina şcolii Shetland, taina poeziei. Niciodată poezia nu va mai fi la fel, căci întotdeauna misterul îi va fi spulberat. Nu se ştie dacă Shetland

şi-a început existenţa după sau înainte de poezie. Părerea mea este că au apărut una lângă alta şi împreună este necesar să îşi continue drumul. Dualitatea este imposibil de explicat. Orice ar face, nicio persoană nu va fi capabilă să o înţeleagă. Atunci, de ce se stinge şcoala Shetland? Pentru că oamenii încetează să mai caute sensul ascuns al versurilor, preferă partea materială a firii lucrurilor, nu îi mai bucură misterul poeziei. Domnul în negru aspiră la descoperiri impresionante, care l-ar satisface, i-ar propulsa cariera. Lumea pare a se îndrepta într-o direcţie eronată. Care este legătura dintre enigma poziţiei şcolii şi secretul versurilor? Odată descifrat misterul Shetlandului, se va pierde şi poezia. Logic. Cele două elemente nu pot trăi una fără cealaltă.

Lacrima stăruie pe materialul neted. Mă întind de-a dreptul pe jos, în timp ce fiinţele din jur privesc în tăcere magnificul peisaj. Mă întind fiindcă am observat un fenomen straniu. Din podea ţâşnesc fascicule de lumină abia sesizabile. Sunt perpendiculare pe tavan. Sau, din contră, dinspre tavan se duc spre podea raze luminoase. Între limitele spaţiului (în realitate, semisferic) există un fel de ţesătură translucidă. A doua teorie ar verifica faptul că dedesubt se află o oglindă care trimite particulele luminoase în mediul din care au venit. Dar dacă podeaua emană strălucire? Înseamnă că nu putem discuta despre oglinzi! Ar rezulta că stelele din tavan sunt proiectate de undeva de jos, iar podeaua este cea care menţine imaginea actuală. S-ar lega mai multe informaţii. S-ar sugera ideea că bolta celestă vizibilă de pe teritoriul Shetlandului este falsă, indusă într-un mod anume, ceea ce ştim că este real. Totuşi... o proiecţie presupune alte condiţii. Ne plimbăm prin încăpere, dar cerul nu suferă nicio modificare. Dacă lumina vine de jos, făurind tabloul nocturn, atunci de ce nu se întrerupe din cauza unor corpuri opace, aşa cum suntem noi? De ce avem senzaţia de adâncime când privim în jos, dacă nu privim într-o veritabilă oglindă? Să fie cumva tot o iluzie? Şi care să fie iluzia? Podeaua sau tavanul? Cum să distrugi ceva pe care nu-l cunoşti, căruia nu-i poţi şti marginile? Am pătruns aici printr-o

parte a sferei opusă celei prin care au intrat oamenii de ştiinţă. Bineînţeles, este extrem de dificil să fixezi un punct de reper în globul încrustat cu astre. Eu însă nu mi-am schimbat poziţia de când am venit şi până au apărut domnul în negru şi ceilalţi, întocmai pentru a preîntâmpina neplăcerea de a ne rătăci în vastitatea zonei. Deduc un adevăr... nu contează locul prin care decizi să pleci... vei nimeri acelaşi lanţ de încăperi separate de false impedimente. Dacă o voi lua în faţă, în spate, în lateral, nu are importanţă. Ajung tot în culoarul pe unde am sosit. Deci singurul lucru palpabil din camera semisferică (sfera este doar o aparenţă cauzată de reflexia tavanului) devine podeaua?

Îmi verific buzunarele. Cu satisfacţie, scot un bolovan măricel. Normal!!! L-am luat cu mine când am lovit uşa din lemn de santal!!! Mă forţez să arunc piatra în sus, cât mai sus. Aceasta parcă se pierde printre stele. Nu aud zgomote care să îmi sugereze că s-a lovit de ceva. Piatra pur şi simplu dispare! ...

„Este imposibil!!!" îmi zic eu în gând, dar imediat constat că imposibilul este un simplu concept aici, în şcoala Shetland. Poate că imposibilul a fost inventat de oameni întocmai pentru a ne limita imaginaţia. Imposibilul sălăşluieşte doar în mintea noastră, nu în altă parte.

Am sentimentul că am nimerit pe o insulă de necuprins, într-un univers paralel, păzit de elementele celeste. Unicul lucru ce poate fi atins stă sub tălpile mele.

O speranţă se strecoară în inima mea. Mai am o ultimă încercare, o ultimă şansă de a salva şcoala. Dacă podeaua creează efectul acestei încăperi? ...Sau dacă nu? Şansele de reuşită sunt minime, chiar inexistente. Să fisurez podeaua...Îi spun Adei încet:

- Lanterna ta...e destul de mare.

Obiectul specificat este lung de vreo douăzeci şi cinci de centimetri.

- Cu ce scop vrei să o foloseşti? îmi răspunde fata pe o frecvenţă la fel de scăzută.

Ceilalţi Glittery Kids, care până acum au stat în picioare privind măsurătorile oamenilor de ştiinţă, se strâng în jurul nostru.

- Sunteţi dispuşi să vă stricaţi lanternele?

Încep să bat uşor cu lanterna mea în podea.

- Bateţi cât puteţi de tare pe o arie cât mai largă!

Nici nu apuc să îmi termin îndemnul. Ciocăniturile îi trezesc pe cercetători din visare.

- Ce faceţi? !

Nu se petrece nimic ieşit din comun. Suntem treisprezece persoane, iar podeaua nu dă nici cel mai mic semn că ar ţine o greutate prea mare. Mă bazez pe faptul că lovirea repetată cu ajutorul unor obiecte contondente ar favoriza fisurarea materialului. În loc să distrugem podeaua, ne distrugem lanternele, care abia mai rezistă impactului.

Dintr-odată, sfera încărcată de stele se clatină. Pentru o secundă, imaginea cerului nu mai este la fel de bine conturată. Exclam:

- Merge! Continuaţi!

Domnul în costum se repede spre Andrei să îi ia lanterna. Acesta se fereşte.

- Diana, încetează!!!

Pentru prima oară, domnul îmi rosteşte numele fără alte formalităţi, ca de exemplu:„domnişoară Croft". Este speriat că ar putea pierde şansa de a descifra misterul. Noi lovim podeaua, însă nu se crapă. Tot ceea ce reuşim să obţinem este o claritate redusă a astrelor.

- Luaţi-le obiectele din mână!

Comanda omului în negru este urmată. Reuşim să ne ferim. Doamna Celeste şi doamna Axel se chinuie să îi convingă pe cei ce aleargă după noi:

- Domnule Mihăescu, aceşti copii au dreptate!

Văzând că nu sunt ascultate, doamna Celeste trage spre ea rucsacul şi, până ca cineva să o poată opri, sustrage trei unelte de săpat (probabil rucsacul conţine echipamente specializate).

- Diana, prinde!

Doamna Celeste îmi trimite unealta, folosindu-se de podeaua alunecoasă. Ea şi doamna Axel iau celelalte două instrumente. Lovesc şi ele alături de noi. Nu după mult timp, auzim un sunet asemănător celui atribuit gheţii care se sparge. Podeaua s-a crăpat. Bolta este fragmentată de o linie parcă mai întunecată, iar câteva stele dispar.

Lui Dănuţ îi este luată lanterna de către domnul Mihăescu, iar cea a Ioanei cedează. Se duc şi ei spre rucsacul salvator, însă doi dintre subalternii domnului în costum îi apucă de mâini şi rămân aşa, ţinându-i strâns.

- Ada, ajută-mă! ţipă Dănuţ.

Dar Ada este prinsă la rândul ei de altcineva. Ciprian şi Andrei au rămas fără lanterne şi sunt împiedicaţi să îi elibereze pe ceilalţi de către domnul în costum. Nu aş avea nicio şansă în faţa celor care îi ţin pe loc. Nu cred că le vor face vreun rău, în consecinţă, unicul lucru folositor ar fi să sfărâm podeaua.

- Adela, te rog, încetează! strigă domnul Mihăescu. Nu ne putem coborî la nivelul unor copii cu apucături vandalice!

Şi spunând acestea, se duce cu sfială spre colega lui, pesemne pentru a încerca să îi ia unealta ascuţită.

Doamna Celeste îl străpunge cu privirea o fracţiune de secundă, apoi loveşte atât de tare în podea, încât din dreptul lamei instrumentului ţâşneşte o dungă luminoasă care se stinge la fel de repede cum s-a aprins. Zgomotul este infernal. Doamna Axel reuşeşte să despartă oglinda în zeci de firicele nu foarte adânci. Amândurora le sunt smulse obiectele de către oamenii care le-au dat drumul prietenilor mei, întocmai cu scopul de a le dezarma. Glittery Kids se agaţă de rucsac... Lumina stelelor se împuţinează din ce în ce, aşa că este greu să ne vedem între noi. Nu disting decât nişte siluete.

Eu bat cu toată puterea, iar represaliile loviturilor mele sunt oarecum slabe. Nu posed forţa necesară pentru fisurarea dorită. Brusc, cineva mă prinde pe la spate şi se străduieşte să-mi confişte lopata. Văd doar mâna respectivului. La încheietură are un ceas ce pare deosebit de scump. E domnul în negru. Îi zăresc piciorul. Îl calc pe pantoful lucios, lăsându-mă cu

toată greutatea. Este nevoit să îmi dea drumul. Până să apuce să îmi ia instrumentul, îmi adun toată energia... pocnesc materialul dur de pe jos. Un trosnet înfiorător, apoi podeaua împânzită de astre palide este despicată ca de un fulger luminos. Fulgerul pornește de lângă mine, răspândindu-se peste tot, cuprinzând toate fisurile obținute anterior. Timp de o clipă, camera fără margini este luminată la fel ca ziua. Întunericul se lasă din nou asupra noastră... un întuneric profund, pătrunzător, dar proaspăt, purtând mireasma victoriei.

Cap. XIII

Doamna Axel îşi aprinde lanterna.

- Ce s-a întâmplat? întreabă Ciprian.

Nu primeşte un răspuns. Oamenii de ştiinţă se grăbesc şi ei să apese butoanele prea folositoarelor obiecte. Luminiţele zboară cu viteză în toate unghiurile unui coridor lung, negru şi drept.

- Am nimerit pe unde am venit, trage doamna Axel o concluzie.

„Da, iar iluzia pereţilor despărţitori s-a evaporat!" gândesc eu. „Sugestiv...deci sfera cu totul a fost o iluzie. Înseamnă că..."

- Am reuşiiiit!!!

Sar într-un picior de bucurie. Amicii mei au înţeles ceea ce tocmai s-a întâmplat şi cântă alături de mine:

- Am re-u-şi-it! Am re-u-şi-it!

Doamna Celeste surâde, iar doamna Axel are lacrimi în colţul ochilor. Numai domnul în negru se uită buimăcit. Nu se mai poate abţine, aşa că vocea lui odinioară calmă explodează într-o ploaie de ţipete nebuneşti:

- CE AŢI REUŞIT, SPUNEŢI-MI????!!!!!CE AŢI REUŞIT???!!!! AŢI REUŞIT SĂ DISTRUGEŢI ANI DE CERCETARE ŞI SINGURA MODALITATE DE A AFLA POZIŢIA ACESTUI LOC!!!!!!!!!! ASTA AŢI REUŞIT ŞI NIMIC ALTCEVA!!!!!!!!

Furios, se suceşte spre doamna Celeste, căreia îi vorbeşte pe un ton mai domol:

- Iar tu, Adela, cum ai putut să crezi aceste aiureli?!!! Ai învăţat atât, ai făcut atâtea lucruri demne de un astronom inegalabil!!! Ascultă...

Dar cuvintele îi sunt luate din gură de către doamna Celeste:

- Nu, William, TU ascultă!!!Taci!!!Taci, căci vom ieşi din tunel şi îţi vei da seama cât de mult ai putut să te înşeli!!! Dacă totul va fi ca la început, înseamnă că doar căutarea ta orbească a absorbit puterea mistică a Shetlandului!

Domnul în costum porneşte ca o furtună spre ieşire. Restul ne luăm după el. Trapa a rămas deschisă, aşa că după câteva minute suntem afară. Nu mai este nevoie de alte aprecieri, de alte schimburi de propoziţii. Peste şcoala Shetland se lasă seara. Grădina din faţă, traversată de o alee largă, emană o strălucire venită din necunoscut. Elseţii, minunaţii elseţi, radiază o lumină mai puternică decât oricând, sau este doar o impresie subiectivă. Clădirea se vede ca un palat licărind în întuneric, o imensitate fascinantă pe bolta cea vrăjită. Toate stelele vizibile de pe Pământ se strâng aici pe cel mai frumos cer din lume. Îmi scot din buzunar creionul Selena. Şi-a recăpătat aura magică, albul sclipitor. Scriu ceva în aer. În mână îmi apare telefonul mobil. Cred că părinţii sunt foarte îngrijoraţi. Studiez ecranul. „Câte apeluri pierdute!!!Sunt de la mami şi tati!!!!!" Regret că i-am îngrijorat... Nu le-am povestit nimic despre evenimentele de anul acesta fiindcă nu exista nicio certitudine.

Domnul în haine elegante (care s-au cam şifonat în urma încăierării din subteran), urmat de domnul Mihăescu, deschide uşa ce dă spre *Calea fără de care nu există cale*. Podeaua de acolo luminează ca întotdeauna. Expresia de pe figura domnului în costum indică un şoc teribil. Se uită atât de bizar ba la mine, ba la doamna Celeste, ba la domnul Mihăescu, parcă dorind o confirmare că nu visează. Şi domnul Mihăescu se arată stupefiat, fiind trădat de paloarea chipului şi de paralizia, nemişcarea în care se află.

Formez numărul părinţilor mei. Îmi răspund, vorbind precipitat. Sunt în şcoală, discutând cu unul din domnii noştri profesori. Au fost groaznic de îngrijoraţi. Le destăinui că

doamna directoare le va relata totul. Îi rog să ne aştepte pe mine şi pe Ciprian în Orgia. Închid telefonul.

Îmi arunc privirea în locul unde mai devreme era domnul în costum. Acesta nu e de găsit... La fel şi domnul Mihăescu şi cei trei care îi însoţeau. Doamna Celeste şi doamna Axel ne iau de după umeri cu blândeţe. Înaintăm pe aleea mărginită de elseţi, iar pe feţele tuturor se răsfrânge strălucirea lunii. S-a înnoptat de-a binelea. În caz că luna ar putea să vadă (nu neg că ar fi posibil), s-ar desfăta argintând părul nostru castaniu (fiecare avem o tentă proprie – al meu e spre un auriu stins, în orice caz, mai închis decât al Ioanei, care îmbină nuanţe aurii cu nuanţe roşiatice). Doar părul Adei este blond (un blond credibil, nu albicios, ireal). Pe chipurile noastre de copii este întipărită o oboseală cruntă (stomacul meu se cam agită – îmi este extrem de foame!).

Suntem frumoşi, probabil asta crede luna atunci când ne urmăreşte prin noapte. Eu sunt subţire, mai înaltă şi mai slabă decât anul trecut. Să spunem că am vreun metru şi şaizeci şi trei de centimetri, poate chiar mai mult. Ada este ceva mai solidă. Suntem aproape de aceeaşi înălţime, deşi ea este cu un an mai mică. Andrei şi Ioana sunt şi ei supli. Ciprian şi Dănuţ sunt mai solizi (frăţiorul meu a mai slăbit).

Deschidem poarta de la intrarea în şcoală. Este uimitor cât de uşor putem împinge enorma uşă din lemn de santal, sculptată în fine vinişoare aurii. Luna zâmbeşte fericită...

Cap. XIV

Părinţii au primit explicaţiile cuvenite atât din partea noastră, cât şi de la cele două doamne. În Orgia nu ne aşteptau doar mama, tata şi bunicii... erau părinţii tuturor membrilor Glittery Kids! Eu, Ciprian, Ada, Dănuţ, Andrei şi Ioana am fost copleşiţi cu sărutări. Ni s-a cerut să promitem că orice mister ar interveni, nu ne vom apuca să-l elucidăm chiar dacă s-ar dărâma Universul! Am făcut promisiunea, ţinând cont de faptul că tocmai elucidarea misterului ar fi adus pieirea şcolii.

S-au scurs două săptămâni, dar întâmplările nu au fost făcute publice. Oamenii sunt oricum bulversaţi de apariţia creionului Selena. Nu ar mai înţelege lucruri pe care abia dacă şi noi le-am înţeles. Lumea încearcă să se conformeze noilor descoperiri, printre care şi magiei versurilor. Din acest motiv nu mai există coerenţa obişnuită în acţiunile noastre, ale domnilor profesori, ale elevilor. În viaţa noastră se întrepătrund aspecte lumeşti, dar şi aspecte stranii, fermecate. E greu să ne adaptăm.

Aceasta este o caracteristică specifică nu doar şcolii Shetland, ci întregii populaţii umane. Schimbările exterioare impun o modificare a fiinţei, dar şi modificarea fiinţei exercită un efect asupra mediului înconjurător şi asupra celorlalţi. Versurile pot aduce magie în inimile diverşilor indivizi şi absolut oricine se poate conforma mesajului lor ascuns, de care nu este în totalitate conştient.

Chiar dacă nu s-a povestit nimic şcolarilor, aceştia au fost miraţi şi totodată bucuraţi de revenirea la „normal". Nu ştiu de unde, unii din ei au aflat cu lux de amănunte ce s-a petrecut. Oare de la cine?

Suntem în Orgia. Stăm sprijiniţi de oglinda uriaşă care reflectă cadranul orologiului de argint din tavan. Astfel, ora

poate fi citită, căci cifrele romane ale ceasului sunt scrise invers. Mă adresez lui Andrei:

- Nu te supăra, verişoare, dar ai cumva o idee despre cum au aflat acei câţiva copii care ne-au cerut autograful azi dimineaţă de peripeţiile prin care am trecut? Apropo, erau din clasa ta.

Ne uităm ironici şi amuzaţi la Andrei, care s-a cam înroşit.

- Întreabă-l pe Dănuţ!

- Pe mine?! Eu sunt de vină că în pauza mare te-ai apucat să le zici de ce s-au reaprins elseţii şi...

- Eheeei, i-o ia Andrei înainte. Observaseră mai multe. Ce, eu sunt de vină că puterea creionului Selena dispăruse? îl imită băiatul pe Dănuţ.

- Nu poţi să nu te lauzi, nu?

- Îmi pare rău că asta crezi, Dia. Eu nu mă laud nici în faţa voastră, mai ales în faţa altora!

Sunt gata să izbucnesc în râs, aşa că el reia cu o voce rugătoare:

- Haide, scumpa şi divina mea verişoară, doar m-am abţinut o săptămână şi cinci zile. Nu e de ajuns? Dacă stai mai bine să te gândeşti, nu ştim care ar fi fost consecinţele exacte ale aflării poziţiei şcolii. Dacă Shetland ar fi dispărut cu totul? Pofff...

Îşi pocneşte palmele înaintea ochilor mei.

- ...aşa, din senin.

Nu ne mai stăpânim. Sala de festivităţi se umple de clinchetul cristalin al râsetelor noastre. Îmi aduc aminte că, inspirată de mistere şi aventuri, de viaţă, de însăşi şcoala Shetland, am scris o poezie. Le-o recit:

Imposibil...

E imposibil să cunoşti misterul lumii,
Sau cel puţin aşa se spune...
E imposibil să cutezi a încerca să afli,

Atunci când imposibilul blochează suflul raţiunii.
E imposibil visul etern al nemuririi
Când viaţa ta se zbate pe doar câteva clipe.
Este abstract de fire chiar visul omenirii,
Situat pe culmea seacă, prea seacă a trăirii.

Dar, mai exact, ce este banalul imposibil?
O literă? O frază citată analitic?
E punctul ce-ţi opreşte fantasmele gândirii
Să zboare, să se ducă din spaţiul mărginirii.
Să plece, să trezească din sufletul tău aspru
O literă, o frază, lumina unui astru.
O simplă barieră, o simplă cugetare,
Lipsită de ilogic, privată de-ncântare.

Există „imposibil"? Există neputinţă?
Există numai timpul căzut în nefiinţă.
Există numai viaţă? Există numai soare?
Există cântul aprig al valului pe mare?
Exişti ca-ntotdeauna, marcat de imposibil?
Exişti pătruns de vorbe scăldate în veridic?
Exist...dar numai umbra-mi, înfiptă pe pământ
Trăieşte muritoare. Şi eu? ...Sunt numai vânt.

- Diana, e...
- Nu am cuvinte!!!
- Mulţumesc!

Prietenii mă felicită necontenit.

- Gata, gata, e doar o poezie.

Ciprian e pregătit să îmi conteste afirmaţia. Schimb repede subiectul:

- Cum vă simţiţi după...
- Nemaipomenit!
- Super!
- Minunat!

În ciuda pretenţiilor de poeţi care stăpânesc bine arta limbii române, noi folosim superlativul „super". Cred că din comoditate. Este simplu să utilizezi un singur termen pentru a-ţi desemna totalitatea senzaţiilor. Luăm uneori câte o pauză de la metafore, aliteraţii, asonanţe şi alte figuri de stil.

- Oare de ce Menedik a complicat atât de mult drumul spre sfera din interiorul pământului? Dorea ca cineva să distrugă Shetland, deci putea să lase informaţia mai la îndemână.

Îi ofer lămuriri lui Ciprian:

- Da. Dar cine o asigura că persoana respectivă nu îşi va da seama de răul pe care ar fi gata să-l pricinuiască? Cine o asigura că munca ei nu va fi distrusă în mod deliberat sau din simplă întâmplare? Era foarte deşteaptă, aş adăuga – genială! Un geniu malefic. A complicat drumul cu următorul scop: cel sau cei ce îl găseau erau deosebit de inteligenţi şi nu ar fi rezistat tentaţiei de a afla locul în care dăinuie de atâta vreme misterioasa şcoală Shetland.

- Credea că toţi oamenii deştepţi sunt asemenea ei: cruzi, egoişti, insensibili, acţionând impulsiv, fără a socoti consecinţele. S-a înşelat amarnic! ...mă rog, doar în cazul nostru...

Colegii mei înţeleg aluzia lui Dănuţ şi modifică subiectul conversaţiei conform acesteia.

- Mie, domnul acela misterios, pe nume William, îmi dădea fiori! spune Ada.

- Era prea sceptic!

- Vă rog, îi potolesc eu, ştiţi cum se numeşte ceea ce tocmai faceţi?!

Dar Ioana îşi întoarce capul spre intrarea în Orgia. Şopteşte:

- Vorbeşti de lup şi lupul...

Cu paşi mărunţi, eleganţi, merg spre noi domnul în negru, domnul Mihăescu şi doamna Adela Celeste. Când ajung în faţa noastră, îi salutăm respectuos. Nu ni se întoarce politeţea decât din partea doamnei Celeste, care ne zâmbeşte şi păşeşte împreună cu domnul Mihăescu în biroul doamnei directoare. Mă uit la oglinda ce arată ora. Îi zic lui Ciprian:

- Am cam întârziat, aşa că...

Dar domnul în costum (căci întotdeauna poartă sacou, cravată şi pantaloni negri), care până acum examina podeaua luminoasă, rosteşte:

- Nu am luat în considerare avertismentele voastre. Dacă ceva nu are o explicaţie logică, prefer să neg posibilitatea existenţei sale. Mi s-a demonstrat însă, că oricât de mult s-ar chinui cele mai luminate minţi ale lumii, în această şcoală se va perpetua un mister impenetrabil, care acordă o notă distinctivă Shetlandului. Da...

Priveşte visător (această persoană visează?!) la cupola de sticlă de deasupra, cupolă ce susţine orologiul de argint.

- Omenirea mai are încă destule secrete îngropate. Nu ar avea sens să mai caut un lucru...de negăsit.

Mă gândesc la poezia scrisă, abia recitată copiilor. Am comentat imposibilul. Misterul creează obiecte şi fenomene uimitoare, imposibile exteriorului şcolii. Imposibilul dă sens posibilului. Poziţia şcolii nu era imposibil de aflat, iar Menedik descoperise o metodă impresionantă. Am avut puterea de a ascunde misterul, deci şi posibilul generează imposibilul, deoarece în momentul actual poziţia şcolii este indescifrabilă. Am posibilitatea de a compune o poezie, dar este imposibil să-i cunoşti toate sensurile, toate interpretările; posibilul făureşte imposibilul.

Domnul elegant vorbeşte calm, obişnuit. Totuşi, în vocea lui surprind un fel de emoţie. Ne cercetează pe rând cu o înfăţişare rigidă, tipic englezească. Eu stau în margine. Dă să plece, iar privirea-i neexpresivă şi rece se opreşte asupra mea.

- Aţi fi un om de ştiinţă remarcabil, domnişoară Croft.

Porneşte în direcţia aceluiaşi birou în care au intrat doamna Celeste şi domnul Mihăescu, fără a ne adresa un oarecare salut, menţinându-şi statura impunătoare, pentru Ada terifiantă. După ce rămânem singuri, Ciprian sparge liniştea aşternută:

- Mai apreciază el şi alte persoane, dar, având în vedere convingerea că părerile sale sunt cele mai bune, tot un englez egolatru rămâne!

- Ştii că este englez? întreabă Dănuţ.

- Dar numele „William" ce îţi sugerează?! se ia Ada la ceartă cu el.

- Poate că este american, bine?

- Şi dacă vine din Australia? Şi acolo se vorbeşte engleza!

- Dacă s-a născut în Canada şi a crescut în România?

O iau la fugă pe scări, părăsind discuţia prietenilor mei (la care nici nu am participat). Domnul în negru este englez, are un accent englezesc, un comportament englezesc şi un nume englezesc. Mă opresc puţin pe una din trepte.

„E clar că este englez! "

Alerg pe coridoarele vechi ale Shetlandului, poate să mă conving că este încă *aici*... şcoala de Versuri şi Poezii, a cărei origine nu ne este îngăduit să o aflăm, ale cărei mistere persistă în fiecare ungher, în fiecare întâmplare desfăşurată *aici*... *Aici*... *Aici* este leagănul copilăriei mele. Ce sintagmă comună pentru a desemna un loc atât de special, atât de aparte! Copilăria mea este *aici*. Şi sufletul meu este *aici*. Viaţa se învârte în jurul şcolii Shetland.

Pătrund în curte, unde îmi încetinesc pasul. Ernest Van Gogh de la Mancha doarme (nu bănuiam că stejarul ar putea să tacă nici măcar două secunde, deci somnul era exclus din calculele mele!).

În urechi îmi răsună o arie cunoscută, cântată în sala cu arcade (Shetland are o orchestră care îşi desfăşoară activitatea acolo). Este un cântec lent, umplut de o încărcătură spirituală de excepţie. Încriptează în sunetul său melodios taine proprii. Sunt aceleaşi cu tainele şcolii Shetland. Cântecul se contopeşte cu şcoala Shetland pe măsură ce paşii mei ating pământul. Mă pierd într-o lume fermecată, ansamblând o serie de trăsături antagonice: caracterul masiv, gotic, totuşi supleţea formelor construcţiei; întinderea sub stelele situate pe un cer deplin şi unicitatea astrelor... sunt multe, dar unice şi doar *aici* se întâlnesc toate.

Îmi dau seama că această arie îmi va aduce mereu în memorie clipele vesele ale inocenţei. Nu vreau să cresc! Vreau

să fiu veşnic un gingaş copil! Iar acum am supus existenţa! Copilul din mine va dăinui prin şcoala Shetland şi prin melodia dulce pe care o ascult plimbându-mă. Mă voi preschimba în copil de câte ori vreau.

Răsună un pian. Clapele sale magice conferă cântecului o cadenţă suavă, de neimaginat. Devine o entitate supraomenească, surâzând soarelui acoperit de nori albi, neamenințători. Melodia se transformă, cuprinzând înălţimile, strângând în braţele-i de note muzicale poezia, poetul şi copilăria...

*

Ce rost poate avea o frază adormită pe un colţ de hârtie? Acelaşi rost pe care îl are un fir de nisip odihnindu-se sub paşii mei, pe o plajă. Miliarde...sunt fire de nisip ce formează o plajă întinsă, foarte foarte întinsă. Este cea mai vastă plajă pe care am călcat vreodată. De ce sunt pe plajă? Pentru a vărsa un pumn de nisip, pentru a contribui la extinderea sa. Iar pe această plajă mai există atâţia şi atâţia oameni care presară printre degetele lor de scriitori fire de nisip! Nu îi văd, însă ştiu că sunt în jur. Nici ei nu mă văd şi nu se văd între ei. Doar plaja ne e martoră nouă şi nisipului pe care îl împrăştiem în mod aproape inconştient. Nu zăresc marea sau alt capăt al plajei. Aud doar zgomotul valurilor risipite pe un mal invizibil. Înapoi nu pot privi, căci acolo este începutul. Cu cât răspândesc firele de nisip, cu atât mă depărtez mai mult de marea cu reflexe necunoscute pe care nu am văzut-o niciodată. Merg în direcţie opusă apei şi nu ştiu în ce punct al plajei mă voi opri şi voi dispărea. Firele mele de nisip vor rămâne. Vor rămâne la fel ca poveştile diverse ale oamenilor, căci boabele de siliciu sunt aidoma multitudinii de istorioare ce compun o istorie comună, mai mare şi mai zbuciumată decât oricare alta. La fel ca plaja...mai largă decât oricare alta. Povestea lumii se scrie în continuare, deocamdată nu a ajuns la sfârşit. Textele literare se adună asemenea particulelor fine, galbene, de pe plajă.

Scriitorii au un scop predestinat – acela de a epuiza povestea lumii, care este cea mai lungă şi mai complexă din toate câte s-au pomenit. Deci firele de nisip şi frazele iau parte la o lucrare amplă, formată din atâtea idei convergente că timpul abia dacă le mai încape! Din când în când, nisipul este luat de vânt, ridicat în aer, astfel încât unele texte se pierd. O simplă întâmplare, care probabil mai întârzie incertul şi misteriosul final.

Nisipul şi poveştile vorbesc, arătând cât de mult s-a extins plaja de cuvinte. Cuvintele stau la baza scrierilor şi tocmai din această cauză unele lucruri corespund, seamănă. Cuvintele înnoadă într-o ţesătură magică poveştile omenirii, unindu-le într-un poem unic, acordându-le o singură identitate...

Ce rost poate avea o poezie? Un rost ascuns, diferit pentru fiecare în parte. Şi ce fel de destin îi poate fi atribuit unei poezii?... destinul unui fir de nisip...

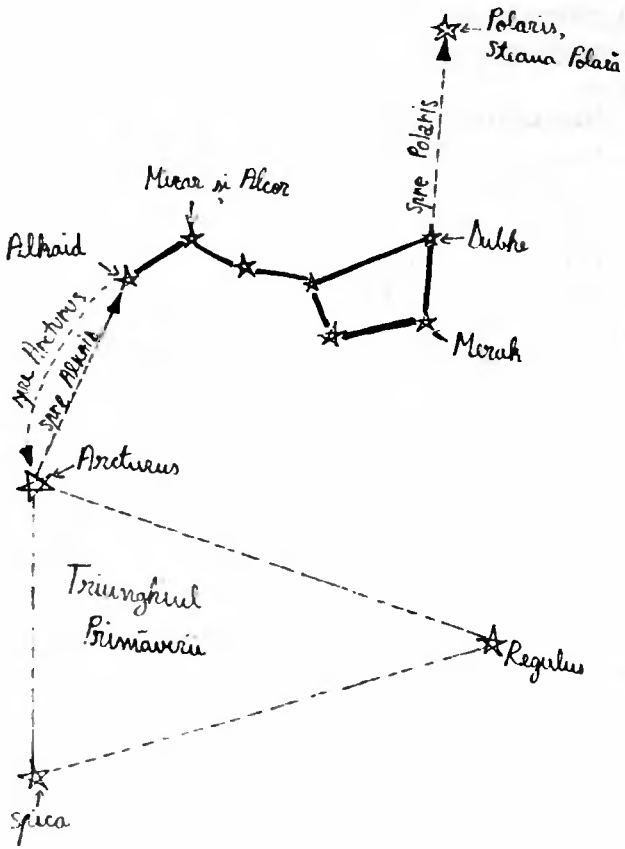
Polaris,
Steaua Polară
Spre Polaris
Mizar și Alcor
Alkaid
Dubhe
Merak
Spre Arcturus
Spre Alkaid
Arcturus
Triunghiul
Primăverii
Regulus
Spica

(...) Merg pe coridoarele vechi ale Sheĭandului, poate să mă conving că este încă *aici*... școala de Versuri și Poezii, a cărei origine nu mi este îngăduit să o aflu, ale cărei mistere persistă în fiecare ungher, în fiecare întâmplare desfășurată *aici*... *Aici*... *Aici* este leagănul copilăriei mele.Ce sintagmă comună pentru a desemna un loc atât de special, atât de aparte! Copilăria mea este *aici*. Și sufletul meu este *aici*. Viața se învârte în jurul școlii Sheĭand.

ISBN 978-973-1784-13-7